

THIỀN SƯ SÙNG SƠN (1927 – 2004)

Thiền sư SÙNG SƠN

CHỈ KHÔNG BIẾT

Người dịch
THÍCH GIÁC NGUYÊN

NỘI DUNG

<i>LỜI BẠT</i>	9
<i>LỜI TỰA</i>	13

1. THIỀN LÀ GÌ ?

<i>THIỀN ĐÚNG</i>	19
<i>THƯ TRONG CHỖN LAO TỬ</i>	25
<i>ĐẠT CÁI KHÔNG ĐẠT</i>	34
<i>CÁCH NÀO GIẢI THÍCH THIỀN</i> <i>VÀ THỰC HÀNH THIỀN VỚI NGƯỜI KHÁC</i>	39
<i>TÌM TRUNG TÂM NHƯ CON LẬT ĐẬT</i>	40
<i>BẠN LÀ GÌ?</i>	44
<i>BẠN PHẢI HỌC TỪ CON GÁI CỦA MÌNH</i>	45
<i>THIỀN LÀ TÂM THƯỜNG NHẬT</i>	48
<i>TÌM NÓ</i>	54

2. NHỮNG CÂU HỎI VỀ ĐAU KHỔ

<i>ĐƯỜNG NHÂN LOẠI</i>	56
<i>THẾ GIỚI NGƯỜI ĐIÊN</i>	63
<i>BA NĂM NHẬP THẤT</i>	66
<i>NHÀ LỬA</i>	72
<i>LẦN DI CHUYỂN TỪ TRUNG TÂM MÁI NHÀ</i>	76

3. TRONG CÔNG VIỆC

<i>CĂN PHÒNG NHỎ ỒN ÀO KHÔNG CỬA SỔ</i>	84
<i>HỒI TƯỞNG VIỆT NAM</i>	87
<i>KHOA HỌC VÀ THIỀN</i>	90
<i>CÔNG VIỆC BAN ĐẦU</i>	95
<i>CÔNG VIỆC CỦA BẠN LÀ GÌ?</i>	100
<i>NGỌN BÚT PHÓNG VIÊN</i>	101

4. NHỮNG MỐI QUAN HỆ

<i>BỐN LOẠI TỨC GIẬN</i>	108
<i>VIỆC LỚN SANH TỬ</i>	115
<i>DAY DỖ CON GÁI</i>	120
<i>KHÔNG THỂ THEO CHỒNG</i>	132
<i>VÚT BỎ TÂM THIỀN</i>	136

5. TU CHÙA

<i>TU SĨ LÀ GÌ?</i>	144
<i>MỖI TẶNG MỖI HẠNH</i>	151
<i>SỐNG ĐƠN GIẢN, TRÁCH NHIỆM LỚN</i>	159
<i>TRUYỀN THỐNG NGUYỄN THỦY</i>	172

6. NHỮNG CÁCH THỨC TU THIỀN

<i>NĂNG LỰC NGỒI THIỀN LÀ GÌ?</i>	187
<i>VÀO LÚC NGỒI CHỈ NGỒI</i>	190
<i>THẤT TÂM, NHẤT TÂM, MINH TÂM</i>	195
<i>THỰC HÀNH CĂN BẢN</i>	200
<i>THƯ TÍN VỚI DIANA</i>	205
<i>BIẾT BỆNH CHO THUỐC</i>	215

7. THỰC HÀNH CÔNG ÁN

<i>TIẾNG NỔ BÙM!</i>	220
<i>CHÓ SỬA WOW, WOW, TỐT HƠN THIỀN SƯ TRIỆU CHÂU</i>	222
<i>ỒI CHÀ!</i>	227
<i>Ý NGHĨA THỰC HÀNH CÔNG ÁN</i>	227
<i>ĐẦU RỒNG ĐUÔI RẮN</i>	235
<i>SẴN SÀNG CHẾT</i>	239
<i>THIỀN VÀ CƠ ĐỐC GIÁO</i>	243
<i>MẮT TRONG GƯƠNG</i>	248
<i>THÊM MỘT BƯỚC NỮA</i>	250

8. TU THIỀN CÙNG VỚI NGƯỜI KHÁC

<i>TU MỘT MÌNH</i>	251
<i>TU VỚI NGƯỜI KHÁC</i>	257
<i>NĂNG LƯỢNG VỎ TÂN</i>	266
<i>GIẤC MƠ CHUYỂN DU LỊCH BỊ BỎ DỠ</i>	270
<i>TẠO BIẾN PHÁP MỆNH MÔNG</i>	275

9. THẦY VÀ TRÒ

<i>MUA SẮM CHO THẦY</i>	279
<i>HIỆN TƯỢNG MẠT PHÁP VÀ PHÁ GIỚI</i>	282
<i>TỐT HƠN MỘT THIỀN SƯ</i>	289
<i>29 CÁI CỦA TÔI</i>	322
<i>NGỤC TÙ TƯ TƯỢNG</i>	295
<i>GIẤC MƠ BUÔNG XẢ</i>	302
<i>BỨC TRANH GIÁO HÓA</i>	308
<i>VÒNG TRÒN THIỀN</i>	322
<i>CHÚ GIẢI</i>	323

LỜI BẠT

Nói về Giáo, trong Kinh Trung A Hàm (Bahavedaniya-Majjhima Nikaya) số 57, đức Phật đã chỉ dẫn Mười loại Hạnh phúc Tối thượng, sắp xếp thứ tự do kết quả tu chứng, trong đó có:

Đoạn thứ 6. "Này Ananda. Nơi đây **vượt hẳn lên khỏi mọi tri giác** và hình thể (Sắc), không còn phản ứng của giác quan, **hoàn toàn không chú tâm đến mọi sự khác nhau của tri giác ...."**

Đoạn thứ 10. "Nơi đây vượt hẳn lên khỏi cảnh giới Phi Tưởng, Phi Phi Tưởng (*Chẳng Phải Tưởng, Chẳng Phải Chẳng Có Tưởng*), đạt đến sự **chấm dứt mọi Tri giác và Cảm giác** (Sānnavedayita Niroda)."

Trong Mười Hạnh Phúc, Đoạn thứ 10 này là Hạnh Phúc tối thượng nhất. Trạng thái ấy là Nirodhi Sāmpati (Diệt Thọ Tưởng Định), nghĩa là sống trong Niết Bàn thực tại."

Nói về Thiên, Có lần Tổ sư Bồ Đề Đạt Ma được Lương Võ Đế hỏi: -Đối diện trăm là ai? Ngài đáp: - KHÔNG BIẾT.

Thiền sư Bồn Tịnh thời đại nhà Đường, trả lời một vị khách quan: “Đạo vốn Không Biết, như giả cưỡng Biết”.

Thiền sư Hương Nghiêm khi ngộ đạo nói: “Tiếng dội viên sỏi văng vào lùm tre quên hết SỞ TRI” (thuộc cái biết).

Tổ sư Tỳ Ni Đa Lưu Chi sang Việt Nam hoằng hóa, sư Pháp Hiền đến thỉnh vấn, thấy ngài im lặng bèn nói: Hòa thượng KHÔNG BIẾT à ? Tổ quở: BIẾT để làm gì ? Do đây sư Pháp Hiền ngộ đạo.

Như vậy, KHÔNG BIẾT là Vô sở trụ, vô sở chấp, vô sở tu, vô sở chứng. Tại sao Thiền Đốn ngộ dạy KHÔNG BIẾT ? Vì biết thuộc Hữu Tâm, Thiền vốn Vô Tâm (TÂM KHÔNG DÍNH MẮC). Vô Tâm nên KHÔNG BIẾT. Biết khởi thì vọng khởi, Tri Vọng thì vọng triền miên. Cho nên, nếu lấy Tri Vọng làm yếu chỉ tu Thiền thì chớ Tổ cho là lầm vậy.

Vả lại, trong bộ Thiền Luận quyển thượng, Thiền sư D.T.SUZUKI từng nói: “Hễ có Biết là có Vô minh gắn liền theo hành vi Biết. Khi ta tưởng Biết một việc gì, thì vẫn có một việc gì khác mà ta Không Biết, cái Không Biết luôn luôn nằm sau cái Biết”.

Vậy **KHÔNG BIẾT** mới đích thực là **Thấy Biết chơn thật rõ ràng**.

Mọi người trên thế gian ai cũng hy vọng đi tìm hạnh phúc nơi ngoại cảnh, như tiền bạc, vật chất, danh lợi, sắc đẹp, tình yêu trai gái.... Tất cả những thứ đó chỉ làm cho mình tạm có trong thoáng chốc phù du. Một khi nó không còn nữa thì thất vọng, khổ đau có mặt. Bởi lẽ do mình chấp giữ cái BIẾT và MUỐN BIẾT nhiều quá.

Thiền dạy cho ta KHÔNG BIẾT, để lắng lòng tỉnh thức trước mọi tình huống cám dỗ mà con người nhận giặc làm con, nhận giả làm chơn, không thể nào vượt thoát sanh tử luân hồi, tự do tự tại được.

“CHỈ KHÔNG BIẾT” là tác phẩm do Tổ sư Sùng Sơn Hạnh Nguyên người Hàn Quốc, nối pháp Thiền Tông đời thứ 78 từ Đức Phật Thích ca Mâu ni. Ngài khai thị bằng tiếng Anh cho các môn nhơn đệ tử trong thời gian du hóa tại Hoa Kỳ vào đầu thập niên 70 của thế kỷ hai mươi. Vì có lúc thiếu duyên gặp gỡ Tổ sư, nên họ thỉnh nguyện Ngài qua thư từ thăm hỏi, nhằm giải tỏa những vướng mắc, khổ đau, hiểm nạn, bất an, vô thường trong cõi đời duyên sanh như huyền này.

Chúng tôi, vì cuộc sống nổi trôi, nay đây mai đó, lấy đường cái làm Đạo tràng, dùng tùy duyên mà lui tới. Chẳng màng thế sự, chẳng quản thị phi, suốt hơn năm mươi năm làm kẻ chẵn trâu chưa xong bốn phận, nên việc chuyển ngữ tác phẩm CHỈ KHÔNG BIẾT này trong thời gian gián đoạn khá lâu, hôm nay mới được thành tựu.

Thành kính dâng lên tưởng niệm Đại ân sư Thiên tổ Sùng Sơn Hạnh Nguyên, và Pháp hữu Thiên giáo thọ Thích Chí Năng hiệu Giác Hoàng Đại Nguyên. Cả hai vị đã theo đường chim lối thỏ về cõi vô tung tịch diệt, trong niềm tiếc thương vô hạn của môn đồ pháp quyến.

Trân trọng biết ơn các vị Pháp lữ, những Phật tử xa gần nhiệt tình khích lệ giúp đỡ cho việc chuyển ngữ và in ấn tác phẩm này để góp phần hoằng truyền Chánh pháp Nhân tạng của chư Phật và lịch đại Tổ sư.

Kính mong quý độc giả và các bậc thiện hữu tri thức khi xem qua bản dịch này, thấy có vài chỗ khiếm khuyết hoặc dư thừa, đó là mục đích người dịch làm cho sáng nghĩa lời Tổ dạy. Nếu có sai sót là do lỗi người dịch chưa đủ trình độ trung thực với Pháp ngữ của Tổ sư, xin quý vị vui lòng bổ chính và tha thứ cho.

Nguyện đem công đức này,
Trên đền bốn ơn trọng, Dưới cứu ba đường khổ,
Nếu ai thấy hoặc nghe, Đều thành tựu Giác ngộ.

Nam mô Pháp Hỷ Tạng Bồ tát, Ma ha tát.

*California, Hoa Kỳ,
Tiết Đông năm Tân Mão 2011.
Thích Giác Nguyên hiệu Không Mãn
Khế thủ*

LỜI TỰA

Đây là quyển sách Châm cứu, giống như bất kỳ bộ môn Y học hoàn hảo nào. Nó chứa đựng "những trường hợp lâm sàng" đã được xem xét, mà một người bệnh nào đó trình bày cho người người thầy thuốc tài giỏi nổi bật, hoặc tình huống lo lắng.

Những biểu hiện của sự băn khoăn lo lắng có thể chính xác hoặc không được chính xác rõ ràng đối với bệnh nhân, gia đình hay bạn bè của họ. Nhưng họ cảm thấy bị chướng ngại, hạn chế, khó thở. Họ không hiểu rõ Tự tánh của họ. Đó là tất cả những gì cần thiết chữa trị để khỏi phải lây ảnh hưởng đến người khác.

Và như vậy, đương nhiên bệnh nhân được quyền bày tỏ, đưa ra những ý kiến riêng của họ về sự mất quân bình, mà người thầy thuốc chỉ cần để ý phân tích nhẹ nhàng, nắm bắt được triệu chứng.

Người thầy thuốc giỏi chỉ đơn thuần bằng cách thu thập lắng nghe, cảm nhận, quan sát, đợi chờ, không cần phán đoán trước tình huống này dẫn đến tình huống khác. Lời nói chỉ là một phần hướng dẫn...

Với bộ môn Châm cứu có thể chữa trị được nhiều căn bệnh mà không cần những dụng cụ đắt tiền và những tiện ích. Không có lý thuyết hoặc kỹ thuật, hoặc quy trình điều trị tại đây. Nó cũng không đòi hỏi nhiều kiến thức sách vở như một điều quan trọng,

mà chỉ cần nắm bắt sâu sắc, nhất tâm kiên cố của thời điểm hiện tại. Đó là sự Tỏ ngộ hoàn toàn sáng suốt:
CHỈ KHÔNG BIẾT.

Tác phẩm này là bộ sưu tập độc đáo của những lời giáo hóa bởi một trong những bậc Tác gia, những Thiền sư vĩ đại nhất của thời đại chúng ta. Thiền Sư Sùng Sơn là một vị lương y đại tài trong lãnh vực chuyên môn Châm cứu (Tâm linh) mà bạn có thể chưa từng tiếp xúc. Những bức thư giảng dạy của ngài được tuyển chọn trong tập sách này, chúng ta có thể chứng kiến Trí tuệ phi thường của ngài về việc điều hành khoa Châm cứu hoàn toàn đạt hiệu quả cao.

Trong nhiều chiều hướng giáo hóa quan trọng, ở đây nó xuất phát từ các loại sưu tập thư tín thông thường, khác với phong cách cổ điển, những sự khai thị của các bậc Thiền sư nổi tiếng mà từ trước tới giờ, những môn sinh trình bày thắc mắc qua những lá thư cùng với sự giáo hóa của Thiền sư thật là hiếm có.

Đó là thông lệ để trình bày lời giáo huấn cá biệt của một bậc thầy vĩ đại, như là nguồn lưu xuất từ Chân tánh mà không cần tham khảo ý kiến qua những gì cảm hứng sáng tạo. Cả một khối thắc mắc tìm hiểu của những môn sinh trong lúc tu tập, cũng như kết quả giảng dạy vượt ra ngoài giới hạn. Bộ sưu tập này giúp cho chúng ta có thể hiểu tốt hơn những bệnh tật và học hỏi từ cách chữa trị của nó.

Trong khoảng hơn một trăm Trung tâm Thiền theo sự hướng dẫn của Tổ sư Sùng Sơn trên toàn thế giới, những bức thư như vậy được đọc to lên mỗi ngày vào lúc kết thúc thời khóa tu tập buổi sáng và buổi tối. Mỗi lá thư của Thiền sinh, và sự hồi đáp của Thiền sư, chúng tôi từng nghe mỗi ngày bởi một môn sinh trẻ tại Trung tâm Thiền Cambridge, bạn sẽ được cách điều trị đa dạng khác nhau, không thể đoán trước được...

Giống như cách châm cứu, vị lương y có thể đặt kim châm trên đầu của bạn để làm giảm đau ở phần dưới lưng của bạn. Lời dạy của Ngài bằng cách khai thông các đường kinh tuyến gốc của năng lượng cho cả hai, người nhận và người nghe (và hy vọng bây giờ là người đọc) theo những phương thức rất bất ngờ.

Gần đây có người đề nghị Thiền sư Sùng Sơn cho phép họ xuất bản toàn bộ sưu tập rất lớn của các lá thư do ngài hồi đáp cho các môn sinh, mà không cần có thư thắc mắc của môn sinh. Và Ngài đã từ chối, nói rằng, "Nếu chỉ trình bày các loại thuốc, đâu có phải căn bệnh? Như vậy không đúng. Những lá thư của môn sinh nêu ra cũng dạy cho mọi người, không chỉ từ lời nói của chúng tôi".

Những lá thư này chỉ là một phần nhỏ xuyên suốt hơn 25 năm giáo hóa, làm việc không mệt mỏi trong công cuộc truyền bá Tổ sư Thiền ở phương Tây. Thiền Sư Sùng Sơn luôn đích thân hồi đáp những bức thư riêng biệt đã gửi đến Ngài. Với số lượng cả ngàn lá

thư và những tấm thiệp bằng tiếng Anh, tất cả đều có tính đặc trưng khai thị của Ngài: "Chỉ Như Vậy, Đi thẳng - Không Biết, sớm tỏ ngộ ..... Thầy S.S." ở cuối cùng mỗi lá thư hồi âm.

Và điều này không có nghĩa là bao gồm toàn bộ sự giáo hóa của ngài. Thư của Ngài đã thực hiện với nguồn gốc tiếng Hàn của mình kể từ khi Ngài thân chứng Giác ngộ và nhận được truyền thừa cách đây hơn năm mươi năm, hoặc khai thị với nhiều môn sinh Trung Quốc, Ngài giảng dạy thông qua các ký tự tiếng Trung Quốc và tiếng Anh ....

Với dung lượng thu thập hết tất cả các lá thư của Ngài được viết bằng tiếng Anh, đòi hỏi một tập hợp kết thành mấy chục cuốn sách. Thật là công trình vĩ đại của một Thiền sư vĩ đại.

Một thiền sinh có lần hỏi Ngài tại sao Ngài là Thiền sư, ban phát quá nhiều năng lượng chữ nghĩa như thế. Câu trả lời điển hình cho việc làm của Ngài như sau: "Nhân loại chúng sanh có quá nhiều đau khổ, chúng tôi là một Thiền Y vân du hóa độ. Đôi khi họ không đủ duyên gặp gỡ. Do đó, từ các nơi, họ viết thư gửi đến. Làm thế nào chúng tôi không cung cấp phương tiện Y dược cho họ để chữa trị".

Vì vậy, trong khi bộ sưu tập này thực hiện những nỗ lực tiêu biểu cho những tình huống của một số bệnh nhân mà Ngài gọi là "thư giáo hóa". Có rất

nhiều thư hấp dẫn mà vẫn chưa được công bố hết vào lúc này.

Đây là một phiên bản mới có rất nhiều sửa đổi, bổ sung. Ấn bản đầu tiên được xuất bản bởi Cơ Sở Bốn Mùa (Four Seasons) vào năm 1982. Kế đến là Tạp chí Nguyên Điểm (Primary Point Press). Văn bản đó đã được tái chỉnh sửa, và những lá thư mới đã được thêm vào. Độc giả quen thuộc với phiên bản đó cũng sẽ nhận thấy một bộ phận mới của những lá thư áp dụng cho việc tu tập tại Thiền viện.

Thiền Sư Sùng Sơn đã làm hết sức mình để thiết lập ở phương Tây truyền thống đích thực Tăng già tại các Trường Thiền. Với những vị Xuất gia, những cư sĩ thông tuệ, và những môn sinh nối kết thành Tăng thân giữ gìn giới luật trong sáng và sinh động, nhiều vị tỏ ngộ trở thành Thiền sư. Đây là những thành tựu, hạnh phúc lớn nhất của Ngài.

Trong khi đường lối tu tập Thiền tông ở phương Tây được tổ chức một cách công bằng, quy củ. Những địa điểm trung tâm khởi phát gia tăng của các trường Thiền khắp nơi trên thế giới, được đề cập đến trong các diễn đàn lẫn các trang web điện tử. Nhưng rất ít sự chú ý nhận được cúng dường tịnh tài để có phương tiện cho những hành giả phương Tây lựa chọn cuộc sống Tu sĩ độc thân, đơn giản, thanh đạm, để hoằng dương Chánh pháp. Theo văn bản được phổ biến, với số lượng năm mươi Tăng- ni người phương Tây tu tập

dưới sự lãnh đạo của Ngài, và con số đó được tăng thêm mỗi năm....

Các phiên bản mới sửa đổi được tiện ích từ sự hỗ trợ của J.W.Harrington, các vị Tôn đức: Do Mun Sunim, Mu Shim Sunim, Mu Sang Sunim, Myong Haeng Sunim, Myong Oh Sunim, Cô Huh Mun-Myung và Cô Kim Yong-Hyon ở thủ đô Seoul.

Như mọi khi, chúng tôi muốn bày tỏ lòng biết ơn tất cả và tán thán công đức Từ bi sáng tạo, cái nhìn sâu sắc và tính chuyên nghiệp vững chắc của Dave O 'Neal, biên tập viên của chúng tôi tại Shambhala.

Thượng tọa Thích Huyền Giác

Trung tâm Thiền Quốc tế Seoul, Hàn Quốc.

Chùa Suối Hoa, Núi Viên Giác

Ngày 01 tháng 02 năm 1999.

1

THIỆN LÀ GÌ ?***THIỆN ĐÚNG***

Berkeley, California

Ngày 09 Tháng bảy 1977

Kính bạch Thiên sư,

Dian vừa gọi để báo cho con biết về vấn đề tim mạch và bệnh duyên của sư phụ.* Con rất tiếc là sư phụ không được khỏe lắm. Con đang nhớ lại một cú sốc, khi chúng con lần đầu tiên phát hiện đứa con trai của mình đã mắc bệnh đường trong máu và phải cần dùng insulin. Nó mới mười bảy tuổi, và tuyến tụy của nó đã làm việc quá mức. Do đó, việc điều chỉnh liều lượng insulin của nó là phụ thuộc vào sự hoạt động cũng như trên thực phẩm ăn uống. Tuy nhiên, nó sớm học được cách đáp ứng cho nhu cầu của mình và uống nước cam vắt đạt hiệu quả cao. Con chắc rằng bây giờ sư phụ cũng đã có sự điều chỉnh phương thức trị liệu mới. Con xin lỗi vì để bỏ lỡ khóa tu lần trước. Chúc sư phụ dồi dào sức khỏe.

Thương kính,

Marge

---

* Trong tháng bảy năm 1977, Sư phụ Sùng Sơn nhập viện để được theo dõi tim mạch, vì nhịp tim bất thường của ngài và bắt đầu sử dụng insulin để kiểm soát trường hợp phát triển của bệnh đường trong máu.

Ngày 15 tháng 7, 1977

Marge thân mến,

Thầy đã nhận được thư của con. Con khỏe không? Thầy vừa xuất viện trở về. Cảm ơn con lo lắng cho cơ thể của thầy.

Bây giờ thầy theo sự hướng dẫn của bệnh viện, và thầy chỉ mới bắt đầu dùng Insulin. Thầy đã uống thuốc trị bệnh đường trong máu suốt mười lăm năm qua, nhưng bác sĩ nói rằng những viên thuốc này làm hư hỏng tim mạch của thầy. Vì vậy thầy đã đi đến bệnh viện lấy một số thuốc trợ tim, giờ đây tim thầy đang hoạt động trở lại bình thường, và cơ thể của thầy cũng tạm ổn định.

Khi thầy ở trong bệnh viện, có mấy vị bác sĩ đã quan tâm đến một số phương pháp Yoga giúp cho cơ thể đến bộ đầu. Bác sĩ của thầy khuyên thầy nên cố gắng thực tập loại Yoga này để làm cho tim mạch của thầy sẽ tốt hơn một cách nhanh chóng, vì vậy thầy đã thực hành.

Lần đầu tiên, khi thầy đến bệnh viện, tim mạch thầy bị đập loạn nhịp thường xuyên. Vấn đề này thường mất hai hoặc ba tháng để chữa trị. Nhưng thầy thực hành Yoga và Thiền định, do đó chỉ mất một tuần để chữa trị, các bác sĩ hết sức ngạc nhiên và vui mừng. Họ nói rằng bây giờ có nhiều bác sĩ thích hành

thiền, bởi vì nó có thể giúp điều hòa cơ thể tốt hơn. Một số bác sĩ muốn tìm hiểu thêm về thiền, họ sắp xếp để đến phòng của thầy và thầy đã dạy cho họ một ít về Thiền. Thầy nói với họ rằng phương pháp "điều thân" là một loại thiền Yoga tập trung. Nó không xấu và cũng không tốt. Nhưng nó không phải Chánh thiền.

Loại thiền Yoga này cho phép luyện tập cơ thể của mình trở nên mạnh khỏe, hành giả chỉ ngồi ở một nơi yên tĩnh, hít vào và thở ra. Như vậy có người sống một trăm năm hay cả ngàn năm. Nó có thể giữ cho cơ thể này sống lâu, nhưng cuối cùng nó cũng sẽ chết.

Thiền đúng sẽ đạt được tự do từ vận mệnh sanh tử. Thật vậy, thân thể chúng ta có sống chết, nhưng Tự tánh chúng ta không có sống chết. Thầy nói rằng nếu con thấu tỏ được Tự tánh của con, thì sau đó, dầu con có chết trong một giờ, một ngày, hoặc một tháng, nó không thành vấn đề. Nếu con tu thiền chủ yếu chỉ để "điều thân", rồi thời gian sau, đến lúc cơ thể của con suy tàn và hủy hoại, loại thiền này sẽ không giúp đỡ được gì. Vì vậy con không nên tin tưởng tuyệt đối vào nó. Vì nó không phải Chánh thiền.

Nếu con hành thiền đúng, đôi khi bị bệnh cũng chấp nhận; đôi khi đau khổ cũng chấp nhận; chết bất cứ lúc nào cũng chấp nhận. Đức Phật nói, "**Nếu luôn luôn giữ tâm sáng suốt thì các con sẽ có được hạnh phúc khắp mọi nơi**".

Có bao nhiêu người tự tin và thấp sáng hiện hữu chính mình? Bao nhiêu người phát khởi lòng Từ phụng sự chúng sanh? Đây là những câu hỏi quan trọng nhất. Thiền đúng giúp con tìm ra Chánh đạo.

Thầy đã kể cho các bác sĩ nghe như vậy, thầy có hỏi một người đàn ông nằm trên giường bên cạnh thầy, "Mục đích sự sống của bạn là gì?" Ông ấy nói: "Một việc làm tốt, một gia đình tốt, một người vợ tốt". –"Nhưng những thứ này thực sự không thể cứu độ ông". Vì vậy, ông ta nói, "Không có chi." Ông ta hiểu "**không có chi**", nhưng sự hiểu biết của ông ta không thể giúp ông ta, và do đó ông ta sẽ bị đau khổ.

Thiền có nghĩa là đạt được "cái **Tâm Không** này" (this nothing-mind). Làm thế nào để đạt được Tâm Không? Trước tiên, con phải hỏi, "Ta là ai ? Mục đích cuộc sống của ta là gì?" ("Who am I? What is the purpose of my life?")

Nếu con trả lời với các từ ngữ, đây chỉ là suy nghĩ. Có thể con nói, "Tôi là một bác sĩ". Nhưng nếu đối với bệnh nhân thì con tự thăm nhủ, "Tôi là một bác sĩ giỏi", con không thể cảm nhận sự quan hệ bệnh nhân, con bị dính mắc trong tư duy của con. Tư duy chỉ sự hiểu biết; như người đàn ông trong bệnh viện bên cạnh thầy, con sẽ thấy rằng sự hiểu biết không thể giúp con. Như vậy thế nào? Nếu con không biết, con chỉ **Đi thẳng - Không biết**.

Tâm **Không biết** quét sạch mọi vọng tưởng. Nó có trước suy nghĩ. Trước suy nghĩ không có bác sĩ, không có bệnh nhân, cũng không có Chúa, không có Phật, không có "Ta", không có từ ngữ, không có tất cả. Con và vũ trụ trở thành một, Thầy tạm gọi là **Không Tâm** hoặc **Sơ Tâm**.

Một số người nói đây là Thiên Chúa (Linh thần) hoặc năng lượng vũ trụ, hoặc hạnh phúc, hoặc Niết bàn tịch diệt. Chẳng qua chỉ là ngôn từ. – **Tâm Không** có trước từ ngữ.

Thiền là đạt đến Tâm không và sử dụng Tâm không. Làm thế nào con có thể nhận ra nó? Hãy làm cho Tâm-không thành Tâm Từ-bi rộng lớn, không có gì. Nghĩa là không có cái **Tôi- của tôi- thuộc về Tôi, không chướng ngại**. Vì vậy tâm này có thể thay đổi để **hành động-cho-tất cả tâm mọi người**.

Ngoài ra Tâm Không này còn có nghĩa là tâm không sanh, không diệt. Nó làm con tham thiền chính xác, Tâm Không trở thành sức mạnh và con thấu suốt được tình huống rõ ràng: những gì con thấy, nghe, ngửi, nếm, và quan hệ là sự thật mà không cần suy nghĩ. Vì vậy, tâm con cũng giống như gương. Sau đó, từng giây phút niệm niệm con có thể giữ vị trí của con rất chính xác.

Khi bác sĩ tiếp xúc với bệnh nhân của ông ta, nếu ông ta ném xuống **cái Tôi- của Tôi-thuộc về Tôi** và trở thành **MỘT** với họ, rồi mới có thể giúp đỡ họ.

Lúc bác sĩ đi về nhà cư xử với gia đình, ông ta giữ tâm làm cha, làm chồng một trăm phần trăm, sau đó sự hiểu biết những gì là tốt nhất để tâm được sáng suốt. Chính là như thế. Núi xanh vốn bất động. Mây trắng bay lại qua.

Vì vậy, các bác sĩ thích Thiền. Họ có thể cố gắng thực hành! Thầy hy vọng con chỉ **đi thẳng, không biết, tỏ ngộ Tâm không**, sử dụng Tâm không để cứu độ tất cả chúng sinh khỏi khổ đau.

Thầy,
Sùng Sơn

THƯ TRONG CHỖN LAO TỪ

Atlanta, Georgia

Ngày 08 tháng 6 năm 1978

Kính gửi Ngài Thiền sư,

Một trong những môn sinh của ngài cho biết con nên viết thư trực tiếp đến ngài và ngài sẽ tử tế ban cho một số lời khuyên.

Con đang bị giam giữ tại nhà tù ở Atlanta và muốn xin thỉnh thị ý chỉ của ngài, làm thế nào thực hành Thiền trong khi con đang ở tù. Con đã đọc nhiều sách về Thiền, bao gồm sách Thiền Luận của D.T. Suzuki.

Đôi khi con cảm thấy dường như con đã đạt được tỏ ngộ, rồi con đánh mất và rơi trở lại tình trạng như cũ một lần nữa. Tại sao con không thể duy trì được chính con trong lĩnh vực Thiền? Cảm ơn ngài.

Trân trọng,
Robert

Ngày 20 tháng 6 năm 1978

Robert thân mến,

Cảm ơn lá thư của con gửi đến thầy. Con khỏe không? Những điều mà con đã viết trực tiếp đến thầy. Thật là tuyệt vời! Trong bức thư của con, con nói con đang ở trong tù. Đó là một trung tâm Thiền khá tốt! Thầy cũng đã từng bị ở tù.* Điều đó nó làm cho thầy trở thành một Thiền sư. Và có lẽ nhà tù cũng sẽ làm cho con trở thành một Thiền sư!

(* Kinh nghiệm tù của ngài Sùng Sơn đã kể lại trong cuốn Rơi Tro Trên Thân Phật.)

Con cho thầy biết con đã đọc nhiều sách về Thiền. Điều đó không tốt cũng không xấu. Nếu phương hướng của con rõ ràng, thì tất cả các sách Thiền, Kinh Thánh, và tất cả các kinh điển sẽ giúp con tìm lại chính mình.

Nhưng nếu con không có phương hướng mà đọc nhiều sách về Thiền, nó chỉ làm tâm trí của con đầy ắp sự tư duy. Tư duy là vọng muốn, mà vọng muốn là đau khổ. Vì vậy, suy nghĩ và sự hiểu biết không thể giúp con. Phương hướng đúng của con là gì? Con có phải là **một** không? Hãy cho thầy biết! Nếu con không hiểu, nên vứt bỏ hết tất cả các cuốn sách mà con đang xem! Thầy hỏi con, "TA LÀ GÌ?" Khi con sinh ra, con từ đâu đến? Khi chết rồi, con sẽ về đâu?

Tên con là gì ? Bao nhiêu tuổi ? Đây là những câu hỏi rất đơn giản. Có lẽ con nói, "Tên tôi là Robert". Đó chỉ là "tên thân thể" của con. Chính xác tên con là gì? Và con sẽ nói, "con ba mươi lăm tuổi." Đây là "tuổi thân thể" của con. Tuổi thật của con là gì? Hãy nói cho thầy biết! Nếu con không hiểu, **chỉ đi thẳng**, KHÔNG BIẾT.

Không kiểm tra cảm giác của con; không kiểm tra tâm trí của con, không kiểm tra sự hiểu biết của con. Con nói, đôi khi cảm thấy con đã có kinh nghiệm Ngộ. Đây là cảm thấy Ngộ, khi cảm giác này biến mất thì Ngộ biến mất, vì vậy nó không đúng **Ngộ**. Thật Ngộ tức không chuyển dời, không thay đổi, không cảm giác, không suy nghĩ. Đó là **KHÔNG - NGỘ**, cũng còn gọi là **NGỘ - KHÔNG**. Tâm Kinh Bát Nhã nói: "Không đạt được, vì **không có gì** để đạt được". Con phải thấu hiểu điều đó.

Thầy thường nói về nguyên điểm (Primary Point). Nguyên điểm là gì ? Hãy tưởng tượng một bàn cân đơn giản. Con không đặt vật gì trên đó, cây kim chỉ số không. Khi con đặt một vật trên bàn cân, kim trở sẽ quay để đọc trọng lượng. Khi con loại bỏ vật nặng, kim trở trở về số không. Điểm số không này là nguyên điểm. Sau đó con khám phá ra nguyên điểm của con rồi, thì tình cảm tốt đẹp có thể đến, hoặc cảm xúc xấu có thể đến, do đó cái kim trở của con xoay vòng theo một hướng hoặc thêm vòng hướng khác,

nhưng điều này không thành vấn đề. Khi cảm giác vượt quá giới hạn, kim trở sẽ quay trở lại số không.

Nhưng nếu con không khám phá ra Nguyên điểm, thì nó cũng giống như một vật nặng lấy ra khỏi giao diện với kim trở, thí dụ đã chỉ mười cân Anh, hoặc chỉ trả lại phần đường quay trở về phía số không. Sau đó, có một vấn đề. Bàn cân của con không cân nặng chính xác. Nếu con đặt một vật nặng khác vào nó, nó có thể phá vỡ hoàn toàn tụ điểm trước.

Vì vậy, đầu tiên con phải tự chính con khám phá nguyên điểm. Sau đó, con phải giữ cho nó mạnh mẽ. Một chiếc Taxi đã bị cái "giảm tốc" yếu, do đó, khi gặp một mô cản nhỏ nó nhảy tưng lên tưng xuống. Khi sửa chữa "giảm tốc" rồi thì nó rất ổn định, không có vấn đề gì. Nếu con giữ nguyên điểm của con, suối nguồn tâm linh của con sẽ trở nên mạnh mẽ và càng mạnh mẽ hơn. Một vấn đề lớn sẽ đến và tâm con sẽ đổi thay, nhưng nó sẽ sớm quay trở lại nguyên điểm ban đầu. Cuối cùng tâm con rất mãnh liệt, và nó có thể mang vác bất kỳ sự chuyển tải nào. Sau đó, có thể cứu độ tất cả chúng sinh khỏi đau khổ .

Thiên không có gì đặc biệt. Nếu con làm thứ gì, nếu con tạo "đặc biệt", thì con có thứ gì, con có "đặc biệt". Nhưng những thứ gì này, những "đặc biệt" này, không thể giúp con. Hãy buông xuống tất cả ! Hiện tại con đang làm gì, con phải làm điều đó ngay.

Hầu hết mọi người chỉ có một nửa kinh nghiệm điều gì đó, bởi vì tâm trí của họ vẫn còn mang theo trọng lượng của một số kinh nghiệm trước đó, như suy nghĩ hay cảm giác chẳng hạn. Vì vậy, họ không thể kết nối với người khác và cõi đời này. Nhưng khi con buông xuống tất cả và hãy làm ngay từng khoảnh khắc, khoảnh khắc, con được hoàn toàn. Rồi con sẽ khám phá Nguyên điểm của con. Con sẽ hiểu vị trí đúng của con, việc làm đúng của con. Vấn đề này chỉ **đi thẳng - không biết**. Nó không thành vấn đề dù con đang ở trong tù hay ra tù, một khi con đã được sống chết tự do tự tại. Sau đây là một Công-án cho con thực tập:

“Trên Cây của Hương Nghiêm”

Thiền sư Hương Nghiêm nói, "Ví như một người đàn ông leo lên cây, dùng hai hàm răng cắn chặt từ một nhánh cây trên cao, đôi tay và đôi chân của anh ta bị bó chặt, không thể bám vào đâu được; anh ta bị ràng buộc và ràng buộc. Có một người khác đứng dưới gốc cây hỏi anh ta: 'Tại sao Bồ Đề Đạt Ma đến Trung Quốc?' Nếu anh ta không trả lời, thì phụ lòng người hỏi, trốn tránh nhiệm vụ của mình và anh ta sẽ bị giết chết. Còn như anh ta há miệng trả lời, anh ta sẽ bị tan thân mất mạng. Nếu con đang bị treo trên cây như vậy, làm thế nào để con được sống còn?"

Thầy hy vọng con chỉ **Đi thẳng, Không- biết**, sớm tìm được Nguyên điểm, hoàn thành đáp án, và cứu độ tất cả chúng sinh khỏi khổ đau.

Thầy ,
Sùng Sơn.

Atlanta, Georgia
Ngày 10 tháng 7, 1978

Thiền sư tôn kính,

Con xin cảm ơn rất nhiều về lá thư hồi âm của ngài. Thật là tuyệt diệu để được lắng nghe và đón nhận lời khuyên của ngài. Con lấy làm bối rối qua những lời chỉ dạy của ngài về Ngộ. Không phải mục tiêu của Thiền là đạt được trạng thái Ngộ qua nhận thức trực quan ư ?

Ngài nói rằng thật Ngộ "*không chuyển dời, không thay đổi, không cảm giác, không suy nghĩ*".

Đây là những biểu hiện tiêu cực của Ngộ. Còn những gì trong ý nghĩa tích cực? Đó không phải là trạng thái của tổng thể hạnh phúc, một sự phổ quát toàn diện của tâm thức hay sao?

Ngài nói không có gì để đạt đến. Xin giải thích điều này cho con rõ về Ngộ. Làm thế nào để đạt đến

trạng thái Ngộ? Làm sao con biết khi con đang ở trong tình trạng Ngộ? Mong ngài giải đáp. Con chắc rằng ngài rất bận, nhưng con muốn hỏi, ngài có thể chỉ dạy làm cách nào cho con có thể ứng dụng Thiền trong khi con đang bị tù?

Có rất nhiều tiếng ồn trong nhà tù và con đang gặp phải khó khăn trong cuộc sống tập thể khi ngồi Thiền. Hơn nữa, con phân vân phải làm gì để tập trung tư tưởng trong thời gian con ngồi Thiền. Ngài có thể tư vấn cho con về cách hành Thiền chính xác và những mục tiêu, nếu có, để con ghi nhớ trong tâm?

Con,
Robert

Ngày 24 tháng 7 năm 1978

Robert thân mến,

Cảm ơn lá thư con gửi. Con có khỏe không? Thầy hồi âm cho con hơi trễ, bởi vì thầy mới hoàn tất khóa tu "Đồng mãnh Tinh tấn" tại Trung tâm Thiền Cambridge và vừa trở về Trung tâm Thiền Providence.

Trong thư con nói rằng con muốn Ngộ. Nếu con muốn Ngộ, Ngộ sẽ xa, và càng xa tít. Nếu con không muốn Ngộ, con có thể thấy, có thể nghe, có thể ngủ, tất cả mọi thứ là Ngộ. Vì vậy, hãy buông xuống "*Tôi muốn một cái gì đó*". Nếu con giữ trong tâm **cái Tôi-**

của Tôi- thuộc về Tôi và cố gắng ngồi Thiền, con sẽ không bao giờ tỏ Ngộ. Nếu con làm cho **tâm Tôi-của Tôi- thuộc về Tôi** biến mất, tức thì con tỏ Ngộ, được không?

Trong thư con cũng nói rằng sinh hoạt trong nhà tù rất ồn náo, làm trở ngại việc hành thiền của con. Nếu tâm con ồn náo, ngay cả khi con đi đến một đỉnh núi, nó vẫn ồn náo. Còn như tâm con không ồn náo, thì dù con đang ở trong một nhà máy bận rộn, con vẫn thấy yên tĩnh.

Làm cách nào mà con chỉ cần giữ tâm con hiện tại, ngay bây giờ, rất quan trọng. Con kiểm tra bên trong, kiểm tra bên ngoài, kiểm tra, kiểm tra, kiểm tra, do đó con có nhiều nghi vấn. Hãy buông xuống tất cả! Tức thì toàn thể vũ trụ rất yên tĩnh.

Kinh Đại Niết Bàn nói: "**Các hiện tượng sự vật, biến chuyển vô thường. Là pháp sanh diệt. Khi sanh diệt biến mất, Tịch diệt là chân hạnh phúc**".

Con hỏi có thể tư vấn cho con về cách hành thiền chính xác và những mục tiêu, nếu có, để con ghi nhớ thực tập trong tù. Theo ý của con "Ta muốn THỬ một cái gì đó, Ta muốn NHẬN một cái gì đó, và Ta muốn ĐẠT một cái gì đó". Nếu con làm cho "cái Ta" này biến mất, sau đó "Ta muốn thử một cái gì đó, ta

muốn nhận một cái gì đó, và ta muốn đạt một cái gì đó" tất cả sẽ biến mất. Như vậy con đã thành tựu. Cái "Ta" này từ đâu đến? Một vị Tổ sư nổi tiếng nói: "Không khởi tưởng, tức Như thị". Triết gia Descartes nói: "Tôi suy tư, vì vậy, tôi hiện hữu". Nếu con không khởi tưởng, là gì?

Thầy hiểu cuộc sống trong tù đôi khi rất khó khăn. Nhưng nếu con làm cho ý tưởng của con, vị trí của con, và tình huống của con biến mất, thì sự khó khăn, tình huống, tiếng ồn đều chả sao cả; vì tâm con bất động. Bởi vậy, khi con đang làm một cái gì đó, con hãy làm ngay! Đó là Thiên.

Thầy hy vọng con **Chỉ đi thẳng- Không biết**, trong sáng như hư không, làm cho **tôi-của tôi-thuộc về tôi** biến mất, đạt được giác ngộ, và cứu độ tất cả chúng sinh khỏi khổ đau.

Thầy,
S.S.

ĐẠT CÁI KHÔNG ĐẠT

Ngày 23 tháng 5 năm 1977

Kính bạch Thiền sư,

Trong khóa tu Dõng Mãnh Tinh Tấn tại trường Thiền Cambridge vừa xong cuối tuần qua, con đã được đọc sách Thiền của Nhật. Họ đặt biển cổ vĩ đại về Tỏ ngộ. Chỗ tỏ ngộ trong thực hành của chúng ta là gì? Ngộ là gì?

Thân kính,
Judy

Ngày 05 tháng 06 năm 1977

Thân gửi Judy,

Cảm ơn lá thư con gửi. Con có khỏe không? Thầy đánh con ba mươi gậy! Tâm Kinh nói rằng: “Không đạt được và không có gì để đạt được”. Vì vậy, con phải đạt được cái không đạt ... Tất cả là như thế.

Thầy,
S.S.

***CÁCH NÀO GIẢI THÍCH THIỀN
VÀ THỰC HÀNH THIỀN VỚI NGƯỜI KHÁC ?***

Cambridge, Massachusetts
Ngày 17 tháng 03 năm 1978

Kính gửi Đại thiền sư,
Cảm ơn thầy rất nhiều về việc thầy gửi thư.

Con đã gặp khó khăn để giải thích và cách thực hành Thiền của con đối với gia đình cũng như với bạn bè, đặc biệt là cha mẹ của con. Hầu hết mọi người đều cùng nêu lên một câu hỏi: "Sanh là gì? Tử là gì? Công việc chính xác của chúng ta trong cuộc sống là gì?" Họ nói họ đã hỏi những câu hỏi này chính tự thân họ, nhưng cảm thấy rằng không bao giờ có thể biết được câu trả lời? Họ nói: "Chỉ có Thiên Chúa mới biết".

Vấn đề khác nữa, nhiều người bảo con là không thể cứu độ tất cả mọi người thoát khỏi đau khổ. Vì rằng cuộc sống vốn dĩ là đau khổ và chúng ta không thể thay đổi được điều đó.

Ngoài ra, họ thắc mắc làm thế nào ngồi thiền, hoặc tụng kinh, hoặc lễ lạy, có thể giúp những người khác được. Nó có vẻ tập trung tính tự kỷ, chúng luôn luôn chỉ là " tư duy về chính mình", và "không làm gì" ở trong một trung tâm Thiền cách ly những người khác. Họ cảm thấy rằng một người mong được "siêu

thoát cõi đời" phải đem lòng Bác ái phục vụ cho những người cần được giúp đỡ .

Con xin thầy một giải đáp tốt về những câu hỏi này. Cảm ơn rất nhiều về sự chỉ giáo của thầy.

Trân trọng kính chào.
Steve

Ngày 22 tháng 3 , 1978

Steve thân mến,
Cảm ơn con gửi lá thư thật tuyệt. Con khỏe không? Trong thư con hỏi về các nghi vấn của sự cứu độ tất cả mọi người từ đau khổ, và sự sống, sự chết là gì ? Những câu hỏi này không khó.

Gia đình và bạn bè của con có nhiều ý tưởng về những thứ mà họ nắm giữ, nhưng họ không hiểu rằng họ đang dính mắc với chúng. Khởi nguyên không có gì. Nếu con tạo tác điều gì tức con có cái đó. Nếu con không tạo tác bất cứ điều gì, thì con sẽ được hoàn toàn đầy đủ.

Chết là gì? Sống là gì? Thân chúng ta có sống chết, nhưng Tự tánh chúng ta không có sống chết.

Họ không hiểu Tự tánh của họ. Vì vậy, họ có sống và chết. Họ nói: "Chỉ có Thiên Chúa biết". Nhưng

Thiên Chúa là gì? Họ có biết Thiên Chúa chẳng? Làm thế nào để họ biết rằng chỉ có Thiên Chúa biết? Nếu con mong muốn hiểu về Thiên Chúa, thì trước tiên con phải hiểu Tự tánh của con. Đây là khóa học đầu tiên.

Làm thế nào để con hiểu Tự tánh của con? Vì vậy, thầy hỏi con, Con là gì? Con biết không? Nếu con không biết, chỉ **đi thẳng**, KHÔNG BIẾT. Tâm Không Biết này quét sạch mọi vọng tưởng, và lúc đó vị trí của con, quan hệ của con, ý tưởng của con biến mất.

Sau đó, vị trí đúng, quan hệ đúng, và ý tưởng đúng của con xuất hiện, nó rất đơn giản! Một vị Thiền tổ nổi tiếng nói, "Nóng lạnh tự biết". Sự hiểu biết của con thật ra không có gì đặc biệt.

Tiếp theo khóa học, nếu con đang suy nghĩ, thì tâm con và tâm thầy khác nhau. Nếu con cắt đứt tất cả các suy nghĩ, tức thì tâm con, tâm thầy, tâm tất cả mọi người giống nhau.

Một vị Tổ sư nói: "Một là tất cả, tất cả là một". Vì vậy nếu con quét sạch vọng tưởng, không có **Tôi-của Tôi-thuộc về Tôi**. Sau đó, con có thể giữ vị trí đúng, quan hệ đúng, ý tưởng đúng từng nơi, từng lúc. Điều này thế giới được hòa bình và con cứu độ được tất cả mọi người ".

Bởi vậy, việc đầu tiên làm thế nào để con cắt đứt tất cả suy nghĩ? Thầy đã hỏi con: "Con là gì ?" Nếu con không biết, **chỉ đi thẳng- không biết**.

Kể đến, làm thế nào để con giữ Tâm Không Biết mọi lúc, mọi nơi ? Con phải cố gắng, cố gắng, cố gắng. Mỗi ngày tại một trung tâm Thiền, đại chúng ai ai cũng tụng kinh, ngồi thiền và cùng nhau làm việc. Đôi khi tham dự khóa tu Đông Mãnh Tinh Tấn, đôi khi hành trì tụng niệm.

Những việc làm này giúp chúng ta thực hành từng giây phút, Hiện tại con đang làm gì? Nếu tâm con không sáng suốt, thì đơn giản chỉ cần không ôm giữ những ý tưởng của con, **chỉ không biết**. Dần dần ý tưởng tham lam, sân hận, si mê biến mất. Từ đó **tâm không biết** của con phát triển mạnh mẽ và trở nên sáng suốt.

Khi con ngồi thiền, chỉ ngồi thiền. Khi con tụng kinh, chỉ tụng kinh. Khi con lễ Phật, chỉ lễ Phật. Đó là quan trọng nhất. Nếu con tu tập theo chiều hướng như vậy, thì khi con giáo hóa người khác, giáo hóa ngay. Chỉ khuyên dạy và giúp đỡ họ. Đừng lo lắng hay không lo lắng mà họ hiểu, chỉ cố gắng. Nếu con cố gắng 100 phần trăm thì sự giáo hóa của con được hoàn toàn và ánh sáng trí tuệ của con sẽ tỏa sáng với họ. Thời gian sau họ sẽ hiểu rõ điều này.

Vì vậy, không lo lắng - chỉ cố gắng. Sự cố gắng tốt hơn là một Thiền sư, tốt hơn Phật, tốt hơn Chúa. Đích thực là tình yêu thương tuyệt vời, lòng Từ bi rộng lớn, và con đường của Đại Bồ Tát.

Không kiểm tra những cảm giác của con, không kiểm tra tâm con; không kiểm tra sự hiểu biết của con; không kiểm tra bên ngoài. Sau đó không có bên trong, không có bên ngoài, không có ta, không có người, không có họ. Con là MỘT với vị trí của con. Điều này rất quan trọng.

Thầy hy vọng con chỉ **đi thẳng, không biết**, giữ tâm trong sáng như hư không. Cố gắng, cố gắng, cố gắng mười ngàn năm không nghỉ, sớm tỏ ngộ, và cứu độ tất cả chúng sinh khỏi đau khổ.

Thầy,
S.S.

**TÌM TRUNG TÂM
NHƯ CON LẬT ĐẬT**

Berkeley, California

Ngày 21 tháng 10 năm 1977

Kính gửi Thiền sư,

Con hy vọng ngài khỏe mạnh. Cảm ơn ngài đã cho con cuốn Kinh Nhật Tụng khá hay. Con có rất nhiều năng lượng từ nó.

Con đã tụng những thần chú của Bồ tát Quán Thế Âm. Con cố gắng sử dụng tâm mình để chuyên hành trì bất cứ khi nào mà không làm điều gì khác. Nhưng có rất nhiều niệm vi tế móng khởi khiến con suy nghĩ làm cho con không hạnh phúc. Vì vậy, khi con đi gặp Diana, con đã nói, "Tôi chán nản". Thế rồi, trong khoảng một giờ, chúng con đã trì tụng.

Sau đó, Diana nói: "Hãy niệm thật nhiều danh hiệu Bồ tát Quán Thế Âm, và nên đến ở tại trung tâm Thiền". Vì vậy, con sẽ sớm di chuyển vào trung tâm Thiền một khi có thể tìm người để cho thuê lại chỗ ở của con. Con chắc chắn thực hiện điều này, cùng nhau tu học như thế sẽ rất tốt cho con.

Thương kính,
Maggie

Ngày 7 Tháng 11, năm 1977

Maggie thân mến,

Cảm ơn con đã gửi thư. Con và Tăng thân ở Trung tâm Thiền Không Môn Berkeley khỏe không? Thầy rất hoan hỷ việc con thích tụng kinh. Con nói rằng con chú tâm trì niệm danh hiệu Bồ tát Quán Thế Âm bất cứ khi nào và không làm điều gì khác. Điều này không tốt cũng không xấu. Thầy hỏi con: Đây là trung tâm của con? Đó mới là quan trọng nhất. Nếu con không đánh mất trung tâm của con thì bất kỳ hành động nào cũng là diệu dụng.

Ngoài ra, làm thế nào để trung tâm của con có năng lực? Thầy nói với con, khi con đang làm cái gì thì chỉ làm điều đó. Khi con đang chú tâm làm một cái gì đó 100 phần trăm, thì đây là trung tâm, đây là tâm sáng suốt. Nhưng phải rất cẩn thận. Nếu con ôm giữ những ý tưởng của con, vị trí của con, hoặc quan hệ của con, con sẽ mất trung tâm của con, dẫn đến bất kỳ hành động nào mà con đang làm.

Thầy thường nói về ba loại tâm, chúng ta có thể trải nghiệm, đó là **thất tâm**, **nhất tâm**, và **minh tâm**.

Giả sử một đôi trai gái đang quan hệ tình dục. Họ đã đánh mất tâm của họ và họ cảm thấy rất khoái lạc. Ngay sau đó, một tên cướp lén vào với một khẩu

súng trong tay và nói, "Hãy đưa tiền bạc, tư trang cho ta". Lúc đó tất cả khoái lạc của họ tan biến, và họ rất sợ hãi kêu cứu: "Ô, Xin cứu tôi, xin cứu tôi với !" Đây là tâm nhỏ hẹp. Nó liên tục thay đổi, như thay đổi các điều kiện bên ngoài. Thầy tạm gọi là *Mất tâm* hay *Thất tâm*.

Kế tiếp, một người trì tụng thần chú với tâm rộng không, trong ngoài không loạn động, rồi tên cướp xuất hiện, "Hãy đưa tiền cho ta" Nhưng người này không sợ hãi. Chỉ có "Om Mani Padme Hum, Om Mani Padme Hum" (Úm Ma ni Bát di Hồng) . Tên cướp lại quát tháo: "Hãy đưa tiền cho ta, nếu không ta sẽ giết người!" Nhưng ông ta không quan tâm. Sẵn sàng, không thấy có sự sống chết, vì vậy ông không sợ hãi một mảy may nào. Trạng thái này gọi là *Nhất Tâm*.

Sau hết, Minh tâm. Một người giữ **tâm không biết** đi bộ xuống phố, tên cướp xuất hiện. "Hãy đưa tiền cho ta!" Người này thử nghiệm tâm tên cướp: "Muốn bao nhiêu?" Tên cướp đáp, "Hãy đưa ta tất cả!" Tên cướp này rất mạnh, không cách gì kháng cự nổi . Người bộ hành trả lời: "Được", và móc bóp đưa hết số tiền cho tên cướp. Người này tỏ ra không sợ, nhưng tâm ông ta dâng lên một nỗi buồn. Ông nghĩ và nói với tên cướp: "Tại sao người làm như vậy? Bây giờ người thỏa mãn ý đồ của người, nhưng trong tương lai, người sẽ phải gặt hái hậu quả khổ đau thật nhiều có biết không?" Tên cướp nhìn vào ông ta và thấy

rằng ông không hề sợ sệt và chỉ có lòng Từ bi mạnh mẽ hiện trên khuôn mặt. Vì vậy, vụ bị cướp là một nhầm lẫn nhỏ. Nhưng ông ta đã dạy cho tên cướp con đường chơn chánh, và có thể một ngày nào đó tên cướp sẽ nhớ lại và có thể thấu hiểu được.

Giữ tâm sáng suốt xuất phát từ một trung tâm mạnh. Ở phương Đông, có một món đồ chơi được gọi là con lật đật, nó được tạo dáng như quả bầu dục tựa như hình Tổ sư Bồ đề Đạt ma và phần đáy có cài đặt một vật thể nặng. Ngay cả khi con xoay mặt nó úp xuống hoàn toàn, nó vẫn có thể trả về lại vị trí chính xác của nó ban đầu, đồ chơi này có một trung tâm.

Nếu con đang giữ chánh niệm Bồ tát Quán Thế Âm mạnh mẽ, khi ai đó nói chuyện với con, con chỉ nói chuyện. Nhưng khi họ ra về, con sớm trở lại niệm Bồ tát Quán Thế Âm. Vào lúc đó con khởi tưởng điều gì thì con không thể trở về chánh niệm Bồ tát Quán Thế Âm được. Vì vậy, không nắm bắt bất cứ điều gì, chỉ giữ tâm sáng suốt danh hiệu Bồ tát Quán Thế Âm, Không Biết. Đó là Trung tâm của con. Đừng lo lắng. Chỉ đi thẳng - Bồ tát Quán Thế Âm.

Con nói đang chuẩn bị dọn vào ở Trung tâm Thiền Không Môn Berkeley, đó là thông tin tuyệt vời. Thực hành và sống chung với những thiền sinh khác là một trong những cách để giúp trung tâm của con trở nên mạnh mẽ. Thầy hy vọng con chỉ đi thẳng- Bồ tát

Quán Thế Âm, con tìm thấy Trung tâm Phật pháp, được tỏ ngộ, và cứu độ chúng sinh thoát nỗi khổ đau.

Chào con.

Thầy S.S.

BẠN LÀ GÌ ?

Kính bạch Thiên sư,

Cảm ơn Ngài cho tôi lời khuyên. Bây giờ tôi đã buông xuống lá thư của Ngài, buông xuống tư tưởng của Ngài, buông xuống quan hệ với Ngài.

Tôi đã cố gắng bỏ cuộc 108.000 năm trước; Thiên sư Mã Tổ nói rằng đường gạch ngang này (___) dài hay ngắn? Giống như sự khôn ngoan [sic] và ngôn từ của tôi là vô minh hay tuệ giác? Từng lúc tôi khám phá ra chính mình thật vô lý, như trong bóng tối, phản ánh, tiếng vang, trong bụi, tiếng ồn, và mắc kẹt trong Công án nguy trang. Tôi sống trong giáo pháp hay không phải giáo pháp của Ngài đây .

Tony

(Thiên sư hồi âm bằng chữ in lớn phía dưới cùng của bức thư, và gửi trả lại cho người gửi:)

BẠN LÀ GÌ ?

NGÀY MAI BẠN PHẢI CHẾT,

BẠN CÓ THỂ LÀM GÌ?

Thầy S.S.

PHẢI HỌC TỪ CON GÁI CỦA MÌNH

Ile Ife, Nigeria

Ngày 5 tháng 10 năm 1977

Kính gửi Từ nhân Thiên sư tôn kính,

Tôi xin thành kính nương về Phật Pháp Tăng, Tam Bảo. Cho phép tôi để chào đón ngài từ vùng đất đen như gỗ mun của Majesty. Năm 1975 tôi được thuyết trình về Phật pháp mà ngài cho phép tại Viện Arica ở Boston. Gần đây, tôi nhận được một bản sao của cuốn Rơi Tro Trên Thân Phật (Dropping Ashes On The Buddha) và tôi rất thích đọc nó nhiều lần. Ngoài ra con gái Tara của tôi một tuổi đã rất thích nuốt hết tất cả. Vì vậy, xin hỏi ngài một câu: "Làm cách nào để dạy dỗ đứa con gái Tara một tuổi không nuốt Phật?"

Trời bây giờ vào mùa mưa rào tầm tã, và sáng nay tôi lái xe đi làm, tôi đã nhìn thấy "ánh sáng công cộng tỏa sáng" chiếc xe đậu bên lề, trong khi người tài xế tự mình thư giãn dưới một bụi cây .

*Một tàn hương, tro rơi**Tiếng sấm động,**Bầu trời không xanh lơ.**Một con gà trống vàng**Không thể đứng một chân,**Và đuổi những con bướm.**Trong khi con mèo Pháp (Dharma)*

*Tiểu trên mình con vượn.
Ai ném tro trên thân Phật ?*

Tôi hy vọng ngài sẽ dành thời gian để viết thư hồi âm cho tôi.

Trân trọng,
Harvey

Ngày 06 tháng 11 năm 1997

Kính gửi người Pháp hữu tuyệt vời Harvey,
Cảm ơn bạn đã gửi thư cho tôi. Làm thế nào để bạn và Đức Phật bị con bé con của bạn nuốt?

Bạn đang ở rất xa, nhưng bạn đang rất gần. Trong thư bạn nói bạn đã đến thuyết trình Phật pháp tại Viện Arica vào năm 1975. Thật tuyệt vời! Bạn đã tạo thiện nghiệp này, cho nên bây giờ bạn và tôi trở nên thân thiết.

Bạn nói bạn đã đọc *Rơi Tro Trên Thân Phật*. Điều đó rất tốt. Bạn cũng cho biết con gái của bạn nuốt tất cả, và bạn hỏi tôi làm thế nào để một vị thầy ngăn cản TARA mới một tuổi không nuốt Phật. Con gái của bạn tốt hơn bạn vì cô ấy có thể nuốt Phật, nhưng bạn không thể làm được việc đó. Con gái của bạn mạnh hơn Đức Phật, vì cô ấy nuốt Phật. Cô ấy đã thành Phật. Nuốt Phật nghĩa là không Phật.

Cách đây khá lâu có người hỏi Thiền Sư Mã Tổ, "Phật là gì" Ngài trả lời, "Tâm tức Phật, Phật tức tâm". Ngày hôm sau, một người khác hỏi cùng một câu hỏi đó và Mã Tổ nói: "Không tâm, không Phật". Vậy Phật thật là gì? Nếu bạn nuốt Phật, thì Phật đó không tên tuổi, không tướng mạo, không ngôn ngữ, không văn tự. Tên Phật và tướng Phật cả hai không tồn tại. Vì vậy, bạn phải học hỏi từ con gái của bạn, và nuốt tất cả các Đức Phật quá khứ, hiện tại, và vị lai.

Bạn hỏi, "Làm thế nào có thể dạy dỗ con gái của bạn" Đó là một sai lầm lớn? Bạn phải học hỏi từ con gái của bạn. Rơi Tro Trên Thân Phật là tất cả những ngôn từ quá dở, do đó, con gái của bạn khuyên, "Đừng đọc Rơi Tro Trên Thân Phật. Đúng thật như vậy, "con gái của bạn hiểu được sự giáo hóa của tôi ! Sự giáo hóa của tôi là buông tất cả xuống! Chỉ đi thẳng-KHÔNG BIẾT. Có lẽ bạn đang dính mắc với các từ ngữ, do đó, con gái của bạn nuốt Rơi Tro Trên Thân Phật. Vì vậy, câu trả lời của Tara rất tốt. Nó tốt hơn bạn.

Câu chuyện của bạn diễn tả về "ánh sáng công cộng tỏa sáng" chiếc xe thật là thú vị. Có 84.000 loại ánh sáng. Nhưng, nếu bạn thêm "Ánh sáng công cộng", bạn nhận được 84.001 loại ánh sáng. Và như thế, bạn có thể thích ánh sáng sau cùng này.

Bài thơ của bạn hay tuyệt! Bạn nói, "Bầu trời không xanh lơ". Đây là những từ ngữ rất thú vị. Tôi nói, "Không trời, không đất". Vậy thì, làm thế nào bạn có thể sống còn? Chẳng lẽ bạn đã trở thành xanh lơ, rồi sau đó bạn có thể sống? Như vậy, làm thế nào bạn có thể trở thành xanh? Đó là một điều rất quan trọng! Tôi hy vọng bạn chỉ đi thẳng, không biết, nuốt tất cả các Đức Phật quá khứ, hiện tại, và vị lai, đấng tổ ngộ, và cứu độ tất cả chúng sanh khỏi khổ đau.

Trân trọng,
Thiền Tăng S.S.

THIỀN LÀ TÂM THƯỜNG NHẬT

Wiscasset, Maine

Ngày 29 tháng 6 năm 1978

Kính gửi Đại Thiền sư ,

Con được kỳ nghỉ phép cùng với vợ và con trai của con. Hôm qua, trong khi ở bãi biển, chúng con nhận thấy có một người đàn ông đang thực hành thiền. Ông đã ngồi trong tư thế kiết già giống như Thiền chính thức, trực diện với mặt biển, ở giữa đám đông trên bãi.

Điều đầu tiên làm cho con chú ý là cách ngồi phô trương nơi công cộng. Sau đó, người ngồi thiền đứng dậy và bước đi mà không do dự vào biển nước giá lạnh, mà chỉ một vài người tại bãi biển mới có thể làm được như vậy, và sau đó là một thách thức vĩ đại. Không một ai ở lại trong nước hơn vài giây, trừ người đàn ông đã ngồi thiền. Ông ta vẫn ngâm mình trong nước lạnh suốt mười lăm hay hai mươi phút.

Con muốn thưa hỏi điều này: Có phải đạt đến trạng thái chân không (True-emptiness) thì người ta có thể đi bộ vào nước đá lạnh, hiển nhiên như cảm thấy không có gì? Nước đá lạnh cách biệt chẳng liên quan gì con. Vì vậy, con là một Thiền sinh ước mong đạt được cái gì đó như khả năng người ấy có được không? Mặc dù không có gì để đạt được? Chân không là gì? Có gì đặc biệt sáng suốt trong từng khoảnh khắc tu tập?

Thực hành Thiền đối với con vẫn ổn định. Con cố gắng giữ tâm trong sáng tất cả mọi lúc, buông lỏng suy nghĩ, và đôi khi không phải suy nghĩ. Con vẫn chưa tìm thấy ngọn bút thiền (Zen penpoint) để giúp cho bài viết của con. Có lẽ con sẽ viết nó bây giờ, nhưng con không biết nó có được lưu xuất từ trong xương tủy của con không. Vì vậy, sự tìm kiếm và sự không biết của con vẫn tiếp tục.

Khóa tu Động mãnh Tinh tấn trong tháng tư tại Cambridge với George Browman viên mãn tốt đẹp. Sư

phụ nói rất đúng. Ông ấy là một bậc thầy tuyệt vời, có nhiều lối dạy đơn giản cá biệt như sư phụ, với phong cách trực tiếp không nói quanh co. Con dự tính sắp đặt để tham dự khóa tu Tinh tấn Đông mãnh vào tháng bảy tại Cambridge và hy vọng sẽ gặp được Sư phụ sau đó. Cảm ơn sư phụ rất nhiều về lá thư của Sư phụ gửi đến sớm hơn. Nó đã giúp con khá tốt.

Tôi vẫn còn ngồi. Tại sao?

Katz !

Vầng dương chiếu khắp khu rừng

Sọc vàng trên một chiếc giường bằng thông

Đây là bài thơ Trên Bãi Biển kính dâng sư phụ:

Sóng mãi vỗ bờ không nói năng.

Gió rung cây lá chẳng lẳng xăn.

Ánh dương soi sáng nào vang tiếng ?

Thế giới bao la mãi chuyển vần !

Biển cả, bầu trời, muôn dặm không.

Riêng mình bồi rối chuyện mông lung.

Dấu chân từng bước in trên cát.

Ngủ giấc thăm dò hỏi Chủ Ông ?

Tầm kiếm cái gì mất biệt tăm ?

Ngày qua tháng lại đã bao năm.

Lẳng nghe sóng vỗ ì ầm vọng.

Trước mặt bày phơi vỏ ốc, còng.

*(Waves that talk for hours to the beach say nothing.
Wind that moves tree boughs back and forth does nothing.
Unlight gilds the world without a sound, and still the world
is never silent.*

*In all this vast space, empty sea, sand, and sky for miles
and miles.*

*Only I am confused,
walking the beach for hours,
foolishly searching,
looking for truth (or something),
missing, in front of me,
the shells, the sand,
the sound of waves.)*

Tom

Ngày 06 tháng 7 năm 1978

Tom thân mến,

Cảm ơn lá thư con gửi. Con và gia đình khỏe không? Con có một kỳ nghỉ và đi biển với gia đình. Thật tuyệt vời! Con cho rằng, trên bãi biển, con đã thấy một người đàn ông ngồi kiết già trong tư thế thiền định, rồi sau đó ông ta đã đứng lên và đi vào trong nước biển giá lạnh, nơi đó ông ngâm mình trong khoảng mười lăm hay hai mươi phút. Rồi con hỏi, điều này có phải đã đạt đến Chân không? Và, một thiền sinh có phải mong đợi để đạt được cái gì giống như khả năng đó? Nếu bên trong con có **cái Tôi-của Tôi-thuộc về Tôi** điều này được gọi là "anh hùng-tâm", còn gọi là tâm bản ngã.

Trong Phật giáo, có một loại hành trì rất khó khăn gọi là Thần chú (Tantra). Những ai cố gắng trì tụng thần chú này thật nhiều và đạt đến nhất tâm rồi họ có thể phá vỡ lớp băng, đi vào trong nước lạnh 10 hay 20 phút, hoặc đi vào trong lửa 10 hay 20 phút. Hoặc sau khi họ cố gắng trì chú và đạt đến nhất tâm, họ có thể tắm trong lửa nóng, trong dầu sôi, hoặc ngồi trên bàn chông. Những thứ này là tất cả các cuộc trải nghiệm của tâm miên mật kiên trì.

Khi họ tinh thông những bài tập này, họ có thể tham dự vào các lớp cao hơn tiếp theo của Mật tông. Sau khi họ đã hoàn tất hết những bài thực tập, họ có được quyền năng kỳ diệu. Điều đó được gọi là hành giả Mật tông. Đây không phải là Thiên, đúng không?

Thiên là tâm sáng suốt, luôn luôn Minh tâm. Tâm sáng suốt nghĩa là tâm Như thật. Nước lạnh là lạnh, nước nóng là nóng, không gì đặc biệt. Nếu ai đó nghĩ, "Tôi muốn trải nghiệm sự khổ luyện", điều đó không phải là tốt hay xấu, và họ luôn luôn giữ một sự khổ luyện, để làm một cái gì đó. Còn như con làm việc gì, nếu con bị dính mắc vào việc đó, thì nó sẽ gây chướng ngại cho con, và con không thể có được tự do hoàn toàn. Có thể con sẽ nhận được tự do từ một số vụ việc, nhưng không phải tự do hoàn toàn. Vậy tự do hoàn toàn là gì? Không giữ cái Tôi- Của tôi- thuộc về Tôi. Rồi khi con thấy, khi con nghe - tất cả mọi thứ hoàn toàn đầy đủ. Nó thực sự không có gì đặc biệt.

Kể đến, con nói con không thể tìm thấy ngọn bút Thiền của con. Không phải xấu. Nếu con tìm kiếm ngọn bút của con, Thầy sẽ đánh con ba mươi gậy. Nếu con tạo ra bút Thiền, như vậy con đã đánh mất ngọn bút của con rồi. Đừng tạo Bút Thiền, tức thì con có nó, được không?

Con đã theo khóa Dõng mãnh Tinh tấn với George. Tốt lắm! George là một Giáo thọ tuyệt vời. Mọi người đều thích anh ta. Con nói con sẽ tham dự khóa Dõng mãnh Tinh tấn vào tháng Bảy tại Cambridge. Đó cũng là tuyệt vời. Con cũng cho biết:

Tôi vẫn còn ngồi thiền. Tại sao!?

Katz !

*Văng dương chiếu khắp khu rừng,
Sọc vàng trên một chiếc giường bằng thông*

Không phải xấu. Nhưng những lời này là chỉ "như-vậy". Nếu con nói, "Tôi vẫn còn ngồi thiền", đây là nghĩa nhất điểm. "Tôi" đã có chủ thể và đối tượng.

Nếu con nói "Phật", hoặc "Tâm", hay "Pháp", thì con sẽ có được câu trả lời rất hay; với điều này, chỉ "như-vậy" là được. Nhưng đối với một câu hỏi nhất điểm, một câu trả lời nhất điểm là cần thiết. Cái gì là **nhất điểm như thị** của "Tôi đang ngồi"?

Thơ con thật hay. Thầy cũng có bài thơ cho con:

*Xưa nay không một vật,
 Nhưng sóng vẫn thì thầm.
 Xưa nay vốn rỗng không.
 Nhưng gió và cây luôn luôn đấu vật.
 Ánh dương không màu sắc.
 Nhưng vạn vật tạo ra sắc màu chúng mến yêu.
 Rất, rất rỗng lặng yên tĩnh.
 Mọi người có mắt (bị giới hạn tầm nhìn), thực sai lầm,
 Nếu không mắt, không gian bao la, biển xanh, cát
 trắng,
 Mười dặm không mây, mười dặm trời trong.
 Nâng chiều buông xuống phương tây.
 Bóng của vỏ sò mọc dài thêm nữa !*

Thầy,
 S.S.

TÌM NÓ

Tháng tám 1978?

Thiền sư tôn kính,
 Ngài luôn luôn nói rằng,
Tôi đã có Nó. Nó hiện diện khắp mọi nơi.
 Nhưng con không tìm thấy Nó.
 Nó ở đâu? Nói cho con biết! Nói cho con biết !

Kẻ ngây ngô
 Jim!

Ngày 7 tháng 8 năm 1978

Thân gửi Jim,

Thầy đánh con ba mươi hèo!
Đi uống trà !

Thầy
S.S.

2

NHỮNG CÂU HỎI VỀ ĐAU KHỔ***ĐƯỜNG NHÂN LOẠI***

Thành phố New York, New York

Ngày 15 tháng 05 năm 1978

Kính bạch Thiên sư ,

Con không nghĩ rằng ngài biết con, vì con chỉ gặp ngài một vài lần. Con có tham dự khóa tu với ngài vào mùa hè năm ngoái. Tuy nhiên, con hy vọng ngài có thể cho con một số lời khuyên.

Tháng trước, em gái của con tên Pam đã chết một cách kỳ lạ và rất cô đơn. Nghiệp lực của gia đình con thật là tồi tệ, đầy rắc rối và đau đớn. Pam đã bị liệt thần kinh tọa từ một năm rưỡi nay. Cô đã quyết định tự tử, nhảy từ ban-công và đã bị gãy cột sống của cô trong ba nơi.

Con khóc khi viết điều này. Mặc dù trước đây con đã sống bên cạnh cô ta, và càng trở nên gần gũi nhiều hơn. Khi đi Texas đến thăm cô, nói chuyện, và viết nhiều thư cho cô ấy. Con mến cô ấy lắm. Cô đã có một trái tim tuyệt đẹp, rất yêu thương nồng nàn.

Rồi vào tháng trước, cô ấy đột ngột lái xe bỏ trốn (cô có một chiếc xe đặc biệt mà cô có thể tự lái). Cô đi lên tới miền bắc Texas và đã gọi phone cho mẹ của con hai lần, rồi sau đó chúng con không còn liên lạc được với nhau trong nhiều ngày. Cuối cùng cảnh sát đã tìm thấy cô trong rừng. Cô đã cố gắng rời xe ô tô ra ngoài, rồi ngồi vào một chiếc xe lăn của cô mang theo, kéo lê mình vào rừng, nhúm lên một ngọn lửa và chết ở đó, có lẽ do lạnh lẽo và đói khát.

Đối với bản thân mình, những năm trước đây con cũng bị một cú sốc, đã phải hai lần vào bệnh viện tâm thần trong ba năm qua. Tâm trí con mới vừa phục hồi trở lại gần bình thường. Bởi vì đây là một nỗi buồn sâu lắng đến với con. Từ khi con thực sự khỏe mạnh mới nghĩ đến cô ấy, mong có thể giúp đỡ cho cô, nhưng cô đã đi khỏi. Con nghĩ là cô đã có quá nhiều đau thương và phiền giận trong tâm khi cô qua đời.

Bây giờ con đã đặt hủ tro cốt của cô trên bàn thờ, và con cảm thấy năng lượng mạnh mẽ từ nơi ấy. Con xin được hỏi thầy hai điều:

Trước tiên, Con có thể làm gì bây giờ cho cô ấy? Con cố gắng tìm gặp cô ấy mỗi khi con ngồi Thiền. Con luôn nghĩ về cô, đôi khi con cảm thấy có vẻ như cô đau khổ lắm. Mỗi đêm con tụng kinh cầu nguyện, nhưng điều này dường như không đủ năng lượng. Con rất muốn gặp cô ta, mặc dù con biết không thể được,

con muốn giúp cô ấy bất cứ nơi đâu, để cứu vớt bằng mọi cách cho đến khi con biết chắc rằng cô đã thoát khỏi đau khổ.

Thứ hai, xin thầy vui lòng cho con biết làm thế nào để thanh tịnh hóa bản thân mình và gia đình mình trong khi có quá nhiều những khó khăn vướng mắc?

Với bản thân mình, con như một người mới bắt đầu đi trên một phần lộ trình tâm linh, mà lý do con đã điên là vì con nghĩ mình như một người xấu. Con biết bây giờ con hơi khác, nhưng thầy có thể giải thích một chút cho con hiểu về nghiệp với nhiều nỗi khổ đau và bất hạnh không?

Con rất biết ơn thầy một cách sâu sắc, với bất kỳ ngôn từ nào mà thầy gợi đến cho con.

Khi con viết lá thư này, những giọt nước mắt vẫn tuôn trào từ bên trong nỗi buồn sâu thẳm của con, và niềm mong ước của con là mang lại tình yêu thương đến những nơi có quá nhiều đau khổ.

Đệ tử của thầy,
Sheila

Ngày 27 tháng năm 1978

Sheila thương mến,

Cảm ơn con đã gửi thư cho thầy. Con khỏe không? Thầy đọc thư con mà thầy cũng buồn lay. Thầy hiểu tâm con, thầy hiểu suy nghĩ của con về em gái mình. Thầy hiểu tình yêu của con dành cho người em gái bạc mệnh. Hai chị em con có nhân duyên rất mạnh, cùng chung một nghiệp lực. Vì vậy, khi em gái của con chết, tâm con cũng có cảm giác như bị chết.

Nhưng đó là những cảm xúc. Nếu con đang nắm giữ cảm xúc, con không thể giúp em con. Ngoài ra, con cũng không thể giúp bản thân hoặc gia đình con được. Hãy để cảm xúc của con lắng xuống! Con phải tìm ra Chánh đạo, sau đó tâm trí của con có thể tỏa sáng cho em gái con và cho gia đình con. Như vậy trong đời sau, nỗi đau buồn này sẽ không có mặt. Nhưng nếu con cố nắm giữ những cảm xúc buồn khổ này, thì đời sau, con và nỗi đau buồn này sẽ tái hiện.

Tất cả mọi thứ xuất phát từ một nguyên nhân chính và dẫn đến một kết quả. Một hành động gây nhân trong kiếp quá khứ của con mang đến cho con một kết quả trong kiếp này. Nếu trong hiện kiếp, con không làm cho cảm giác đau buồn này tiêu trừ, sau đó nó sẽ trở thành nguyên nhân chính, và trong đời sau sẽ phải chịu cùng một kết quả nữa. Tên của nó là luân hồi.

Nhiều người không hiểu điều này nên họ bị trói cột vào một kết quả. Bởi vì cảnh tử biệt sanh ly làm họ rất buồn bã, khóc than và đau khổ.

Nếu con hiểu nghiệp, con sẽ không ôm giữ vào kết quả, do đó, tâm trí của con sẽ không bị trói cột và khổ đau. Lúc khóc, chỉ khóc. Khi hết khóc thì chấm dứt. Con phải giữ một tâm sáng suốt, rồi con sẽ hành động sáng suốt, đúng Chánh nghiệp.

Vì thế, không ôm giữ khi con cảm xúc, không tạo tác bất cứ điều gì, không được dính mắc bất cứ thứ gì. Hãy buông xuống tất cả! Sau đó, tâm trí con sẽ trở nên sáng suốt và ánh sáng tâm trí con sẽ tỏa sáng khắp mọi nơi. Điều đó được gọi là năng lượng Phật pháp. Như vậy, tâm trí con sẽ tỏa sáng đến với em gái của con và phần còn lại là của gia đình con. Cuối cùng, nguyên nhân chính sẽ biến mất và niềm đau nỗi buồn này sẽ không tái xuất hiện nữa.

ĐƯỜNG NHÂN LOẠI

Đến tay không, đi tay không, đó là loài người.

Khi bạn sinh ra, bạn từ đâu đến?

Khi bạn chết rồi, bạn lại về đâu?

Sống như mây nổi,

Chết như mây tan.

Tự thân đám mây vốn không hằng hữu.

Sanh tử, đến đi, cũng đều như thế.

*Nhưng có một vật mà không phải vật,
Luôn luôn sáng suốt thường còn.
Tinh khiết, rõ ràng,
Không phụ thuộc vào vòng sống chết.
Vật gì rõ ràng tinh khiết ?*

Con phải liễu ngộ Tự tánh, nó không phụ thuộc vào sanh tử, luôn luôn trong sạch và sáng suốt. Rồi con sẽ thấy Chân diện mục của em con và con sẽ cứu độ được chính mình, cứu độ em gái và gia đình mình.

Nếu con không hiểu được một vật trong sạch và sáng suốt, thì con **chỉ đi thẳng, không biết**...Hãy cố gắng, cố gắng, cố gắng mười ngàn năm không nghỉ. Điều này rất quan trọng.

Con nói rằng con đã trải qua mấy lần ở trong một bệnh viện tâm thần. Quả thật hết sức khó khăn, vì khi con ở một mình và tu tập một mình thật không phải dễ cho việc kiểm soát được tâm con. Điều tốt nhất là con nên đi đến một trung tâm Thiền, thực tập cùng với những người khác rất là quan trọng.

Khi con lạy Phật với nhau, cùng ngồi, cùng ăn, cùng tụng kinh, và cùng nhau làm việc, tất cả mọi người (*đức chúng như biển*) sẽ giúp con kiểm soát và giải trừ các nghiệp xấu của con. Sau đó, nó rất dễ dàng hoàn thành buông xuống ý tưởng, vị trí và tình huống của con.

Tốt xấu là những vị Chân sư của con. Nhưng sống một mình, con không hiểu được tốt và xấu. Con không thể nhìn thấy nghiệp chướng. Vì vậy, nghiệp xấu của con luôn luôn kiểm soát con, và không dừng nghỉ. Nếu muốn nghiệp xấu của con tiêu trừ, thì con nên đến một trung tâm Thiên.

Con muốn biết làm thế nào để giúp em gái con. Thầy đã nói với con, nếu con muốn làm một cái gì đó đặc biệt, thì trong Phật giáo có một bài Chú Vãng Sanh dành cho người chết. Hoặc niệm Hồng danh Địa Tạng Bồ Tát. Hãy niệm thử Địa Tạng Bồ tát ba ngàn lần một ngày, và trong 49 ngày như thế. Sau đó, em gái của con sẽ được tái sinh trong một thân tướng tốt đẹp hơn.

Thầy hy vọng con chỉ đi thẳng- không biết. Không kiểm tra cảm giác của con, không kiểm tra tâm trí của con, hoặc sự hiểu biết của con. Hãy tìm ra Chánh đạo và cứu độ em gái, gia đình con, và tất cả chúng sinh khỏi khổ đau.

Thầy ,
S.S.

THẾ GIỚI NGƯỜI ĐIÊN

Berkeley, California

Ngày 25 tháng 01 năm 1978

Kính bạch Sư phụ ,

Con xin đặt một câu hỏi với thầy:

Con làm việc mỗi ngày với trẻ em điên, chúng nó thường la hét và thốt những lời tục tĩu cũng như tự hủy hoại thân thể của mình. Một cô gái thậm chí cắn tay mình và làm cho nó tổn thương đau đớn. Về căn bệnh này có một lý thuyết cho là hạng người bị ma ám. Có đúng như vậy không? Làm thế nào có thể giúp đỡ họ?

Thương kính,

Marge

Ngày 30 tháng 01 năm 1978

Marge thân mến,

Cảm ơn con đã gửi thư. Con khỏe không?

Con đã kể trong thư về những trẻ em điên và một cô gái mắc bệnh tâm thần mà con tiếp xúc làm việc với chúng. Cô gái này giống như một loài sâu bướm bay vào ngọn lửa, tự thiêu thân và chết. Trên thế gian này rất nhiều người đều có một chút giống như vậy, cho nên gọi thế giới người điên.

Thầy có một người đệ tử làm việc trong một nhà Dưỡng lão Do Thái. Cách đây vài ngày, có một gã đàn ông gây ra một vụ hỏa hoạn ở đó. Khi cảnh sát đến, họ hỏi người đàn ông tại sao ông đốt lửa. Ông nói, "Tôi không thích nơi đây". Cảnh sát kiểm tra trong hồ sơ và thấy rằng gã đàn ông này đã gây ra nhiều vụ cháy tại các cửa hàng thuộc sở hữu của người Do Thái. Khi họ hỏi ông tại sao, ông nói, "Không biết tại sao tôi không thích người Do Thái. Tôi chỉ đốt lửa ". Đây là điên.

Những đứa trẻ tâm thần mà con phục vụ, với người đàn ông này, cả hai cũng giống như con bướm đêm. Họ bị trói cột vào một cái gì đó mạnh mẽ, làm cho bộ não bất bình thường. Do đó, họ làm cùng một hành động lặp đi lặp lại mà không biết tại sao. Cái tâm cứ phan duyên cố chấp, gò bó trên một vết hằn như vậy là điên rồ. Nếu tâm một người trải rộng hơn thì không đến nỗi khủng khiếp như vậy. Càng phóng khoáng cởi mở hơn thì đôi khi nó chỉ có một chút ít ngây dại thôi. Nếu tâm con trong sáng như hư không, tức thì con hoàn toàn bình an vô sự.

Khi người ta ôm giữ suy nghĩ và làm theo sự suy nghĩ đó, họ bị điều khiển từ những thói quen của họ. Do vậy họ làm cùng một hành động tương tự và họ tự tạo ra đau khổ riêng cho họ. Nếu con chấp vào ý tưởng của con, vị trí của con, và tình huống của con, con cũng giống như một con bướm đêm. Nếu con cắt

đứt ý tưởng của con, vị trí của con và tình huống của con, tức thì không có sự sống và cái chết.

Làm sao để con giữ vị trí đúng từng khoảnh khắc? Nói cách khác, làm thế nào để con giúp đỡ mọi người? Nếu ai đó đang đói, con sẽ làm gì ? Nếu ai đó tự làm tổn thương chính họ, con có thể làm gì? Con hiểu rồi chứ ! Không kiểm tra cảm giác của con; không kiểm tra tâm con; không kiểm tra bất cứ điều gì, chỉ phụng sự chúng sanh.

Nếu con quét sạch tất cả mọi vọng tưởng và giữ tâm này: "Làm cách nào để tôi có thể giúp đỡ mọi người?" Các hành động chính xác sẽ xuất hiện. Đó là Tình yêu bao la, lòng Từ bi rộng lớn, và Con đường thênh thang của Đại Bồ tát.

Đây là công việc ban đầu của chúng ta. Nếu con ôm giữ cho ý tưởng của con, vị trí của con, và tình huống của con, con tạo những đối xứng phân biệt "Tôi" và "Họ", tất nhiên con không thể giúp những người khác được.

Còn như con không tạo tác bất cứ điều gì và không ôm giữ bất cứ thứ gì, tâm con đã là tuyệt đối. Hiện không có chủ thể và đối tượng. Bên trong và bên ngoài trở thành Một. Các pháp vốn Như thị. Do vậy, cuộc sống hàng ngày của con là Chân lý, từng giây phút, vị trí của con thật chính xác, và con cứu độ tất

cả chúng sinh đau khổ. Nếu con giữ tâm này, con sẽ biết làm cách nào để giúp các cô gái bị bệnh tâm thần và các trẻ em điên khác mà con phụng sự.

Thầy hy vọng con chỉ đi thẳng-không biết, và giữ một nguyên lực Bồ Tát vĩ đại, sớm tỏ ngộ, và cứu độ tất cả chúng sinh khỏi khổ đau.

Thầy,
S.S.

BA NĂM NHẬP THẤT

New Haven, Connecticut
Ngày 20 tháng 9, 1977

Kính gửi đại Thiên sư,

Con vẫn còn ở trên giường bệnh, mặc dù con không đau đớn nữa, con chỉ còn vấn đề với cái chân của con. Nó tê từ đầu gối trở xuống, vì vậy con nghĩ rằng con phải làm một cái gì tiếp theo để nghỉ ngơi, và điều trị ổn định cho cái lưng của con nữa. Thầy có biết người bị gai cột sống hoặc cấu trúc phần xương dị dạng trong mỗi bên hông không?

Lúc này trên giường bệnh cũng giống như một khóa tu nhập thất theo nhiều cách vậy. Lần đầu tiên trong đời con, con hiểu rằng con không có sự lựa chọn nào khác. Người ta mang cho con thức ăn, con không

thể kén chọn. Con không thể làm những gì con cảm thấy thích. Mỗi ngày chỉ đến rồi đi. Người ta đến và đi. Đôi khi trời ấm, đôi khi trời lạnh.

Ngay cả con lưu trú tại đây và cứ để mặc cho tất cả mọi việc xảy ra, miễn sao con phải giữ cho tâm con sáng suốt. Không có sự lựa chọn, con không thể chạy trốn nghiệp chướng của con. Vì vậy, căn bệnh này là bài giảng rất quý báu. Con chợt hiểu ra những gì mà trước đây con chưa từng biết: *nếu bạn phụ thuộc vào bất cứ điều gì, bạn tạo ra đau khổ*. Thật khôi hài, bởi vì con phụ thuộc vào tất cả mọi người, nhưng đồng thời tâm con không phụ thuộc. Con hy vọng thầy khỏe. Quý thương thầy thật nhiều.

Đệ tử,
Andrea

Ngày 5 tháng 10 năm 1977

Andrea thân mến,

Con có khỏe không? Cảm ơn con đã gửi thư cho thầy. Trong thư, con nói rằng con không có sự lựa chọn về thức ăn hoặc bất kỳ hành động nào, và như thế con phụ thuộc vào tất cả mọi người, nhưng tâm trí của con không phụ thuộc vào bất cứ điều gì. Thật là tuyệt vời !

Đây là **bệnh Thiên đúng**: lúc bệnh, chỉ có bệnh. Không lựa chọn, không kiểm tra, không phụ thuộc, chỉ có bệnh. Sau đó bệnh tức không bệnh. Đây là thực hành cao cấp và một thứ tu học cao cấp.

Con có biết câu chuyện Bu Sol Go Sa không? Ông là một nhà sư, là người muốn tham dự một khóa tu ba năm nhập thất với hai người bạn đồng tu khác. Trên đường vào núi, ông đã gặp phải chướng duyên lấy vợ. Một cô gái xuất hiện, chạy ngay lên chỗ ba nhà sư và khóc: "Nếu tôi không được kết hôn với một thầy ngay bây giờ, tôi sẽ tự tử". Thấy thế, Bu Sol Go Sa đã tình nguyện ở lại kết hôn với cô ta. Hai người pháp lữ của ông nói, "Bạn chỉ đây lòng tham dục. Đây không phải là hành động của Bồ Tát, mà của một người đàn ông ích kỷ". Sau nhiều lời buộc tội và tức giận, hai nhà sư tiếp tục lên đường.

Ngay sau khi sống chung với cô gái, Bu Sol Go Sa lâm bệnh nặng, nằm liệt trên giường. Cũng giống như con, ông không thể di chuyển đi lại được. Vợ ông rất tử tế. Cô ấy đã làm tất cả mọi thứ cho ông ta, nào tắm rửa thân thể, nào mang thực phẩm cho ông ta. Mỗi ngày, trong ba năm qua như vậy, ông chỉ nằm và nhìn lên trần nhà.

Sau đó, hai nhà sư đã hoàn thành ba năm nhập thất và họ trở về chùa. Họ nghĩ tới người Pháp lữ của họ. Họ quyết định đến thăm ông, khi họ tìm ra nhà,

họ đã gặp người vợ đang quét sân trước. Hai nhà sư nói, "Xin chào cô, có khỏe không? Chồng cô đâu rồi?"

" – Thưa quý thầy, chồng tôi đã bị bệnh liệt ba năm nay. Ông ấy không thể làm bất cứ điều gì ".

Một nhà sư thì thăm với vị kia: "Ông ta bị đổ nghiệp rồi. Ông ta đã phá giới và kết hôn, do đó, ông ta bị mắc bệnh trầm trọng trong ba năm cũng phải".

Nhưng họ muốn nhìn thấy người Pháp lữ của họ, do đó, họ bèn xin phép cô vợ cho họ có thể vào thăm ông ấy trong giây lát. Mặc dù người vợ cảm thấy trong lòng thoáng khó chịu, nhưng bên ngoài vẫn vui vẻ và đồng ý cho các sư vào phòng thăm bạn.

Họ đi vào rồi bắt đầu cười nói: "Chính do như thế, nên ông đã mắc bệnh trong ba năm cũng phải. Không xấu hổ chứ ! "

Khi Bu Sol Go Sa trông thấy họ, ông liền đứng dậy nói: "Ồ, Quý vị khỏe không? Xin cảm ơn rất nhiều đã ghé thăm tôi ".

Hai nhà sư giật mình, một vị nói: "Chúng tôi nghe đâu ông đã bị nằm liệt ba năm. Thế thì làm thế nào bây giờ ông có thể đứng lên được"?

Ông đáp: "Sở dĩ tôi có thể đứng lên được là vì quý bạn đã tu tập giúp trong ba năm."

Sau đó, họ nói: "Có lẽ, do chúng tôi lo lắng cầu nguyện cho ông mỗi ngày."

Ông đáp: "-Tôi vốn dĩ mang nhiều nghiệp chướng xấu, do đó tôi lâm bệnh ba năm. Trong khi các vị đã gắng công tu tập suốt thời gian này. Như vậy các vị tu tập thứ gì? Quý vị đạt được điều gì? Xin chỉ cho tôi với."

Hai nhà sư nói, "Ồ, chúng tôi đọc rất nhiều kinh điển và ngữ lục của các vị Tổ sư nổi tiếng, vì vậy chúng tôi hiểu hết lời Phật, lời Tổ dạy".

Trong vài giờ tiếp theo, họ kể với ông ta những gì họ đã học được. Cuối cùng, Bu Sol Go Sa nói: "Vâng, quý vị hiểu được Lời Phật, rất tốt. Còn Tâm Phật là gì?"

"- Tâm Phật ư ? "

Ông lại hỏi : "- Vâng, Tâm Phật là gì ? "

"- Nhưng bạn có biết tâm Phật không ?"

Ông đáp:"- Không biết, nhưng tôi biết chắc nếu các vị có tâm Phật, bất cứ điều gì có thể làm được. Vậy thì chúng ta sẽ thử nghiệm xem sao nhé !".

Sau đó, ông gọi cô vợ và yêu cầu cô giúp ông. Cô ta bưng ra ba cái chai, cổ hẹp với đáy rộng, đựng

đầy nước. Sau đó, Bu Sol Go Sa lấy ba mẫu dây thừng và buộc một vòng quanh cổ của mỗi chai, và ông cột thắt với từng chai treo trên xà ngang trong phòng khách. Ông cầm một cái búa và nói với hai bạn mình:

- "Đây là một cái búa. Nếu quý vị đập một chai với búa mà không văng nước ra, tức thì các vị đã đạt được tâm Phật. Hãy thử đi ".

Các nhà sư lúc đầu tỏ vẻ tự đắc nhưng bây giờ nghe như thế thì rất ngần ngại. Nếu không thử sẽ bị cho là quá tệ, nhưng nếu thử e rằng thất bại. Vì vậy họ quyết định thử.

Một vị sư đầu tiên, người đã dũng mãnh trì chú rồi đập mạnh vào cái chai. Tất cả nước bắn tung tóe xuống. Sau đó vị thứ hai, miệng tụng kinh, tay cầm búa nện xuống một chai khác, và một lần nữa tất cả nước văng ra ngoài.

Cuối cùng, đến lượt Bu Sol Go Sa. Ông không sử dụng búa. Ông lấy tay chỉ vào chai và hét "Katz !" Tiếng Katz này vang lên chát chúa như một tiếng nổ đại pháo. Hai nhà sư nhảy dựng lên trong sự ngạc nhiên khi thấy cái chai tan vỡ và rơi xuống sàn, nhưng nước vẫn đọng quanh không chảy xuống. Sau đó, các nhà sư cảm thấy choáng váng cúi đầu lạy ông ta, và nói: "Chúng tôi xin lỗi! Rất mong nhận được sự chỉ giáo của ngài !"

Ông mỉm cười và nói, "Tôi không thể dạy cho các vị. Các vị đã có tất cả mọi thứ. Nhưng các vị phải nhận ra Bản lai Diện mục của mình, tức thì các vị có thể làm bất cứ điều gì". Sau đó, ông giả vờ như cầm chai nước và đổ ra ngoài cửa. Đó là câu chuyện của Bu Sol Go Sa.

Khi con bị bệnh, chỉ bị bệnh. Rồi con sẽ nhận được tất cả mọi thứ, và con có thể làm bất cứ điều gì. Con nói rằng bệnh này là bài giảng rất quý báu cho con. Thật tuyệt! Vì vậy, thầy hỏi con: Bệnh của con và bệnh của Bu Sol Go Sa giống nhau hay khác nhau? Nếu con nói giống nhau, con có thể thấy những ngôi sao khi nhắm mắt. Nếu nói khác nhau, con đã rơi vào trong địa ngục tối tăm không cửa. Con có thể làm gì?

Thầy
S.S.

NHÀ LỬA

Berkeley, California

Ngày 22 Tháng 7 năm 1977

Kính gửi Đại Thiên sư,

Một buổi chiều thứ sáu, con đã tiếp ba người khách liên tục đến phòng Tâm lý Trị liệu pháp (Psychotherapy) mà những người này cảm thấy hoàn toàn bị "mắc kẹt". Tất cả ba đã tạo ra cuộc sống cho

riêng mình, vì vậy họ không biết có cách nào vượt ra khỏi tình huống của họ. Thật quá nhiều đau khổ !

Từ khi con nghiên cứu Phật giáo, con hiểu rõ hơn nguyên nhân của đau khổ là tham, sân và si. Nhưng giúp đỡ người khác để hiểu và quyết định làm điều gì đó về nó là một vấn đề khác. Dập đầu vào gối đi ngủ để giải tỏa cảm xúc cũng chưa đủ. Cần thêm Quan Thế Âm Bồ tát nữa. Ezra và con đang tưởng nhớ đến thầy với tất cả niềm yêu thương của chúng con.

Diana

Ngày 26 tháng 7 1977

Diana thân mến,

Cảm ơn con đã gửi thư cho thầy. Con nói rằng một số khách bệnh đến thăm con và họ đang đau khổ rất nhiều. Đức Phật từng huấn thị: "Ba cõi không an, giống như nhà lửa. Cuộc đời là biển khổ mê mông luôn luôn dậy sóng... Tất cả các pháp hữu vi; Như chiêm bao, bọt nước; Như ánh chớp sương mai. Hãy quán xét những lời dạy như vậy".

Có nhiều người nhận lãnh được thứ này và không có được những thứ khác. Nhưng nhận được và không nhận được đều giống nhau. Nếu họ không được

một cái gì đó, họ phải khổ. Và nếu họ làm được cái gì, cuối cùng bị mất đi, do đó họ cũng khổ.

Ví dụ, đêm qua con có một giấc mơ và con đang ôm giữ với giấc mơ đó, mang nó theo suốt ngày. Khi con nằm mơ, con không nghĩ rằng giấc mơ tốt hay xấu, con chỉ mộng mơ. Nhưng sau đó, nếu con thích những giấc mơ, con muốn mang nó mãi bên mình, còn như con không thích thì con quên nó. Nhưng giấc mơ chỉ là giấc mơ. Nếu con muốn ôm giữ nó hoặc chối bỏ nó, con có vấn đề. Đây là sự xuất hiện của thích và không thích.

Nhiều người không hiểu thích và không thích cũng là mơ. Một giấc mơ trong lúc ngủ và sự suy nghĩ hằng ngày trong lúc thức, tất cả đều là những giấc mơ. (mộng trung ngộ mộng, trùng mê mộng) Chúng không tồn tại (non existence.) Nếu con hiểu điều này, tất nhiên con sẽ hiểu việc ôm giữ là không cần thiết, và chối bỏ là không cần thiết. Hãy buông xuống tất cả!

Đây là một ví dụ khác của đau khổ. Giả sử có một cái bình miệng nhỏ đựng kẹo. Nếu con đưa bàn tay của con vào bình muốn lấy một nắm kẹo, con không thể rút nắm tay ra ngoài được. Sẽ có nhiều đau khổ: "Ah ! tôi không thể rút tay ra được". Nếu con buông xuống cái tâm muốn kẹo, tức thì con có thể lấy tay ra ngoài dễ dàng, không có gì đau khổ. Còn như

con không thể lấy được bàn tay ra. Tại sao? Ai tạo ra đau khổ này? Con phải biết:

'Tự ta ta hỏi lấy ta,
Đâu là giải thoát, đâu là trầm luân?'

Con nói: "Đập đầu vào gối đi ngủ để giải tỏa cảm xúc thì chưa đủ". Đúng thật như vậy! Những hành động này chỉ thay đổi cảm giác, chúng không giúp đỡ cho một người hiểu về nghiệp, hoặc nhân quả. Con nói "Cần thêm Quan Thế Âm Bồ tát" Điều này khá chính xác! Quan Thế Âm Bồ tát sẽ làm cho nghiệp chướng tiêu trừ. Như vậy, nếu con buông tất cả xuống, bất cứ điều gì cũng có thể được. Nhiều người muốn hòa bình và hạnh phúc, Đức Phật nói: "Nếu con giữ tâm Bồ-đề từng giây phút, con sẽ nhận được hạnh phúc ở khắp mọi nơi".

Thực hành hạnh Bồ tát nghĩa là thể hiện một Tình yêu rộng lớn và lòng Từ bi bao la. Vì vậy, khi một ai đau khổ, con đau khổ. Làm thế nào con có thể giáo hóa họ? Một người có quá nhiều đau khổ đến viếng thăm con, nếu con trở thành nhất tâm với họ và thốt lên những điều này, tôi rất thương yêu bạn và cầu mong bạn hết khổ, rồi tìm cách giải tỏa nỗi khổ niềm đau cho họ, đây là hành động Đại Bồ Tát, đây là Bồ tát Quan Thế Âm. Thầy hy vọng con sẵn sàng đi thẳng - Quan Thế Âm Bồ tát, và trở thành Quan Thế Âm Bồ tát, làm xong việc lớn sanh tử, cứu độ tất cả chúng sanh khỏi khổ đau.

Thầy S.S.

LẦN ĐI CHUYỂN TỪ TRUNG TÂM MÁI NHÀ

Cambridge, Massachusetts

Ngày 22 Tháng 2, 1978

Kính bạch Thiền sư,

Mặc dù con đã thưa chuyện với thầy trước khi con thọ nhận năm giới. Con muốn viết thư này cho thầy, để tự giới thiệu về bản thân mình và hỏi thăm cách thức thu nạp con trở thành môn sinh của thầy.

Con đã được tham dự nhiều buổi Pháp đàm và những khóa tu Dũng Mãnh Tinh Tấn tại Trung tâm Thiền Cambridge trong mười tháng. Con ngồi Thiền khoảng một giờ vào buổi tối. Con muốn bày tỏ làm cách nào để được sự quan tâm đến việc giáo hóa của thầy rồi sau đó đặt ra lời thỉnh vấn.

Một ngày, hồi còn nhỏ, con cùng vài đứa bạn quyết định leo lên mái nhà của một nông trại to lớn gần đó. Mái rất dốc và cao, chúng con quyết định chui ra từ bên trong căn nhà thông qua một cửa sổ tầng thứ hai.

Khi đến lượt con, mà con không thực sự nghĩ về những gì con đang làm, con leo ra ngoài cửa sổ và bắt đầu lên mái nhà. Không chuyện gì xảy ra, nó được dễ dàng và vui vẻ. Khi con lên nửa chừng, con đột nhiên nhìn xuống, nhận ra nơi vị trí con đứng và thấy quá

nhiều sợ hãi. Con dừng lại, và không thể di chuyển được nữa. Con ở đó và chỉ cố gắng để giữ chặt trong một thời gian khá lâu, không thể đi lên hoặc đi xuống.

Cuối cùng, với những lời cha con cung cấp khuyến khích từ dưới đất, con kinh hãi nhích từng chút, từng chút theo cách của con để quay trở lại cửa sổ một cách an toàn.

Trong thời niên thiếu con đã được nhiều người khen là một đứa trẻ ngoan hiền, lý tưởng. Ở trường, con học tập rất chăm chỉ và được hạng giỏi, con luôn luôn đi ra ngoài với phương cách ứng xử của con làm vui lòng nhiều người. Con không bao giờ nghĩ về những gì con đang làm. Con chỉ đơn giản sống hòa mình với những người khác mến thương và mong đợi nơi con.

Khi con được mười lăm tuổi, thế giới tuổi thơ của con sụp đổ. Con bắt đầu nghi ngờ những gì con đã trải qua trong cuộc sống. Con không còn cố gắng học tập và tìm cách xa lánh mọi người.

Tất cả mọi người dường như ích kỷ, kể cả con; ai nấy đều làm ra vẻ, chỉ nghĩ riêng cho mình. Con tự hỏi những đặc điểm nào mà con đang cố gắng. Những điều chúng con đã được dạy dỗ để thành công và chiến thắng với bao người khác, bằng cách nào đó con cảm thấy không đúng. Con tự hỏi mục đích của cuộc

sống là gì? Cái gì là tiêu chí đúng để hướng đến hành động?

Càng bối rối con trở nên lười biếng và tội tệ thêm. Con đã nghe lỏm được những điều mà mọi người không đồng ý với thầy. Họ lo sợ thầy truyền đạo, gieo rắc về những kết quả tâm linh của những việc mà thầy không nên làm. Vì họ coi thầy quá kỳ lạ, và cho thầy có thể mắc bệnh hoang tưởng. Như một vòng lẩn quẩn, con càng thêm bối rối, những người khác lại nghi ngờ và thắc mắc con nhiều hơn. Thậm chí qua cách ứng xử của họ, khiến con càng á ngại. Dần dần, tình huống khá hơn và con không còn quá suy nghĩ nữa. Sống đơn giản, hòa mình với tất cả những gì xảy ra.

Trong trường cao đẳng, con bắt đầu có ý định theo học ngành Y, bác sĩ, không phải vì con có quá nhiều tham vọng, nhưng bởi lẽ nó là một nghề đáng khích lệ. Qua một năm ở trường, con đã quyết định học thật chăm chỉ để chứng tỏ con có thể thành công và đạt được điểm số thật cao. Con đã thành tựu. Nhưng khi con đã đạt được những thành tích ấy, con cảm thấy rất trống rỗng.

Sau Cao đẳng, con bỏ dở. Con không tin vào bất cứ điều gì và không biết những gì để tin. Con đã dành nhiều năm kể từ khi ra khỏi sự ức chế, như thể một chiếc bè trôi dạt trên biển. Con cố gắng một cách tuyệt vọng để ôm giữ nó trong khi đang bị sóng dập gió vùi thẳm thẳm dài lâu. Con đã trôi đi trong miền man, vô vọng, mà không có mục tiêu. Con không thể

cam kết bản thân mình cho bất kỳ tình huống nào trong cuộc sống, bao gồm công ăn việc làm, hôn nhân, và chỗ ở. Thậm chí, con đã không thể bảo đảm bản thân mình, cho vợ con, gia đình cùng bè bạn.

Con cảm thấy như con ở lưng chừng trên mái nhà một lần nữa, không thể di chuyển, chỉ cần cố gắng giữ yên định vị. Con muốn học hỏi thật nhiều những gì đúng đắn cho công việc của con và để có thể giúp đỡ người khác. Con muốn viết lên những bài hát phổ thông và những loại hình âm nhạc khác, nhưng con sợ rằng lý do của con chỉ nhằm vào việc ham muốn ích kỷ.

Đây có phải là một cách tốt đẹp để giúp đỡ mọi người, hay là con chỉ thực hành Thiên? Con nghĩ đó là lúc để di chuyển ra khỏi trung tâm của mái nhà. Cảm ơn thầy rất nhiều và xin được lắng nghe sự chỉ giáo.

Trân trọng,
Steve

Ngày 04 tháng 3 năm 1978

Steve thân mến,
Cảm ơn con đã gửi thư. Con khỏe không?
Bây giờ thầy hiểu hoàn cảnh và tâm trạng của con. Thầy đã trải nghiệm trong thời thơ ấu của thầy,

giống như con, khi còn là một đứa trẻ. Tại Hàn Quốc, người ta đi cắt cỏ để làm phân. Cắt cỏ bằng liềm là một công việc dành cho trẻ em. Khi thầy được tám tuổi, thầy thích làm việc, rồi một ngày, thầy cùng bạn bè đi ra đồng và cắt thật nhiều cỏ. Sau đó thầy cùng nhóm bạn gom lại tất cả cho vào bao, và cùng nhau đến trường.

Trên đường đi, một người bạn của thầy nói với thầy, "Bạn đã cắt chân bạn rồi kia!" tức thì thầy nhìn xuống chân và thấy máu. Thầy bị chảy máu rất nhiều, và máu đã tạo âm thanh lốc bốc trong chiếc giày bằng cao su của thầy trong lúc bước đi. Ngay sau khi nhận ra điều này, thầy ngã lăn xuống đất trong đau đớn khủng khiếp và không thể di chuyển được nữa. Tất cả học sinh khác đều đến xung quanh để xem những gì đã xảy ra, và chúng chạy đi báo cho mẹ thầy biết để đưa thầy đến bệnh viện.

Trước đó, thầy đã đi nửa dặm đường, như bức tường thành vô tư, không có cảm giác suy nghĩ, rất vui sướng. Nhưng sau đó, thầy nhìn chân thầy, thấy có vấn đề, không phải vì bị cắt đứt, nhưng vì thầy đã kiểm tra một thứ gì và nắm giữ cảm giác đó. Trước khi kiểm tra được gọi là tâm đi thẳng (Go-straight mind) không có vấn đề gì. Sau khi kiểm tra, có cảm giác, Tôi-Của tôi-Cái thuộc tôi, và tình huống xuất hiện.

Sau khi thầy nhìn vào chân thầy, thầy rất đau đớn, nhưng trước đó thì không! Vì vậy, thầy ngã xuống và không thể di chuyển. Cũng vậy, khi con đi ra ngoài để lên mái nhà, con đã có tâm đi thẳng. Sau đó, con kiểm tra cái gì, cho nên con không thể di chuyển được và sợ hãi "Làm sao tôi có thể đi xuống?"

Nếu chúng ta nhìn vào cuộc đời này, chúng ta thấy nó như nhau. Chúng ta biết rằng không ai đảm bảo nó. Tất cả mọi thứ trong cuộc sống của chúng ta rất là nguy hiểm, nó không có lối thoát, 'đó là ảo ảnh'. Nếu con nhận ra điều này, con không thể di chuyển được. Các pháp không có danh và sắc (tên gọi và hình thức), nhưng danh và sắc đều rỗng không. Con phải tu đến chỗ này - không danh, không sắc.

Khi con đạt đến không danh, không sắc, tức thì con sẽ thấy danh chỉ là danh và sắc chỉ là sắc. Đạt đến không danh, không sắc, có nghĩa là gương tâm của con thanh tịnh và bất động. Như vậy, nhiều màu sắc hiện ra có thể đến và đi không hề chi.

Bởi vậy, nếu con đang nắm giữ một thứ gì, con làm điều gì, con dính mắc thêm vào một cái gì, tức thì gương tâm của con bị nhơ nhiễm, nó không có phản ánh được rõ ràng. Nếu tâm con sáng tỏ, không chứa điều gì trong đó, tất cả mọi thứ được phản ánh ngay như chính nó. Khi đỏ đến hiện đỏ, trắng đến hiện trắng. Chúng sanh buồn, tôi buồn cho họ; Chúng sanh

vui, tôi vui với họ. Tâm này hoàn toàn tự do, không chướng ngại.

Do đó, con phải buông xuống cái Tôi- của Tôi- thuộc về Tôi và không tạo tác, không ôm giữ bất cứ thứ gì, không chấp trước bất cứ điều gì. Chỉ đi thẳng- không biết. **Tâm không-biết** sẽ sửa chữa bất kỳ bệnh tật mà con mắc phải.

Con muốn cứu độ tất cả mọi người đang đau khổ. Điều này có thể được. Tâm không biết là Tình yêu bao la, lòng Từ bi rộng lớn, tâm Bồ Tát vĩ đại. Như vậy con đã có hướng đi rồi. Nếu con muốn giúp đỡ người khác, con phải có khả năng kiểm soát được nghiệp lực của con.

Tự mình tu tập thì không tốt, không xấu. Nhưng đôi khi nghiệp của con xuất hiện, con không thể kiểm soát sự suy nghĩ và hành động của con. Sau đó, con không thể giữ phương cách đúng đắn, và thực hành Thiền trong từng giây phút. Tu học để kiểm soát nghiệp lực của con, làm việc cùng với những người khác rất quan trọng.

Tại trung tâm Thiền mọi người sống chung với nhau, cùng thực hành lễ bái, tụng kinh, và ngồi thiền. Nếu con thử nghiệm điều này, con sẽ không chấp giữ ý tưởng riêng của con, vị trí riêng của con, và tình huống riêng của con, *Nghiệp Tôi, Của tôi, Cái tôi* của

---

con sẽ biến mất. Vì vậy, chỉ đi thẳng, không biết, và hãy đến sinh hoạt tại một trung tâm Thiền, Được chứ?

Sau đó, nghiệp của con sẽ trở nên trong sáng. Nghiệp trong sáng có nghĩa là ý tưởng đúng, quan hệ đúng, vị trí đúng, và thường thể hiện tâm Bồ Tát.

Đối với con, Chánh nghiệp có nghĩa là con thích âm nhạc, thì chơi âm nhạc. Sau đó, âm nhạc của con sẽ mang lại niềm vui cho tất cả mọi người. Thầy hy vọng con chỉ đi thẳng, không biết, tạo thiện nghiệp,, sớm được tỏ ngộ, và cứu độ tất cả chúng sinh khỏi khổ đau.

Thầy,
S.S.

3

TRONG CÔNG VIỆC***CĂN PHÒNG NHỎ ỒN ÀO KHÔNG CỬA SỐ***

Los Angeles, California

Ngày 03 Tháng 5 Năm 1977

Kính gửi Đại Thiên sư,

Cách đây ba ngày, con bắt đầu nhận nhiệm sở mới. Con làm việc với ba người phụ nữ trong một căn phòng nhỏ không có cửa sổ. Thông thường làm việc không quá hai người trong số bốn người chúng con.

Ngày qua ngày, họ nói chuyện huyền thuyên. Nào kể về tình dục, ham muốn, bao nỗi tức giận, buồn phiền. Suốt ngày các đài phát thanh chơi nhạc âm ỹ về tình yêu và đau khổ.

Tôi là gì? Con không biết. Tuy nhiên, Hành động nào được phản ánh? Con có bị đau khổ mỗi ngày, hoặc con có thể mang lại điều mà không "thích hợp" không? Thường thì con thấy bầu không khí có vẻ u buồn. Tâm Bồ Tát của con bị đánh mất trong sợ hãi và tức giận. Tiền bạc rất hữu dụng ngay bây giờ, nhưng con sợ dẫn tới phiền não, đau khổ.

Vâng, con có rất nhiều niềm tự hào. Một số bạn bè của con rất giàu có. Con thường nghĩ "Con phải làm gì trong cuộc sống này" Con cảm thấy tự phế bỏ bản thân mình vì một số việc làm như vậy. Tu tập theo Phật giáo gần như đã cứu mạng con. Con biết những suy nghĩ và cảm xúc mà con trải nghiệm về Chân ngã của mình, nhưng chỉ đến và đi, qua rồi lại. Màu xanh vẫn là màu xanh, sợ hãi vẫn là sợ hãi, ham muốn vẫn là ham muốn.

Con phải làm gì trong tình huống này?
Xin cảm ơn thầy,

Michael

Ngày 13 tháng 5 năm 1977

Michael thân mến,

Cảm ơn con đã gửi cho thầy lá thư tuyệt vời. Con khỏe không? Con nói, "Căn phòng không cửa sổ... làm việc với ba người phụ nữ ... suốt ngày họ nói về tình dục, ham muốn, và giận dữ". Tình huống này là vị thầy tốt nhất của con. Nó tốt hơn một Thiên sư, tốt hơn Kinh Phật, tốt hơn Kinh Thánh. Nếu con lưu giữ những hành động của những phụ nữ này, sau đó con sẽ trở thành một con quỷ. Nhưng nếu con không lưu giữ nó qua cách phán đoán khen chê của con, thì những hành động của họ luôn luôn sẽ làm cho con khôn ngoan, tinh táo.

Một vị Tổ sư từng nói: "Giác tức mê, Mê tức Giác". Nói cách khác, thông minh là vô minh, vô minh là thông minh. Điều này có nghĩa là làm thế nào để con chỉ giữ tâm hiện tại? Kiểm tra tâm con là vô minh. Nếu con không kiểm tra tâm con, thì con có thể thấy, có thể nghe, có thể ngửi, tất cả mọi thứ, chỉ là Như thật. Sau đó không chỉ có ngôn ngữ ái dục, ham muốn, và giận dữ, nhưng cũng có tiếng chó sủa, tiếng gà gáy, tiếng chim hót, chiếc lá rơi, tất cả mọi thứ đều là Chánh pháp.

Ví dụ, khi con đi xem phim gặp cảnh hài, tâm con và tâm mọi khán giả vui cười. Khi cảnh phim buồn, tâm con buồn, mọi người buồn. Vào lúc đó, nếu con không kiểm tra tâm con, tức thì tâm con không thay đổi. Như vậy, chỉ vui là vui, buồn là buồn, tốt là tốt, xấu là xấu. Tất cả các pháp xuất hiện rõ ràng, không vướng mắc. Đó là sự Tỉnh giác. Nếu con được Tỉnh giác, tâm con trong sáng như hư không. Rồi mọi lúc, hành động được phản ánh khả dĩ chính xác.

Toàn thể thế giới giống như một hí viện. Nếu con không kiểm tra tâm con và không kiểm tra cảm giác của con, thì tất cả mọi thứ đều là kinh Phật và Kinh Thánh. Một căn phòng nhỏ không cửa sổ cũng chấp nhận. Nói về ái dục, ham muốn, và giận dữ cũng chấp nhận. Con có thể chỉ hỏi: "Làm sao tôi có thể giúp họ tỉnh thức?" Đây là hành động được phản ánh,

đây là hành động của một Bồ Tát luôn luôn có tình yêu bao la và nỗi buồn to lớn vì tất cả chúng sinh.

Thầy hy vọng con buông xuống tất cả và không kiểm tra bất cứ điều gì. Chỉ **đi thẳng-không biết**. Rồi tâm không biết của con sẽ trở nên sáng suốt, và trong bất kỳ tình huống nào đều khả dĩ ảnh hưởng đến tác dụng của nó. Sau đó, con có thể hoàn thành việc lớn sanh tử và cứu độ tất cả chúng sanh khỏi khổ đau.

Thầy,
S.S.

HỒI TƯỢNG VIỆT NAM

Harford, Connecticut

Ngày 29 Tháng 5 Năm 1979

Kính gửi Đại Thiên sư,

Gần đây con đã nỗ lực ngồi thiền trong cách dạy của thầy và của thiền sư Kapleau Roshi Rochester ở New York. Tuy nhiên, hiện tại cũng như trong quá khứ, có một việc mà con phải đối mặt với nỗi ám ảnh của con tưởng chừng đến hồi bỏ cuộc.

Con hy vọng thầy đã từng một lần làm lính. *

(* Thiền sư Sùng sơn đã gia nhập quân đội với cấp bậc Đại úy trong thời gian chiến tranh Nhật – Hàn.)

Sự trải nghiệm của thầy sẽ giúp con vượt qua những chi phối đối với sự phục vụ trong chiến tranh của con tại Việt Nam.

Con đã được gửi đi đến đó hai lần. Lần đầu tiên là vào năm 1968, lúc đó con phải chiến đấu. Nhiều người đã chết chung quanh con, kể cả trẻ em tại một trại mồ côi trong một trận càn quét ác liệt.

Lần thứ hai con là một lính cứu thương của thủy quân lục chiến và làm nhiệm vụ với những người bị thương. Những sự kiện này đè nặng vào tâm trí của con và như vậy cản trở nỗ lực khi con ngồi Thiền. Nếu cần, con xin phép thầy cho con quan hệ với Trung tâm thiền New Haven để được tư vấn thêm.

Kính chào thầy,
Paul

Ngày 12 tháng 6 năm 1979

Paul thân mến,

Cảm ơn con đã biên thư cho thầy, Con khỏe không? Trong thư con nói về sự phục vụ trong chiến tranh của con ở Việt Nam, trước đây là một người lính chiến đấu và lính cứu thương, nhìn thấy nhiều người, kể cả trẻ em chết xung quanh con, và làm nhiệm vụ cứu những người bị thương. Con nói những sự kiện

này ám ảnh và đè nặng trong tâm trí con. Vì con đã chứng kiến quá nhiều người chết.

Paul à! Một ngày nào đó cơ thể của con cũng phải chết, có thể là ngày mai, hoặc ngày mốt. Không chỉ cơ thể của con, mà có lẽ cả hành tinh này sẽ biến mất vào một mai nào đó. Tất cả các siêu cường trên thế giới đều có bom nguyên tử. Rồi một ngày nào đó có một người sẽ hành động sai lầm, nhấn nút, phóng tất cả các tên lửa, và chỉ trong tích tắc cả thế giới sẽ bị tiêu hủy toàn bộ.

Con đã chứng kiến nhiều người chết trong cuộc chiến Việt Nam, vì vậy con có một cảm xúc rất mạnh, nó hằn sâu trong ký ức của con. Nhưng nếu tâm con mở rộng và nhìn thấy thế giới này, con sẽ nhận ra rằng từng khoảnh khắc có rất nhiều mối nguy hiểm lớn lao hơn và con sẽ thất vọng, không biết làm cách nào để giải trừ.

Ngày xưa, Đức Phật Thích Ca Mâu Ni vốn là Hoàng thái tử, sẽ sớm trở thành một vị vua. Ngài đã có tất cả mọi thứ, nhưng Ngài không hài lòng, vì vậy ngài buông xuống tất cả, cắt tóc đi vào núi rừng và ngồi dưới gốc cây thiên tọa. Một hôm, khi ánh sao mai vừa ló dạng, ngài đắc thành Chánh giác. Ngài đã liễu ngộ Tự tánh và không còn sanh tử khổ đau. Con phải hiểu rõ điều đó. Nếu con thực sự tỏ ngộ rồi, mọi thứ đều không có vấn đề.

Con là gì? Nếu con không biết, chỉ **đi thẳng, không biết**. Hòa bình thế giới đến từ điểm này. Vì vậy, con phải cố gắng, cố gắng, cố gắng. Rồi những trải nghiệm của con tại Việt Nam sẽ là bậc thầy vĩ đại cứu độ tất cả chúng sinh khỏi đau khổ.

Thầy hy vọng con chỉ đi thẳng, không biết, được sáng suốt như hư không, sớm làm xong việc lớn sanh tử, thành tựu giác ngộ cứu độ tất cả chúng sinh khỏi khổ đau

Thầy,
S.S.

KHOA HỌC VÀ THIỀN

Berkeley, California

Ngày 28 Tháng 12, 1977

Kính bạch Thiền sư,

Ngài khỏe không? Thật là tuyệt vời, con được gặp ngài lần cuối tại cổng Trung tâm Thiền Không Môn Berkely trong khóa tu Đông Mãnh Tinh Tấn vào tháng mười hai vừa rồi.

Qua cuộc thỉnh vấn của con tại khóa tu Đông mãnh Tinh tấn vào tuần trước, con đã hỏi thầy về những cuộc xung đột giữa nghiên cứu Khoa học và Thiền. Thầy đã trả lời rằng không dính mắc việc suy

nghĩ là then chốt, và con hiểu ra điều đó. Nhưng con muốn nói thêm chút ít về vấn đề này, vì con nghĩ rằng một cuộc dung hòa giữa hai bên sẽ là tuyệt vời. Đối với con, đôi khi có vẻ gặp phải khó khăn trong việc nghiên cứu khoa học mà không bị dính mắc, nhưng nghiên cứu lại là sự đam mê nhất của con.

Như con tìm hiểu, các nhà khoa học đã và đang cố gắng xây dựng một quan điểm về vũ trụ, dựa trên kinh nghiệm có thể truyền đạt và lặp lại một cách nhất quán: Quan điểm nhận thức tất yếu. Nó cũng hoàn toàn thấm nhuần ý tưởng của cái "Nhân" vật lý, nhưng những nhân chính phải luôn luôn được giả định và thường rất trừu tượng. Có thể là không có nhiều vấn đề khi một vấn đề phải đối phó rất "ngoại vi".

Ví dụ sự tự nhiên của một hợp chất hóa học, hoặc phản ứng về sinh lý, nhưng cái mà người ta đang nghiên cứu những nghi vấn trực tiếp nơi bản thân, như các quá trình tiến hóa sinh học của con người, hoặc bản chất của ý thức? Làm thế nào mà thế giới đánh giá cao sự hòa hợp duy nhất giữa quan điểm của các nhà khoa học với quan điểm của Thiên?

Con biết người ta phải cẩn thận, không để nhầm lẫn giữa khái niệm với kinh nghiệm mà họ áp dụng,. Nhưng cùng một thời điểm, những khái niệm là một phần của trải nghiệm. Làm thế nào để giải quyết vấn đề này? Có lẽ câu trả lời duy nhất đối

với con là hãy gấp rút và cố gắng để thành tựu Giác ngộ. Thầy thấy sao? Con mong được gặp thầy một lần nữa vào tháng Giêng. Xin thầy bảo trọng.

Kính chào thầy
Eric.

Ngày 29 tháng 01 năm 1978

Thân gửi Eric,

Cảm ơn con đã viết thư cho thầy, Con khỏe không? Khi thầy đọc lá thư của con, thầy cảm thấy rất thú vị.

Hồi còn trung học, thầy học khoa học kỹ thuật, và thầy cũng đã có nhiều câu hỏi. Thầy nghĩ về cách vũ trụ này được tạo thành các nguyên tố 115. Vậy các nguyên tố 115 đến từ đâu? Đây là một câu hỏi lớn đối với thầy, vì vậy thầy hỏi vị giáo viên của thầy. Ông giải thích rằng tất cả các nguyên tố đến từ vô cực, có nghĩa là hư vô. Chúng làm thầy suy nghĩ nhiều hơn nữa. Nếu chúng thật sự từ hư vô, làm thế nào để những nguyên tố này xuất hiện?

Giáo viên của thầy đã cho một ví dụ: ánh sáng mặt trời không có màu sắc, khi nó chạm đến giọt nước, nó tạo ra một cầu vồng 5 sắc hoặc 7 sắc. Nếu một trăm người dân thấy cầu vồng này, thì có một

trăm cầu vồng, nhưng nếu không ai có ở đó, thì không có cầu vồng.

Khi bạn thấy một cầu vồng, bạn có một cầu vồng. Thầy hiểu điều này. Sau đó, giáo viên của thầy mang cái máy đến lớp mà đã có gắn một bánh xe tạo thành nhiều màu sắc. Khi bánh xe quay, không có màu, nhưng khi nó dừng lại, có nhiều màu sắc. Vì vậy, thầy nghĩ, "Sắc tức là không. Không tức là sắc".

Mọi thứ trong vũ trụ là như vậy. Chúng xuất hiện từ không và trở về không. Vì vậy, trong khi các nhà khoa học cấp thấp chỉ hiểu $1 + 2 = 3$, các nhà khoa học trung cấp hiểu rằng $1 + 2 = 0$. Nói cách khác, họ hiểu rằng sắc tức không và không tức sắc .

Tuy nhiên, các nhà khoa học cao cấp hỏi, "Ai tạo ra 1, 2, 3, và 0 (Zero)? Ai tạo ra sắc và không?". Con số là những khái niệm. Sắc và Không đều là những khái niệm. Khái niệm được thực hiện bằng cách suy nghĩ riêng của chúng ta.

Descartes nói: "Tôi suy tư, tức tôi hiện hữu". Nhưng nếu con không suy tư, thì là gì? Trước khi suy tư, không có con, không có thầy, không có hình sắc, không có chân không. Vì vậy, ngay cả nói, "không sắc, không không" là sai. Trong chân không, trước khi suy tư, tất cả mọi vật **như chúng đang là**. Sắc là sắc, Không là không.

Chúng ta có ý thức, và ý thức này giống như chiếc máy vi tính. Chiếc máy vi tính tự chính nó không hoạt động. Một ai đó điều khiển chiếc máy vi tính. Ý thức của chúng ta cũng không tạo ra công việc của chính nó; "Một cái gì đó" điều khiển ý thức của chúng ta. Rồi thì, ý thức của chúng ta tạo ra khoa học.

Vì vậy, một cái gì đó kiểm soát ý thức này, cũng như kết quả khoa học. Không ý thức, nhưng có ý thức và khoa học. Do đó, thầy nói với con, nếu con đạt được những điều này, con hiểu được ý thức và hiểu khoa học. Tên gọi đó là Thiên.

Vì vậy, thầy hỏi con: "Những điều này" là gì? Một câu hỏi khác: $1 + 2 = 3$; $1 + 2 = 0$, cái nào đúng? Có thể con trả lời bằng cách đập xuống sàn nhà. Sau đó, thầy nói với con, "Con hiểu một, nhưng không hiểu hai". Con có thể làm gì? Nếu con hiểu, con là một nhà khoa học cao cấp và một Thiên sinh, chúng không khác nhau. Nếu con không hiểu, chỉ đi thẳng - không biết.

Không cần thiết nhiều lời. Không kiểm tra sự hiểu biết của con. Không tạo ra ý thức. Không tạo ra khoa học. Thầy hy vọng con không tạo tác bất cứ điều gì, đạt được ý thức chính xác và khoa học chính xác, sớm xong việc lớn sanh tử, được tỏ ngộ, và cứu độ tất cả chúng sinh khỏi khổ đau

Thầy,
S.S.

CÔNG VIỆC BAN ĐẦU

New Haven, Connecticut

Ngày 30 tháng 03, 1976

Kính bạch Đại Thiên sư ,

Ngài có khỏe không? Thật là tuyệt ! Thời gian gần đây con hân hạnh được tái ngộ cùng thầy. Chúng con đều tu tập rất tốt. Con nghỉ khóa tu Dõng Mãnh Tinh Tấn của chúng ta vừa thực hiện rất có năng lượng mạnh mẽ. Mọi người một lần nữa quây quần bên nhau và chấp nhận bốn phận như trước.

Có lẽ những người trong nhóm chúng con ở trung tâm Thiên đều có ý chí mãnh liệt và nguyên nhân này làm cho chúng con có vài vấn đề, nhưng chúng con nghĩ sẽ có khả năng tốt hơn để hóa giải với những sự việc khi chúng con có năng lượng tập thể nhiều hơn.

Kính bạch thiên sư, có cái gì đó đã làm cho tâm suy nghĩ của con hao tổn rất nhiều năng lượng trong vài năm qua mà con muốn chia sẻ với thầy. Đối với khoảng bảy hoặc tám năm trước, con đã có một vài nghi ngờ về việc con không biết mình đã chọn đúng nghề nghiệp của mình chưa. Điều này thực không có gì xảy ra, với kinh tế của con cũng tốt, hoặc bất cứ tiêu chuẩn thành công khác của nền văn hóa chúng con. Bởi tất cả những tiêu chuẩn này, con hiểu biết

khá nhiều, đã được trọng vọng, đã được khen thưởng v.v...

Nhưng con thấy khó tin vào những gì con đang làm 100 phần trăm. Điều này thể hiện rõ nét bằng cách tu tập thường xuyên hơn bốn năm rồi. nhưng thực sự con đã không thể tìm ra giải pháp thay thế trong vài năm nay, bởi vì con đã gửi vợ con qua trường, nhưng cô ấy sẽ được hoàn tất trong một năm hoặc lâu hơn.

Những năm trước, con tỏ ra có nghiệp đam mê âm nhạc và ngành y tế; Con đã chọn âm nhạc, nhưng bây giờ con mắc phải hoài nghi lớn. Con đang cố gắng không để cho dính mắc với vị trí, tình huống của con, như là để giữ tâm Thiền từng giây phút, Thầy phải tin vào hành động của thầy 100 phần trăm tất cả các thời gian. Đây là việc khó khăn nếu con nghi ngờ cơ bản về âm nhạc mà con đang viết xuống và thậm chí liệu con nên làm việc đó chẳng ?

Suzuki Roshi đã từng nói rằng, người ta hài lòng di chuyển một tảng đá mà không phải lo lắng khó khăn về việc nắm đuôi một ngôi sao chổi. Con hiểu lời giáo hóa này, cũng như con biết rằng đó là cái nghiệp của người Mỹ là để xét lại bản thân mình liên tục và chuyển hướng tìm kiếm **ý nghĩa!** Nhưng con không nghĩ rằng con đi trên lộ trình đó.

Tất cả những gì con muốn làm là để trở thành một Giáo thọ sư thông suốt và khám phá từng phút giây hoạt dụng mà con có thể đạt đến nhất tâm, và hy vọng hóa độ tất cả mọi người.

Con suy gẫm nếu con trở lại trường Thiền trong vài năm tới, nó sẽ mang một gánh nặng về kinh tế cho vợ của con và chúng con thiếu thời gian bên nhau. Vợ con thì rất sẵn sàng ủng hộ, nhưng con tự hỏi, làm như vậy có thực sự công bằng không. Con biết là con sẽ mất việc làm và hiểu được nghiệp lực chính mình, nếu con tiếp tục làm như vậy con sẽ thấy những hậu quả rõ ràng từng ngày.

Con muốn viết xuống những điều này cho thầy, mà con không muốn đề cập nó cho bất cứ ai, chỉ nhằm giúp làm sáng tỏ tâm của con và tâm người khác, và cũng bởi vì bất kỳ sự chỉ giáo nào của thầy, đó là điều hữu ích cho con, tất nhiên, con rất vui khi nhận được. Mong gặp thầy sớm. Cảm ơn thầy dành thời gian chỉ dạy cho con.

Kính chào thầy,

John

Ngày 10 tháng 4 năm 1977

John thân mến,

Cảm ơn lá thư con gửi. Vợ chồng con có khỏe không? Con nói rằng khóa tu Đồng mãnh Tinh tấn có

năng lượng mạnh mẽ, mọi người đang lãnh trách nhiệm lẫn nữa. Thật tuyệt vời !

Con hỏi thầy về công việc của con. Thầy đã nói con trước đây: Điều gì là quan trọng nhất? Sự tu tập mỗi ngày. Nếu con tu tập mỗi ngày, sau đó bất kỳ công việc nào cũng không thành vấn đề.

Khi thầy ở Hàn Quốc, có ông một thợ mộc rất giỏi là môn sinh của thầy. Mặc dù ông nổi tiếng, nhưng ông không thích 100% công việc của mình. Rồi một ngày ông đến thăm thầy và kể, "Công việc của tôi không tốt, không xấu. Nhiều người cũng yêu thích công việc tôi làm. Đôi khi tôi thích nó, nhưng có khi tôi không thích nó. Nhiều lúc tôi muốn thay đổi công việc của mình". Rồi ông ta hỏi thầy, "Như vậy tôi phải làm gì? Xin thầy chỉ dạy cho tôi".

Thầy hỏi ông ta, "Công việc ban đầu của ông là gì?" Ông ta đáp, "Tôi là thợ mộc".

Rồi thầy hỏi tiếp, "Nghề mộc là công việc của cơ thể ông. Còn công việc thật của ông là gì?"

- "Công việc thật ư ? Điều này có nghĩa là gì? "

Thầy nói: "Công việc tâm của ông đó"

Ông nói, "Công việc tâm ư ? Công việc tâm của tôi là chỉ niệm Quan Thế Âm Bồ tát ".

Thầy hỏi, "Ông có biết Quan Thế Âm Bồ tát không?" Ông đáp, "Không biết".

Thầy nói - "Ông nói, 'Không biết'. Vậy tôi cho ông một câu hỏi, - Quan Thế Âm Bồ tát là gì? Chỉ đi thẳng- Quan Thế Âm Bồ tát và giữ Nghi tình câu hỏi này. Đây là việc làm chính xác của ông .

Nếu ông giữ công việc ban đầu này, sau đó ông sẽ có được tâm tròn đủ. Nếu ông giữ tâm tròn đủ, thì bất kỳ công việc cơ thể sẽ không có vấn đề. Hơn nữa, công việc của cơ thể từng giây phút là Chân lý, và sẽ giúp ích tất cả mọi người .

Lục tổ Huệ Năng nói: "Tâm mình vốn sẵn đầy đủ. Tâm mình sanh ra các pháp". Vì vậy, tâm con đầy đủ, sau đó con sẽ không có vấn đề gì với bất cứ công việc, bất kỳ hành động nào.

Thầy nghĩ rằng con quá thông minh hiểu biết. Con phải đánh mất tâm hiểu biết quá nhiều này đi. Sau đó, tâm con rất đơn giản. Như vậy, công việc của con thay đổi cũng được, không thay đổi cũng được.

Vi thế, điều quan trọng nhất là không bị mất công việc ban đầu của con. Sau đó, không chỉ âm nhạc, không chỉ các công việc khác, mỗi bước con đi, mỗi cái vung tay của con đều là chánh Pháp và cứu giúp tất cả mọi người.

Thầy hy vọng con luôn luôn giữ tâm trong sáng như hư không, sớm nhận ra công việc ban đầu của

mình, được tỏ ngộ, và cứu độ tất cả chúng sanh thoát khỏi khổ đau.

Thầy.
S.S.

CÔNG VIỆC CỦA BẠN LÀ GÌ ?

Berkeley, Khóa Dõng mãnh Tinh tấn.
Tháng 9, 1977

Kính bạch Thiền sư,

*Bướm hút nhụy hoa.
Rắn nghe tim đập
Rồng vàng thích máu.
Thiên nga thấy bờ.*

Thân kính.
Michael

Micheal thân mến,

*Mỗi loài hiểu công việc của chính nó,
Michael, công việc của con là gì?*

Thầy,
S.S.

NGỌN BÚT PHÓNG VIÊN

Montpelier, Vermont

Ngày 27 tháng 2 năm 1978

Kính gửi Đại Thiên sư,

*Trong ngôi chùa ở thành phố lớn,
Sư phụ giảng Pháp,
Có tiếng chó sủa và những chiếc xe chạy qua
trong đêm ngoài trời.
Khi con trở về căn nhà cũ quê con,
Không gì thay đổi.
Chỉ có cỏ dại cúi chào
trên giong sông hát.*

Đây là mùa bận rộn trong cuộc sống của con. Con là một phóng viên báo chí, làm trong cơ quan Lập pháp, Tiểu bang Vermont, Hoa Kỳ. Cơ quan Lập pháp hiện đang có phiên họp, và thời gian làm việc của con thì dài và bất thường.

Như ngài khuyến khích hồi tháng mười một, con đã cố gắng ngồi thiền mỗi ngày và thu xếp mọi việc để thực hiện khá nhất quán. Đôi khi mệt mỏi con chỉ ngồi năm mười phút. Con thường mong muốn sự sinh hoạt của con ít bận rộn, ít hạn chế. Con nhớ rất rõ các cuộc gặp gỡ giữa con với ngài tại Trung tâm Thiền Cambridge, và vào những thời điểm như vậy, con muốn

cuộc sống mình có phần an ổn hơn, để con có thể dành nhiều thời gian cho gia đình và để thực hành Thiền.

Mặc dù vậy, sự tu tập của con vẫn đều đặn. Con tin rằng con đường con đi rất thú vị, công việc con làm có ý nghĩa. Tiếp xúc với người dân trong một tình hình chính trị phức tạp, đối phó với những sự kiện quan trọng. Cố gắng viết khách quan những tin tức chính xác về những vấn đề nhạy cảm là mảnh đất tốt cho sự tu tập. Vì vậy, con luôn luôn cố gắng.

Con dự định sẽ trở về Trung tâm Thiền Cambridge vào mùa Xuân cho việc tu tập tinh chuyên hơn. Tuy nhiên, con sẽ không thể đến được với ngài vào tháng Ba, vì cơ quan Lập pháp ở đây vẫn còn trong phiên họp cho đến đầu tháng Tư.

Trong khi đó, con tiếp tục ngồi thiền, làm việc, ăn, ngủ, và **không biết**. Con nhận ra rằng cách chỉ dạy của ngài về **không biết** rất hữu ích trong nghiệp vụ và cuộc sống cá nhân con. Tất cả bây giờ và sau đó, một cơn gió nhẹ tươi mát thổi những khái niệm suy tưởng của con bay đi và con lại bắt đầu đối mặt với biết bao công việc: Các cuộc họp, gia đình, bạn bè, chính trị, quần chúng. Các cuộc tranh luận, và các vấn đề xuất bản, phát hành sách báo... Thật đáng một "hèo" (*gây thiền*) cho con trong lúc này rồi !

Khóa tu Đông mẫn Tinh tấn vào tháng mười một vừa qua, Ngài hỏi tại sao con đang "ngồi thiền", và bảo con phải tìm hiểu lý do tại sao. Vào lúc đó, con đã nói **không biết**. Những lý do con tiếp tục ngồi thiền dường như chuyển biến từng ngày, có lẽ từng giây phút. Sau đây là một số những lý do đó:

1. Con tin rằng con đang ngủ thật sâu, không hay biết. Qua việc ngồi thiền, con đã nhận được một số cảm giác như được tỉnh thức. Con muốn thức tỉnh.

2. Có một sự bất cần, hay quên, về mặt ngu đần của cá tính làm con nổi giận. Con muốn trở nên **cái tâm đây đủ** trong cuộc sống, và con nghĩ rằng ngồi thiền có thể giúp con làm điều đó.

3. Con muốn thực sự giúp mọi người và để làm cho thế giới tốt hơn mà không tìm thấy dấu vết nào của sự ích kỷ cá nhân. Con đã và đang thực hiện. Con nghĩ sự tu tập đã giúp con giảm bớt phần nào tánh ích kỷ, và hiển nhiên có thể cho con hiểu biết thêm chính xác về Chân lý để phụng sự. Vì vậy, con tiếp tục vị trí hành thiền, nâng cao sự tu tập của mình.

Và còn nữa, tất cả điều này mới vừa nghĩ ra, tại sao con đang ngồi?

Ô tô chạy trên đường phố, bên ngoài cửa sổ văn phòng của con.

Vào lúc 2 giờ 30 chiều, Thứ Hai, ngày 27 tháng 02. Thời gian vào cuộc họp.

Cảm ơn lời chỉ dạy của sư phụ. Con hy vọng sẽ gặp lại thầy vào mùa Xuân này.

Kính chúc Thầy an lạc.

Tom

Ngày 10 tháng 03 năm 1978

Tom thân mến,

Cảm ơn lá thư của con. Con và gia đình có khỏe không? Thầy rất vui mừng khi biết con đang ngồi thiền mỗi ngày và muốn tu tập một cách chính xác. Trong thư, con nói con làm phóng viên báo chí cho cơ quan Lập pháp, Tiểu bang Vermont, Hoa Kỳ. Thật tuyệt vời. Có lẽ ngồi thiền sẽ giúp công việc làm báo của con.

Trong thế giới này có ba đặc điểm sắc nét, đó là ngòi bút, cái lưới, và thanh gươm. Trong số ba đặc điểm sắc nét đó thì ngòi bút là trên hết. Chữ viết có thể xuyên qua cái lưới và thanh gươm. Và cái lưới có khả năng xuyên qua thanh gươm. Thanh gươm thì dần dần nhất, nó chỉ là một thứ vũ khí vô tri. Con đã sử dụng ngòi bút. Thật tuyệt vời ! Như vậy, con có thể giúp đỡ rất nhiều người.

Nhưng có một điểm mà có thể xuyên qua tất cả mọi nơi, ngay cả ngọn bút không thể làm được. Đó là "Điểm Thiền"(the Zen point) của Chân lý tuyệt diệu và lòng Từ bi bao la. Những điểm khác có sanh và diệt; Tùy hoàn cảnh làm cho chúng cần thiết, hoặc vô ích.

Thiền là vượt lên những đối cực này, nó là điểm không thay đổi, tinh khiết và rõ ràng. Vì vậy nó xuyên thủng mọi thứ. Thầy hy vọng con sớm có được Ngọn Bút Thiền (the Zen penpoint), cứu giúp tất cả chúng sanh khỏi đau khổ, và đạt được hòa bình thế giới.

Trước đây, thầy hỏi con tại sao con hành thiền. Con đã nêu lên ba lý do - không tốt, không xấu. Thầy nghĩ rằng không cần thiết phải lưỡng lự. Thiền là biến một tâm phức tạp thành một tâm đơn giản. Nếu con có tâm đơn giản, con có thể làm tất cả mọi thứ, và con không có chướng ngại bất cứ thứ gì.

Vì vậy, con ngồi Thiền có nghĩa là tự biết chính mình, (Biết cái Không biết) để thành tựu Giác ngộ và cứu độ tất cả chúng sanh. Nhưng câu trả lời của con, "Tôi ở đây, có thứ gì đó ". Nếu con giữ tâm này, con không thể thấu đạt Chân lý.

Muốn thấu đạt Chân lý, con phải có một cuộc cách mạng trong tâm con. Cộng sản chỉ làm một cuộc cách mạng bên ngoài. Thiền là một cuộc cách mạng bên trong lẫn bên ngoài. Nếu con có cuộc cách mạng

bên trong và bên ngoài, (thân tâm con hoàn toàn thanh tịnh) sau đó không có chủ thể, không có đối tượng. Bên trong và bên ngoài trở thành MỘT.

Khi con nhìn lên bầu trời, chỉ có màu xanh dương. Con nhìn thấy cây cỏ, chỉ có màu xanh lá. Con nếm đường, chỉ ngọt; nếm muối chỉ mặn. Khi con đang làm một cái gì đó, con phải làm ngay điều đó. Không làm hai; không làm một, không làm khác. Sau đó, con có được thể giới hòa bình và hoàn toàn tự do. Đó là con đang giữ vị trí đúng của con, thường xuyên như vậy.

Nếu các chính trị gia trên thế giới giữ được tâm này, không cần xâm lấn nước khác, không cần tranh giành quyền lực, không cần chiến đấu với nhau, không có đau khổ, và họ sẽ giúp đỡ nhau trên con đường thực hành hạnh Bồ Tát.

Đây là việc nên làm. Nhưng họ thường ôm giữ cái bản ngã (Tôi – Của tôi – Thuộc về tôi), vì vậy trên thế giới có nhiều vấn đề xáo trộn, xung đột, bất an thường xảy ra. Con phải tìm cách giáo hóa họ. Đây là cách sử dụng ngọn bút Thiên của con.

Con đã nói lý do tại sao con đang ngồi:

*Ô tô chạy trên đường phố, bên ngoài cửa sổ
văn phòng của con.*

Vào lúc 2 giờ 30 chiều, Thứ Hai, ngày 27 tháng 02. Thời gian vào cuộc họp.

Thật tuyệt vời! Nhưng câu trả lời của con quá muộn. Vì vậy, thầy nói với con, mũi tên đã xuyên qua phổ rồi. Một lần nữa, thầy hỏi con: Tại sao con tạo tình huống? Nói cho thầy biết! Nói cho thầy biết! Không cần thiết phải lảm lời. Chỉ một điểm vô cùng quan trọng! Bài thơ của con rất hay. Thầy cũng tặng lại con bài thơ:

*Chó sủa, Xe chạy qua,
Trong đêm, ngoài trời,
Thuyết pháp đã là sai lầm, đi xa mười ngàn dặm-
Trong một ngôi chùa ở thành phố lớn,
Cỏ dại cúi chào,
Bên kia sông hát.
Khi tôi trở về mái nhà xưa.
Thay đổi, đổi thay, như thế đó.
Chào con.*

Thầy S.S.
S.S.

4

NHỮNG MỐI QUAN HỆ***BỐN LOẠI TỨC GIẬN***

Berkeley, California

Ngày 04 tháng 11 1976

Sư phụ tôn kính,

Sư phụ có khỏe không?, chừng nào sư phụ trở lại miền Đông lần nữa? Ở đây chúng con nhớ sư phụ lắm! Con hy vọng bảy ngày Dõng mãnh Tinh tấn tiến triển tốt đẹp.

Những sự việc xảy ra thật là kỳ lạ làm sao, đôi khi như bị giật lùi. Con cảm thấy rất sáng suốt sau khi thực hành khóa tu Dõng mãnh Tinh tấn (mặc dù trong thời gian cuối tuần con nghĩ rằng dẫu trên thế giới này tất cả khô cạn cũng không gây ảnh hưởng tâm con).

Nhưng cách đây vài hôm, con đột nhiên thấy mình giận dữ một cách lạ thường, lúc con trai của con đến và thậm chí con tát tai nó. Con cảm thấy khủng khiếp, sau khi tham dự khóa tu Dõng mãnh Tinh tấn ba trong thời gian năm tuần, ngồi thiền hàng ngày v.v...con cũng trở lại tâm giận dữ như cũ. Dù là một chuyện nhỏ cho mấy! Con đi vào phòng và nằm trên

giường rồi khóc trong tuyệt vọng cho bản thân mình. Sau đó một điều kỳ lạ đến với con. Con nhận ra rằng một cái gì rất quan trọng vừa xảy ra và khóc không phải là một đáp án.

Con nhận thấy đó là lúc dứt bật sự lo lắng và cảm giác lầm lũi về hành động của con đối với đứa con trai và phải làm điều gì đó để thay đổi tình huống của nó bởi do nghiệp của nó.

Ngay bây giờ nó đang ở trong một môi trường rất tồi tệ: trường học không phải là sự thử thách, nhà này không làm cho nó phát triển, bạn bè của nó cũng đang gây sự phiền hà làm cho nó không quan tâm học tập ngoại trừ sự kích động. Nó luôn luôn chống lại mọi nỗ lực để chuyển trường hoặc thay đổi chỗ ở, hoặc bất cứ điều gì mà con luôn luôn sẵn dành cho nó. Có lẽ tri giác của con đã không thực sự biết câu trả lời nào cho "đúng" và e rằng nó sẽ chối từ con.

Lúc này con thấy những gì cần phải được thực hiện sáng suốt và rõ ràng: Nó cần phải đi đến một trường học tốt trong một thời gian sớm nhất, cho dù nó có thích hay không, cho dù nó ghét con hay không. Con thấy con đã sẵn sàng "100 phần trăm", cuối cùng, sự việc hóa ra là "sai". Con thực sự ngạc nhiên về nó, Bởi vì khi con đứng dậy ra khỏi giường và đi vào nhà bếp để nói chuyện với nó tất cả điều đó, con cũng

không muốn để cho nó chủ động làm contúrc giận thêm nữa.

Lúc đầu, nó chỉ nói "Không" rất to và rõ . Nhưng con nói thẳng với nó là mẹ rất cứng rắn, nó cho đó là một thách thức – Điều gì nó đã đánh mất? Và con bảo với nó trừ khi nó bắt đầu phấn đấu chính mình để cố gắng đổi mới, vì nó sẽ không bao giờ có kinh nghiệm trong cuộc sống bản thân.

Ngay trước khi chúng con ngồi Thiền đêm qua, nó đến và nói với con rằng tâm nó đã thay đổi, nó sẽ đến trường tiếp tục học lại và hãy xem những gì nó làm một khi nó đã suy nghĩ.

Con cảm thấy rất tốt, thưa Sư phụ. Con chỉ muốn chia sẻ điều này với thầy thật nhiều. Nó có lắm chuyện để làm Công án như "Rơi Tro Trên Thân Phật":

"Người nào đó đến trung tâm Thiền, hút thuốc. Ông ta thổi khói và khảy tro trên thân Phật. Nếu bạn đang có mặt vào lúc đó, bạn có thể làm gì?"

Con cảm thấy như thể con đang có một vài tiến bộ nhằm hướng tới đạt được "một đáp án" đó. Dường như (theo con bất kỳ cách nào) phải làm với điều thầy bảo cho chúng con: "Thiền là tin tưởng vào chính mình một trăm phần trăm", một điều mà con chưa từng ứng dụng rất ráo. Giờ thì con đã phát hiện ra

rằng con tin chắc một trăm phần trăm” trong tình thương của con dành cho con trai con, đến độ mà con sẵn sàng mặc cho nó từ chối con, hoặc thậm chí ý tưởng của con thất bại. Nó chưa đủ khôn lớn để nhận định tất cả mọi thứ cho cuộc sống của mình. Đây là điều duy nhất con không thể làm gì cho nó được. Và rõ ràng nó đã tự quay về với chính nó, biết rằng con đã có lẽ phải trong trái tim của nó, và quyết định theo giám sát nó .

Dù sao nó cũng là đứa trẻ ngày hôm nay đổi khác, và những sự việc xảy ra hôm qua có lẽ là một bước ngoặt cho cả hai chúng con.

Sự dạy dỗ của sư phụ đang bắt đầu thâm nhập vào con. Xin cảm ơn sư phụ rất nhiều

Thương kính
Diana.

Ngày 10 Tháng 11 năm 1976

Diana thân mến,

Cảm ơn con đã gửi thư. Con, Ezra và tất cả gia đình khỏe cả chứ? Chúng ta vừa hoàn tất bảy ngày Tinh tấn Dũng mãnh tại Trung Tâm Thiền Providence.

Sau khi ngồi Tinh tấn Dũng mãnh, tâm trí của con được rõ ràng. Tâm trong sáng giống như tấm gương

trong sáng, do đó, khi sự giận dữ xuất hiện, con thể hiện bằng hành động giận dữ. Vì con yêu thương lo lắng cho con trai của con, nên con mới tức giận. Có đúng không? Không nên kiểm tra tâm con, khi con đang tức giận, thì tức giận. Khi con hạnh phúc, thì hạnh phúc. Khi buồn, thì buồn. Sau đó, kiểm tra không tốt.

Cơn tức giận trước của con và sự tức giận mà con đã kể trong thư nó khác nhau. Trước khi Tinh tấn Dũng mãnh nó đã dính mắc tức giận, sau khi Tinh tấn Dũng mãnh, sự tức giận của con chỉ là phản ánh cơn tức giận. Nếu con quán chiếu kỹ, **dính mắc** tức giận sẽ đổi sang **nhận thức** tức giận.

Sau khi tu tập nhiều hơn, nhận thức tức giận sẽ biến mất. như vậy, con chỉ có yêu thương tức giận, bên trong con sẽ không còn tức giận, chỉ giận dữ ở bên ngoài. Vì vậy, **dính mắc tức giận, phản ánh tức giận, nhận thức tức giận** và **yêu thương tức giận**, tất cả bốn thứ tức giận này đang thay đổi, đổi thay như thế đó.

Tức giận là giận dữ, tức giận là sự thật. Đừng lo lắng, không kiểm tra chính mình, nó đã qua rồi. Làm thế nào con giữ **tâm hiện tiền** (just-now mind) là điều rất quan trọng.

Dính mắc tức giận đôi khi kéo dài trong vài ba giờ, hoặc vài ba ngày và không sớm quay về với tâm

yêu thương. Khi con khóc, con đã thể hiện cảm xúc giận dữ, nó không kéo dài. Chẳng bao lâu sau con quay về tâm con và yêu thương con trai của con. Con biết phải làm gì để giúp đỡ cậu ấy. Con đã tin tưởng trong con một trăm phần trăm. Sau khi tu hành kỹ hơn, phản ánh tức giận của con sẽ chuyển thành nhận thức tức giận. Con sẽ cảm thấy giận dữ nhưng không hiển thị nó. Con có thể kiểm soát được tâm con. Cuối cùng, con chỉ có tức giận yêu thương, nghĩa là tức giận bên ngoài, (được lắng xuống) để giúp đỡ người khác "Con phải làm điều này"! Nhưng không có sự giận dữ bên trong. Đây là tâm yêu thương đích thực.

Con đã thực hiện ba tuần tu tập khổ nhọc trong khóa Tinh tấn Dõng mãnh. Do đó, ánh sáng tâm trí của con đã được chiếu soi cho con trai con. Mọi thứ đều có từ một nguyên nhân chính; Nguyên nhân chính tạo ra Nghiệp. Nếu nghiệp con được hóa giải tiêu trừ, tức thì nguyên nhân chính biến mất. Nếu nguyên nhân chính biến mất, sau đó kết quả sẽ biến mất. Nghiệp xấu của đứa con trai và nghiệp chướng của con không còn dính mắc. Do vậy, khi nghiệp chướng của con biến mất, tức nhiên nghiệp xấu của con trai con cũng sẽ biến mất. Đây là Ánh sáng Tuệ giác của con chiếu soi đến tâm con trai của con.

Nó cũng giống như sự chia sẻ các đài truyền hình tương tự và cùng phát một kênh. Nếu trạm phát sóng thay đổi các hình ảnh, thì tất cả các hình ảnh

trên cùng một kênh truyền hình qua mỗi Ti-Vi được bậc lên nó cũng sẽ thay đổi. Đức Phật nói: "Tâm thanh tịnh tức thế giới tịnh". Nếu tâm con trong sáng, thế giới của con sẽ được trong sáng. thế giới của con là gia đình, bạn bè, quốc gia, xã hội... tất cả. Vì vậy, thay đổi trường học cho con trai của con là ý tưởng rất tốt đẹp.

Thình thoảng con đang ngồi thiền, tư tưởng khởi xấu, tất cả mọi thứ đều xấu, khi các tình huống thay đổi, nó có thể thay đổi mọi thứ. Do đó ánh sáng Tuệ giác của con đã được chiếu soi cho tâm con trai con trong tình yêu rộng lớn. Tình yêu rộng lớn có nghĩa là tin vào bản thân 100 phần trăm. Sau đó mọi thứ đều không có vấn đề. Thầy đọc thư con, thầy cũng cảm thấy hay hay. Tất cả đều do nơi sự tu tập tinh tấn của con.

Con phải hoàn thành bài tập ở nhà của con: Một người đàn ông đến trung tâm Thiền hút thuốc, thổi khói vào mặt tượng Phật và gạt tro trên thân Đức Phật. Làm thế nào để con chuyển hóa tâm trí người đàn ông hút thuốc? Con làm sao thật chính xác? Nhanh lên, nhanh lên, hãy trả lời cho thầy! Thầy hy vọng con chỉ **đi thẳng - không biết**, giữ tâm trong sáng như hư không, hoàn thành Công án, sớm được tỏ ngộ và tâm thương yêu rộng lớn để cứu độ tất cả chúng sinh khỏi đau khổ.

Thầy S.S.

VIỆC LỚN SANH TỬ

Boulder, Colorado
Ngày 12 tháng 8 năm 1977

Kính bạch Sư phụ,

Thư của thầy, bản tin Chia buồn, và tấm hình mà thầy gửi tới làm cho con khóc, con rất biết ơn. Con hiểu: Tâm thẳng về phía trước, trái tim thẳng về phía trước, lời nói thẳng về phía trước, thân thể thẳng về phía trước.

Cha con qua đời vào ngày hôm qua. Con lập một bàn thờ nhỏ trong phòng của con. Con ngồi xuống và khẻ thưa với ông ấy rằng, "Cha hãy nhận ra tất cả mọi thứ ở trong tâm thức, nguồn sáng vi diệu của cha." Nhưng quá trễ, đáng lý con đã phải nói, "Con thương kính cha. Con biết ơn cha".

Và có được hình ảnh của cha trên bàn thờ, con xin cảm ơn tấm lòng tốt của sư phụ.

Kính chào sư phụ
Sheldon

Ngày 18 tháng 8 năm 1977

Sheldon thân mến,

Cảm ơn con đã gửi thư. Con khỏe không?

Trong thư con nói với Thầy rằng cha con đã qua đời. Thầy xin chia buồn với con.

Cách đây khá lâu tại Trung Quốc khi Đại Thiên sư Nam Tuyền thị tịch, môn sinh của ngài và tất cả những người quen biết ngài đều rất buồn. Vào lúc đó có một vị thiên khách đến nhà tang lễ và khóc, "Ôi ! Ôi! Ôi ! "Nhưng, khi đệ tử xuất sắc nhất của Thiên sư Nam Tuyền, là một nam cư sĩ tên Bu Dae Sa, nghe tin sư phụ mình thị tịch, ông đã đi đến Thiên viện bước vào mở cửa nhà lễ tang, đứng trước quan tài, và cười "HA HA HA!" rất lớn.

Đồ chúng tụ tập đông đảo để tang cho sự thị tịch của ngài Nam Tuyền rất đỗi ngạc nhiên về tiếng cười này. Tọa chủ nói, "Ông là một đệ tử xuất sắc nhất của sư phụ chúng ta. Sư phụ đã qua đời, tất cả mọi người rất buồn khổ. Tại sao ông lại cười?"

Bu Dae Sa nói: "Ông nói sư phụ của chúng ta đã qua đời. Vậy sư phụ đi đâu?"

Tọa chủ im lặng. Ông không thể trả lời. Sau đó, Bu Dae Sa nói, "Thầy không biết sư phụ chúng ta đi đâu, vì vậy tôi rất buồn. Ôi, Ối, Ôi !"

Con phải hiểu câu chuyện này. Nó mang ý nghĩa gì? Nếu con không có câu trả lời, thầy đau buồn cho con. Thiên là công việc tuyệt vời của sanh tử. Sống là gì, chết là gì? Khi con tỏ ngộ điều này, rồi thì mọi thứ đều rõ ràng, mọi thứ được đầy đủ, và mọi thứ đều tự do.

Hãy cho biết, chúng ta có một ly nước. Bây giờ nhiệt độ của nó là khoảng 60 độ. Nếu con làm giảm nhiệt độ đến 0 độ, nó sẽ trở thành nước đá. Nếu con tăng nhiệt độ trên 212 độ, nó sẽ trở thành hơi nước. Khi thay đổi nhiệt độ, H₂O ở dạng nước sanh và diệt, nhưng bản chất H₂O không sanh diệt.

Nước đá, nước và hơi nước chỉ là hình thể của nó. Tên gọi và hình thể thay đổi, nhưng H₂O không thay đổi. Nếu con hiểu được nhiệt độ, sau đó con hiểu được hình thể, Chân tánh của con cũng như vậy.

Nhưng Chân tánh của con là gì? Cơ thể con có sống và chết. Nhưng Chân tánh của con không có sống chết. Con nghĩ, "Cơ thể tôi là của tôi". Điều này không đúng. Đây là mê muội. Con phải thức tỉnh!

Hơi nước, nước đá, nước đều là H₂O; nhưng nếu con vướng mắc vào nước, và nước này trở thành nước đá, sau đó con nói nước biến diệt. Vì vậy, nó đã chết! Khi tăng nhiệt độ; nước được sinh ra lần nữa! Tăng nhiệt

độ một lần nữa, nước bị biến diệt và trở thành hơi, và một lần nữa nước bị biến diệt!

Trong vòng tròn thiên (xem phần cuối sách) khu vực từ một độ đến 90 độ. Nếu con bị dính mắc vào một cái gì đó và nó mất đi, con đau khổ. Nếu con đang vướng mắc vào những gì con thích, con đau khổ. Vậy không bị dính mắc vào nước, Được chứ ? Bị dính mắc vào nước là đang bị dính mắc vào danh và sắc. Danh và sắc luôn luôn thay đổi, đổi thay, thay đổi không ngừng. Vì vậy, danh và sắc vốn không. Một cách khác để nói điều này, Sắc tức là Không, Không tức là Sắc. Sự hiểu biết này là 90 độ trên vòng tròn Thiên.

Tuy nhiên, danh và sắc được tạo ra bởi vọng tưởng. Nước không nói, "Tôi là nước". Hơi nước không nói, "Tôi là hơi nước". Nếu con quét sạch tất cả mọi vọng tưởng thì con và nước giống nhau hay khác nhau? Giống và khác này cũng tạo ta từ vọng tưởng của con. Con trả lời ra sao? Không sắc, không Không, không từ ngữ. Đạt được điểm này là 180 độ trên vòng tròn Thiên. Nếu con mở miệng, con mắc phải sai lầm.

Một khi con quét sạch tất cả vọng tưởng, con sẽ thấy tất cả mọi thứ như chính nó. Nếu không có suy tưởng, nước là nước, nước đá là nước đá, hơi nước là hơi nước. Không có ý tưởng cản trở con. Sau đó, mỗi quan hệ chính xác của con để H₂O dưới mọi

hình thức xuất hiện như chính nó. Chúng tôi gọi là "**Tức như thị**" (đúng như vậy, just – like – this).

Đây là 360 độ trên vòng Thiên. Tâm Như thị này là tâm sáng suốt. Tâm sáng suốt thì không có Tôi, Của Tôi, Thuộc về Tôi. Không có Tôi- Của tôi- Thuộc về Tôi, con có thể nhận thức quan hệ của con đúng với H2O và sử dụng nó một cách tự do mà không ham muốn cho chính mình. Con sẽ không bị đau khổ khi nước biến diệt và trở thành nước đá hoặc hơi nước.

"Mặt thật" của cha con không có chết sống. Thân xác của ông có sanh diệt, nhưng Pháp thân ông không sanh diệt. Con phải nhận ra các pháp tử trong tâm con. Chính đây là khám phá Chân tánh của con. Tình thương bao la, lòng Từ bi rộng lớn, và Đại Bồ Tát Đạo hiển lộ từ sự chứng ngộ này. Nhưng không đơn giản tin lời nói của thầy. Con thực sự phải nỗ lực tu hành để tỏ ngộ điều đó.

Thầy hy vọng con chỉ đi thẳng - không biết, cố gắng, cố gắng, cố gắng, sớm tìm thấy "Mặt thật" của cha con, được tỏ ngộ, và cứu độ tất cả chúng sinh thoát khỏi đau khổ .

Thầy,
S.S.

DẠY DỠ CON GÁI

Providence, Rhode Island

Ngày 20 tháng 9, 1977

Kính bạch Đại thiên sư,

Con vừa gặp khó khăn bởi một cuộc xung đột. Con muốn viết nhiều thứ và trình thưa với ngài, nhưng con chỉ có thể đúc kết một vài điều. Tuy nhiên, con biết nếu chờ lâu, con có thể là một bà ngoại. Vì vậy, con nuốt Thiên ngã (Zen-ego) của con trong một hơi dài và viết những giòng chữ này kính gửi ngài sau khi suy nghĩ.

Đối với bài tập ở nhà của con, Ngài đã cho Công án Trên Cây của Hương Nghiêm. Xin được trả lời: Nếu ai đó hỏi con một câu ngớ ngẩn như vậy, trong khi con đã bị treo trên cây bằng hàm răng cắn chặt của con rồi, con sẽ đá anh ta để không còn gây rắc rối cho con với câu hỏi đó nữa.

Việc tu tập của con khá tiến bộ, có nghĩa là con gặp phải khó khăn như địa ngục. Nhiều lúc con đang ở trong tình trạng khủng hoảng và con tự khám phá chính mình tại trung tâm Thiên vào giữa trưa đang ngồi. Một ngày Bobby và con đã có một cuộc nói chuyện tốt về việc đưa con gái mười ba tuổi của con ngồi ở trung tâm. Điều này thật khó khăn, bởi vì cháu nó giống như một cô gái mười tám tuổi với sự phát

triển tâm hồn và tình cảm của nó. Con không muốn bắt buộc cháu nên ngồi thiền cho tốt, nhưng con có cảm giác mạnh rằng cháu nên bắt đầu. Con chưa bao giờ giới thiệu cháu với một tôn giáo nào, chỉ đơn giản nói rằng khi nó đủ tuổi, nó có thể lựa chọn cho riêng mình. Nhưng bây giờ, con có thể trở lại lời nói của con là nếu con muốn cháu nó khởi sự ngồi thiền được không? Dâng đến ngài lòng yêu mến của con.

Kính,
Leslie

Ngày 07 tháng 10 năm 1977

Leslie thân mến,

Cảm ơn con đã gửi thư. Con và gia đình khỏe không? Thông tin về bài tập ở nhà của con. Con đang bị treo lên một nhánh cây bằng hàm răng của con. – Sự trả lời của con chỉ là ý tưởng. Chân con không bám vào đâu để con có thể đạp hay đá?

Trong công án này chỉ một hành động là cần thiết. Hành động này vượt thoát sanh tử. Nếu con dính mắc để được sống, tức thì con có vấn đề.

Con kể chuyện về con gái của con và dùng từ "Con phải quyết định" với cháu. Điều này rất khó khăn. Thường thì một người sống cả trăm tuổi còn không thể chọn những gì thật đúng, như vậy, làm thế

nào một cô bé mười ba tuổi có thể chọn một cách chính xác?

Nếu con muốn nói chuyện với con gái của con về Thiên, con có thể bảo: "Mẹ thích Thiên. Mẹ cũng thích các Tôn giáo khác, nhưng đối với mẹ Thiên có ý nghĩa trong cuộc sống, vì vậy mẹ thực hành Thiên. Con hãy đến tập tu một thời gian ngắn tại trung tâm Thiên. Cứ thử xem, nếu con không thích thì cũng được chứ sao".

Với trẻ em từ 12 đến 17 tuổi bất cứ điều gì cũng có thể thu nạp vào tâm thức của chúng. Chúng tò mò muốn tìm hiểu rất nhiều, chúng có cảm giác và tri giác rất bén nhạy, nhưng không phải thật mãnh liệt, vì chúng không thể quyết định một cách chính xác. Do đó con phải giải thích cho con gái của con biết tại sao Thiên là quan trọng đối với con.

Ngoài ra, con phải kể cho cháu nghe những chuyện về duyên sinh phước báo được làm thân người, những gì là chúng sanh thế giới, những gì là nhân quả, nghiệp lực tốt và xấu. Ở vào lứa tuổi này rất quan trọng, cháu đang khơi mở sự tìm tòi học hỏi. Nếu con chỉ có hướng dẫn cộng với "quyết định" của con thì chưa đủ.

Con phải sử dụng nghiệp lành của con, hiểu và thương để chỉ dạy cháu đúng hướng, sẽ giúp cháu

chọn một con đường sáng suốt, (Tình thương và Trí tuệ), không phải chỉ có Tôi - của Tôi - thuộc về Tôi. Đó là bốn phần của một bà mẹ. Nếu con giữ tâm suy nghĩ, thì cuộc sống hàng ngày của con chỉ là giấc mộng và con sẽ không thể dạy con gái của con hành động đúng từng giây phút. Một khi con thức tỉnh rồi con có thể sử dụng duyên nghiệp chung nhau để dạy cháu theo Chánh đạo. Sau đây là một câu chuyện tình thức về tình Thầy trò, những người đã giải trừ nghiệp chướng:

Năm trăm năm trước đây, ở Hàn Quốc có rất nhiều vị Pháp sư nổi danh và giàu có. Lúc bấy giờ, các nhà sư "đại gia" này nắm nhiều tài sản và tiền bạc. Họ muốn tạo thế lực danh tiếng, bằng cách trả tiền cho các đệ tử của mình đi học Kinh giáo. Một nhà sư giàu thì có rất nhiều đệ tử giỏi, còn các nhà sư nghèo thì có rất ít đệ tử. Vị Pháp sư trong câu chuyện này có tới cả trăm người đệ tử xuất gia. Trong đó có một nhà sư trẻ thứ một trăm tên Dol Um. Dol Um đã được thầy cho tiền để đến các trường Phật học chuyên sâu các kinh văn giáo điển, và ông học rất chăm chỉ trong ba năm.

Sau đó, ông tự nghĩ: Những kinh điển này thật sự bây giờ không cần thiết, vì tất cả kinh giáo chỉ nhằm vào việc chuyển hóa tâm linh. Nếu tâm mình trống không, thì sử dụng kinh điển để làm gì? Ông hiểu rằng ông cần phải tu tập tại một Thiền viện. Vì vậy,

người đệ tử trẻ này bèn đến thưa chuyện với sư phụ của mình:

- "Bạch sư phụ, Chúng ta chỉ đọc tụng hoặc giảng thuyết kinh điển thì không tốt. Chúng ta phải đi đến một thiền viện để tu tập giải quyết chuyện Sanh tử. Con nhìn thấy Sư phụ già rồi không bao lâu cũng sẽ chết. Vậy khi nào sư phụ mới chịu đi " ?

Vị Pháp sư trả lời:

- "Ta không biết. Nhưng con nói phải lắm! Chúng ta cùng nhau đi. Nhưng ai sẽ chăm sóc chùa chiền, đất đai, trang trại, tất cả tài sản của thầy đây?"

- Bạch Sư phụ, thầy có rất nhiều đệ tử có khả năng. Hãy giao lại hết mọi thứ cho họ đảm nhiệm.

- Được rồi. Như thế thì, đó là quyết định. Chúng ta sẽ ra đi vào ngày mai ".

Không ai trong số các tu sĩ khác mà có được phong cách như vị sư trẻ này. Tất cả họ chỉ nghĩ rằng, "Tôi muốn được giàu có, tôi muốn trở thành một Pháp sư nổi tiếng". Nhưng nhà sư trẻ, đệ tử thứ một trăm này rất thông tuệ. Sư phụ của ông từng nghĩ, "A ! Ta quyết định không thu nạp ai nữa, với một trăm người đệ tử như thế cũng đủ, và Đức Phật đã hộ giúp cho ta bằng cách gởi cậu bé đặc biệt thông minh này. Thật là duyên tốt để nối tiếp sự nghiệp của ta".

Thế rồi có một cuộc họp toàn bộ tu viện diễn ra. Vị sư phụ thông báo với mọi người rằng ông sẽ đi đến Thiên viện cùng người đệ tử út trẻ tuổi. Sau đó ông bảo tất cả mọi người ở lại chăm sóc ruộng đồng và trang trại rộng lớn của ông, mỗi nhà sư được giao một số trách nhiệm. Sáng sớm hôm sau, hai thầy trò khăn gói hành trang, nói lời tạm biệt cùng đại chúng rồi lên đường.

Sau khi đi bộ khoảng ba dặm dọc theo sườn núi, họ dừng lại để nghỉ ngơi và uống chút trà. Bất chợt người đệ tử nhìn xuống tu viện của thầy mình nằm dưới thung lũng phía xa, nhận ra một đám cháy.

- "Bạch sư phụ, nhìn kia ! Một đám cháy! "

- "Ôi ! Đó là kho lẫm của ta! Thôi con hãy đi một mình đi. Còn ta phải quay về chùa."

- " Bạch sư phụ, Còn không bao lâu nữa thầy sẽ chết. Thầy đi đâu ?"

- "Ta phải trở lại thôi !"

Vị Pháp sư nói xong rồi chia tay quay về tu viện của ông. Dol Um nhận ra rằng sư phụ của mình có nhiều nghiệp chướng vướng mắc, không thể thay đổi tâm ông được . Dol Um bèn đi thẳng đến Thiên viện.

Sau ba năm, một hôm, vị Pháp sư nổi tiếng này qua đời, tin tức về cái chết của ông cũng lan xa và rộng khắp. Dol Um không về thọ tang, vì còn trong thời kỳ nhập thất.

Lễ chung thất 49 ngày đã được cử hành long trọng, với hằng ngàn khách thập phương tham dự. Nhiều Tăng Ni đến cầu nguyện và dự Đại lễ cúng dường Trai Tăng. Các đệ tử xuất gia cũng nhận phần phân chia tài sản, tiền bạc của sư phụ họ để lại.

Dol Um xuống núi về dự lễ này. Ông gặp một vị sư huynh làm thủ tọa, vị ấy nói:

- "Sư đệ thật quá tệ bạc! Khi Sư phụ qua đời, Đệ không về thăm và thọ tang Thầy. Rồi bây giờ về chỉ để mong được chia của ư !".

Dol Um đáp, " Thưa sư huynh, không. Đệ không muốn chia thứ gì, bất kỳ điền sản hoặc tiền bạc. Xin vui lòng cho Đệ vài bát cháo là được rồi.

Vị sư huynh trả lời: -" Chỉ như vậy thôi sao? "

- " Thưa vâng".

- "Thế thì tốt".

Rồi có một vị sư thực hiện cúng dường thí thực đến các loại quỷ thần địa phương vì chúng sợ không dám xâm nhập vào các đàn tràng nghi lễ. Dol Um nhận lấy mấy bát cháo mang đến cánh đồng rộng ở ngoài khu vực hành lễ, nơi có những tảng đá lớn dùng để đập lúa, rồi đặt mấy tô cháo tại đó. Ông bèn trở lại chùa, bước vô phía trong Giảng đường và đánh vào một gốc cột ba lần. Ngay lập tức, một con rắn lớn xuất

hiện bò ra ngoài chỗ các tảng đá, và uống hết tất cả các tô cháo.

Dol Um đến nơi nghiêng đầu về con rắn và nói:

- "Thưa sư phụ, tại sao thầy phải mang thân thể như vậy?"

Rắn nói, "Ta xin lỗi. Vì ta không nghe lời con, nên bây giờ ta phải chịu mang thân rắn".

- "Tại sao thầy trở thành một con rắn?"

- "Vì khi sắp sửa mệnh chung, thần thức của ta tương tự như một con rắn, luôn luôn luyến tiếc của cải, khát vọng mọi thứ. Do đó, cận tử nghiệp chiêu cảm, muốn được lột da sống đời, nên trải qua 49 ngày sau khi ta chết, khiến phải bị làm thân rắn!"

Sau đó, rắn bắt đầu khóc.

Dol Um nói:

- "Thưa thầy, Nghiệp duyên trong vòng sanh tử, vì thầy tạo ra quá nhiều nghiệp chướng, khởi tâm ham muốn chấp giữ. Thầy đã ăn tất cả các tô cháo nhưng vẫn chưa đủ. Mang thân rắn này không tốt cho thầy. Nó chỉ là một cơ thể dục vọng, thèm khát, nướn tiếc. Thầy phải đập đầu vào đá mới được thoát khỏi thân rắn này!"

Rắn trả lời: - "Ồ, cơ thể này không phải là quá xấu! Ta không thể làm điều đó được!"

-"Thầy phải cố gắng! con sẽ cứu độ cho", rồi im lặng. "Thầy phải cố gắng!" Sau đó, Dol Um đập con rắn ba lần, giết nó chết.

Một lần khói màu xanh xuất ra từ xác rắn và bay đi. Dol Um chạy theo sau nó. Rồi có con chim bay đến gần đó, lần khói bắt đầu cho rằng đây là hình thể của nó. Dol Um hét lên "Thưa sư phụ, không tốt". Một lần nữa, lần khói bay đi và muốn nhập vào thân một con bò. Dol Um lại hét lên "Thưa sư phụ, không tốt".

Sau đó, lần khói bay xa hơn và xa hơn vào tận khu rừng bên đồi núi, đến một ngôi nhà nhỏ, nơi có đôi vợ chồng dân quê trung niên sinh sống, lần khói bay quỵên vô nhà. Dol Um thấy vậy hài lòng quay gót.

Bốn năm sau, Dol Um trở lại căn nhà trong khu rừng. Ông đã hỏi thăm vợ chồng người nhà quê về sức khỏe đứa con trai ba tuổi của họ. Vợ chồng tỏ ra quá đỗi kinh ngạc, vì họ chưa từng gặp nhà sư này trước đây bao giờ. Làm thế nào mà ông ta biết rằng họ đã có một đứa con trai?

Dol Um xin phép để xem mặt cậu bé. Khi nó được bồng ra ngoài, con trai của họ bệnh đã dượng như chết. Dol Um liền bế cậu bé lên, cậu ta trở nên khỏe mạnh và rất vui mừng khi nhìn thấy Dol Um.

Dol Um nói: "Xin vui lòng cho tôi đưa bé này được không? Nếu quý vị không cho, một lần nữa nó sẽ trở bệnh nặng và sẽ chết".

Cặp vợ chồng do dự, nhưng sau đó họ đã đồng ý. Họ xem nhà sư và con trai của họ như đã có nghiệp duyên tiền kiếp.

Một ngày, khi cậu bé được năm tuổi, Dol Um nói: -"Bây giờ đến lúc để ngài tự hiểu chính mình, thưa ngài."

- "Vâng. Làm thế nào?"

Dol Um dẫn cậu đến một cánh cửa sổ làm bằng giấy bồi, trong đó có khoét một lỗ nhỏ rồi bảo:

- "Ngài phải ngồi đây và chú ý nhìn vào cái lỗ này cho đến khi thấy một con bò mộng đi qua. Chỉ như vậy. Đừng nghĩ bất cứ điều gì. Chỉ canh một con bò mộng. Khi nó xuất hiện, ngài sẽ nhận ra "Chân tánh của ngài."

Vì vậy, tại một ngôi chùa nhỏ trên núi, đứa bé chỉ ăn rồi ngủ, và nhìn qua cái lỗ giấy bồi. "Khi nào con bò đến?" Tâm cậu bé rất hồn nhiên trong sáng, chỉ ôm giữ câu hỏi (nghĩ tình) này.

Một ngày trôi qua, rồi hai ngày, cho đến một trăm ngày, bỗng dưng cái lỗ cửa sổ từ từ lớn dần ra, và một con bò khổng lồ xuất hiện - "Mooooo!"

Cậu bé kêu lên:

- "Thưa thầy! Thưa thầy! Con bò, con bò đã đến".
Dol Um liền tát vào mặt cậu bé rồi hỏi: " Con bò bây giờ ở đâu?"

Cậu bé đau quá kêu -"Oh! Ôi !" tức thì cậu tự liễu tri hoàn toàn, và đã tỏ ngộ.

Sau đó, cậu ta nhìn vào Dol Um và nói: "Người trước kia là đệ tử của ta"!

-“Đúng vậy, Thưa ngài. Như vậy, Ngài đã tỉnh thức!” Dol Um nói rồi cúi lạy.

Con ạ! Đứa trẻ này đã sớm tỉnh thức. Trong cuộc sống tiền kiếp từng làm Pháp sư, ông đã có quá nhiều tham muốn, và chấp giữ, khiến ông không thể tỉnh thức.

Dol Um có duyên thầy trò với cậu bé và chăm sóc cho cậu ấy. Khi tỏ ngộ, cậu ta hiểu thấu tâm của Dol Um. Và Dol Um đã cứu độ sư phụ của mình chọn sự tái sanh tốt đẹp. Dol Um đã kiên nhẫn và hiểu phải làm thế nào để trợ giúp cậu bé khai mở Tuệ giác. Người đệ tử thứ một trăm và vị sư phụ của ông đã có nghiệp duyên rất tốt, do đó vào đời sau một lần nữa họ cũng có mối quan hệ trong tình thầy trò.

Cũng vậy, trong huyết thống gia đình, tình mẫu tử có sự cộng nghiệp mãnh liệt với nhau từ đời này sang đời khác. Thật là thú vị! Cùng chung duyên

nghiệp rất quan trọng, nhưng có một hướng đi cao thượng mãnh liệt là quan trọng nhất.

Trước khi Dol Um học tại Thiền viện, ông không thể sử dụng nghiệp duyên của mình với sư phụ; Sau khi tỏ ngộ, ông hiểu tâm thầy mình rất tốt muốn truyền thừa sản nghiệp cho mình. Nhưng **sự nghiệp Tông phong** mới là quan trọng. Vì vậy, đầu tiên con phải tìm ra Chánh đạo, hiểu được nghiệp duyên của con. Sau đó sử dụng Chánh đạo mãnh liệt của con đối với con gái của con, gia đình và bạn bè cùng những người khác để giúp đỡ họ. Như vậy, con có thể cứu độ tất cả chúng sanh.

Thầy hy vọng con chỉ **đi thẳng, không biết**, tỉnh thức, chỉ dạy cho con gái của con một cách đúng đắn, và cứu độ tất cả chúng sinh khỏi đau khổ.

Thầy
S.S.

KHÔNG THỂ THEO CHỒNG

Los Angeles, California

Ngày 07 tháng 7, 1978

Kính bạch Đại Thiên Sư,

Tối qua chồng con đến gặp con và chúng con nói chuyện rất lâu. Mới đầu, con rất buồn và cảm thấy chán nản vì chồng con yêu cầu con phải lựa chọn: Nếu yêu anh ấy thì phải bỏ tu Thiên Phật giáo, ngoại trừ được tham dự mỗi tuần một lần, còn theo anh ấy thì phải là một người vợ "bình thường".

Dĩ nhiên con yêu anh ấy – anh ấy là người rất tốt và có trái tim giàu tình cảm. Con sẽ luôn luôn yêu thương và hỗ trợ anh ấy bằng mọi cách, nếu anh ấy cần con. Vậy con phải làm gì? Phải làm gì thưa thầy?

Suy đi nghĩ lại, con đã quyết định là phải trau dồi Phật Pháp một trăm phần trăm lúc này, và cho dù thế nào đi nữa, con cũng không thể bỏ cuộc.

Con rất hiểu những yêu cầu và mong đợi của chồng con đối với con, nhưng con không thể theo cách của anh ấy được, vì cuối tuần nào anh ấy cũng đi biển câu cá.

Tình cờ con mở cuốn Rơi Tro Trên Thân Phật, đến trang 17 (bản Anh văn) có những lời dạy của

Thầy: – Hãy thấp sáng niềm tin mãnh liệt, lòng can đảm mãnh liệt, và nghi tình mãnh liệt. Vì vậy, sáng nay con tự nhủ lòng mình, buông xuống tất cả – chồng con – mong ước của con - vướng mắc của con. Như vậy là đúng hay sai? Và hãy để nó “chỉ đi thẳng”.

Bây giờ, con thật sự chẳng hiểu gì cả, có nên chấp nhận chẳng? Thỉnh thoảng con tự hỏi: “Tất cả những việc này là gì?” Con chắc chắn không biết.

Những việc con có thể làm là chỉ luôn luôn nhiếp niệm “Quán Thế Âm Bồ Tát, Quán Thế Âm Bồ Tát, Quán Thế Âm Bồ Tát”. Con sẽ dọn vào trung tâm Thiền ở toàn thời gian, khoảng tháng chín. Tất cả chúng con đều nghĩ và nhớ đến Thầy.

Con,
Su-ma-na

Ngày 2 tháng 8 năm 1978

Su-ma-na thân mến,

Cám ơn lá thư của con gửi. Con khỏe không?

Thầy đã đọc thư con. Quyết định của con rất rõ ràng và mạnh mẽ. Vì vậy Thầy chia sẻ với con “Rất tuyệt, rất tuyệt !” Nhưng là một Bồ tát, khi người ta đến, đừng từ chối; khi người ta đi, đừng ngăn cản. Cách sống này không chướng ngại, và sẵn sàng cứu độ tất cả mọi người. Con nên nhớ, có bốn hạnh Bồ Tát:

Thứ nhất là Bồ thí, rộng lượng bao dung – ban cho người ta những gì họ cần hoặc muốn.

Thứ hai là Ái ngữ, lời nói tuyệt diệu – ban sự khuyến khích, tin tưởng, và tâm kiên nhẫn.

Thứ ba là Lợi hành, thuyết Pháp - chỉ cho phương pháp cùng nhau thoát khỏi đau khổ.

Và thứ tư là Đồng sự, con phải hòa mình với mọi người, sống chung và giúp đỡ. Nếu họ không lắng nghe, con phải tìm phương tiện cảm hóa, dẫn mọi người đến chỗ hòa thuận, an vui.

Cho dù việc đó thành công hay thất bại cũng không thành vấn đề; tâm con bất động sẽ chiếu sáng tâm họ. Một ngày nào đó họ sẽ nhờ sự giúp đỡ và lắng nghe con.

Nếu Pháp lực của con mạnh, thì bốn hạnh này con có thể làm. Nhưng nếu Pháp lực của con quá yếu, thì con cũng khó thực hiện được. Vì vậy, nếu không thể, việc quan trọng nhất, làm cho trung tâm của con vững mạnh là tỏ ngộ, và có năng lượng Phật Pháp. Sau đó, con cố gắng thực hành bốn hạnh Bồ Tát này, rồi con có thể độ chông con và tất cả chúng sanh.

Con nói con sẽ đến sống toàn thời gian tại trung tâm Thiền vào tháng chín. Điều này có nghĩa con tự biết năng lượng của con không đủ mạnh để độ chông con; Con nhận ra hành động đúng của con là tự làm cho mình trở nên mạnh mẽ. Thật tuyệt! Một ngày

nào đó năng lượng của con sẽ mạnh lên, và con có thể độ được chồng con.

Cách đây hai ngày, Thầy thử nghiệm với một số thỏi nam châm trong thư viện vào giờ ăn trưa. Cực dương không thể hút cực dương. Cực âm và cực dương hút nhau rất mạnh. Vạn vật trong vũ trụ cũng đều giống như vậy. Con và chồng con có những điểm đồng thuận nhau và có những điều trái nghịch nhau.

Con muốn Chánh đạo, nhưng chồng con lại muốn đi câu cá. Các con giống như những thanh nam châm. Nhưng nếu chồng con thật sự yêu con 100%, thì cậu ấy sẽ hiểu được vì sao con muốn thực hành Thiền, vì sao sát sanh là điều không tốt. Rồi anh ấy sẽ không đi câu cá nữa và sẽ theo con tu tập.

Những việc như vậy con đều thấu hiểu, vì thế con đã quyết định vào sống toàn thời gian ở trung tâm Thiền. Điều nào được gọi là đường lối của Bồ tát Quán Thế Âm? Con đang cố gắng là một Quán Thế Âm Bồ Tát rồi. Đó là con đường đi của Đại Bồ Tát ; con đã độ chồng con. Liều thuốc này đã thấm vào anh ta. Con chưa biết việc này có hiệu quả hay không, nhưng một ngày nào đó, nó sẽ có hiệu quả.

Vì thế, Thầy hy vọng con hãy cứ đi thẳng – Quán Thế Âm Bồ Tát. Đừng kiểm tra tâm con hay cảm

giác của con. Sớm tỏ ngộ, và cứu độ tất cả chúng sanh khỏi khổ đau.

Thầy
S.S.

HÃY VỨT BỎ TÂM THIỀN

Philadelphia, Pennsylvania

Ngày 28 tháng 7, 1978

Kính bạch Đại Thiên Sư,

Con xin dẫn lễ chào Thầy. Thầy khỏe không? Cảm ơn lá thư tuyệt diệu của Thầy. Lúc này Peter đang ở Pháp. Con rất nhớ anh ấy, nhưng anh ấy sẽ sớm trở về.

Lá thư này con muốn biểu lộ mối lo lắng của con đối với bố mẹ con, vì vậy rất khó viết. Có nhiều nghiệp chướng xấu giữa con và mẹ con, và con thấy khó khăn để nhận định tình huống một cách rõ ràng việc gì đang xảy ra.

Như Thầy biết, gia đình con vốn là người Do Thái. Khi con còn nhỏ, điều này không quan trọng lắm, dường như ai ai cũng biết con là người theo đạo Do Thái. Vì vậy người Do Thái thì không có gì đặc biệt. Mẹ con chỉ đi nhà thờ khi bà ấy phải đi, trong khi bố con là người điều khiển ca đoàn trong nhà thờ, ông ấy cũng có riêng một tôn giáo trong tâm mình.

Cho nên, khi con lớn lên và sống xa nhà, con không thực hành đạo Do Thái, và chắc chắn con không tin vào giáo lý này. Đó chỉ là lai lịch của con, giống như mái tóc màu nâu của con vậy.

Cả hai anh em con đều đã chọn bạn đời không phải người Do Thái. Điều này gây khó khăn cho bố mẹ con lẫn bên ngoại con cũng không chấp thuận.

May thay, gia đình con lại rất mến Peter, họ sẽ không đề cập đến hôn nhân của chúng con với bạn bè, họ thường đến thăm chúng con – mặc dù không có cuộc viếng thăm nào thật sự được gọi là vui vẻ. Toàn cảnh rất ngưng ngập bởi nghiệp chướng xấu giữa mẹ con và con, giữa mẹ con và bố của con.

Việc thực hành Thiên của con đối với họ rất đau khổ. Con không bao giờ có thể kể cho họ nghe về Ba chỗ Nương về và Năm Giới mà con vẫn giữ. Họ thấy con theo Phật giáo, liên quan với Thiên là như thể con quay lưng lại với họ.

Người Do Thái đã bị ngược đãi nhiều ngàn năm, và khi một người Do Thái vào một tôn giáo khác, điều này được xem như là hành động của một người phản bội. Con đã thừa với bố mẹ là con không theo một Thượng Đế khác để chống đối với Thượng Đế bố mẹ tôn thờ, nhưng các vị không tin.

Vì vậy các vị cảm thấy rất khổ sở và xấu hổ, các vị cho là mình không hoàn thành sự giáo dục đúng đắn với con cái. Bố mẹ con tin rằng nếu các vị làm tròn bổn phận của mình thì con đã trở thành một phụ nữ Do Thái tốt, kết hôn với một người Do Thái tử tế, nuôi nấng những đứa con Do Thái hiền ngoan.

Thay vì họ vui vẻ hài lòng với Peter là một người đàn ông tuyệt vời, và con đang có một việc làm khá trọng thị trong xã hội. Hoặc đơn giản thực tế là con đang có cuộc sống tốt đẹp và hạnh phúc hơn trước đây rất nhiều. Nhưng Bố mẹ con cứ tự phàn nàn rằng, họ đã làm điều gì sai trái nên có một đứa con gái lại theo ngoại đạo tu Thiên.

Thể hiện về tất cả những cảm tính này, dĩ nhiên là một đám cưới sắp đến của chúng con. Họ rất khó chịu về nghi lễ Phật giáo. Họ sẽ không đến dự, và con thiết nghĩ họ không đến vì quá khó chịu cũng là hợp lý thôi. Vả lại, họ muốn một nghi lễ khác, và họ cứ khẳng định là nghi lễ này phải thực hiện trước nghi lễ Phật giáo. Điều đó rất quan trọng với họ.

Con rất phân vân khó xử việc này, vì theo con nghĩ, nghi lễ Phật giáo cũng có tầm quan trọng đối với con, vì đây là nghi lễ đầu tiên trong đời con đã dọn mình theo Phật. Do đó, con và Peter đã thống nhất một nghi lễ trong bình đẳng và hòa hợp vào cuối tháng ba, chỉ với sự chứng dự của bố mẹ con.

Sau này mẹ con có thể nhìn nhận là bà đã có mặt trong hôn lễ của con gái bà. Bà sẽ thấy rằng đây là một phần trách nhiệm thiêng liêng của tình mẫu tử.

Con đã cố gắng giải thích niềm tin của con với gia đình và với họ hàng. Bố con rất thông cảm, nhưng những người khác thậm chí còn không nghe lấy một lời của con. Họ quá sợ hãi những gì bên ngoài tín ngưỡng của họ. Vì họ cho rằng bất cứ thứ gì bên ngoài truyền thống đều mang tính chất bội giáo, và nghe những thứ đó thì rất nguy hiểm.

Tuy nhiên, Peter và con đều rất diễm phúc mời Thầy đến chứng minh, khai thị một thời Pháp ngữ và cử hành nghi lễ đám cưới Phật giáo đích thực của chúng con. Mọi người trong Tăng thân ở đây cũng rất lấy làm vinh hạnh khi có Thầy đến tham dự. Con lấy làm tiếc, vì đầu óc con chưa quán triệt bởi tình huống gia đình con. Con hy vọng nó sẽ sáng sủa hơn.

Hồi tối này, lúc đang ngồi thiền, con xuất thần thấy mình tiến về hướng cửa ra vào, chỉ một mình con đang đứng ở lối đi. Kính mến thầy thật nhiều.

Con,
Re-bec-ca

Ngày 6 tháng 8, 1978

Re-bec-ca thân mến,

Cám ơn lá thư của con. Con và Peter khỏe không? Thầy đã đọc thư con. Thầy hiểu tâm con. Cả hai con đều đúng. Thầy cũng hiểu được tâm bố mẹ con. Cả hai cũng đúng. Con có ý tưởng của con và bố mẹ con cũng vậy. Ý tưởng của con và bố mẹ xung khắc nhau nên con gặp phải khó khăn. Nếu con làm cho ý tưởng con biến mất thì sẽ không còn khó khăn nữa. Đó là Thiên.

Như vậy tâm con sẽ mở rộng và con có thể quan tâm đến ý tưởng bố mẹ con. Nhưng nếu con cứ khư khư giữ lấy ý tưởng của mình, thì con không thể quan tâm ý kiến của bố mẹ mình. Khi ý tưởng con biến mất, tâm con sẽ trong sáng như hư không, và con có thể lãnh hội bất kỳ ý kiến nào, bất kỳ tư tưởng nào. Con cũng kể về gia đình và đám cưới của con.

Con và Peter đều là những Thiên sinh Đông mãnh Tinh tấn. Nhưng tâm Thiên không phải bảo thủ tâm Thiên. Vì nếu con dính mắc tâm Thiên thì con sẽ gặp rắc rối, và con đường của con sẽ rất hạn hẹp. Ném bỏ đi tâm Thiên tức là Thiên đúng.

Chỉ cần hiểu câu hỏi "Cách tốt nhất để độ người khác là gì?". Nếu đám cưới của con là vì con, thì con đang cố chấp, điều này cũng giống như mẹ con cố

chấp. Nhưng nếu con luôn nghĩ “Đám cưới mình là vì mọi người”, thì tâm con vượt trên thời gian và không gian, trên sự sống và chết, trên cái xấu và tốt, trên cái thích và không thích.

Bố mẹ con muốn một nghi lễ bình đẳng hòa hợp vào cuối tháng Ba. Việc đám cưới xảy ra trước hay sau Đại Lễ Phật Đản không thành vấn đề. Quan trọng nhất là gì? Từng sát na, từng sát na, làm sao con giữ được **Tâm hiện tiền** của con. Đó mới quan trọng. Nếu con giữ được Tâm hiện tiền, thì con có thể giữ được tình huống ổn định và từng giây phút giúp ích cho người khác. Việc này gọi là tình yêu vĩ đại, lòng thương bao la, và đường lối của Đại Bồ Tát.

Con và Peter đều là những người có học vị cao, kiến thức uyên bác và có những chức vụ đáng tôn trọng. Con cũng là một Thiền sinh cao cấp. Vì thế, ý kiến của con, những việc làm, sự thực hành Thiền của con đều đã và đang giúp đỡ người khác. Nhưng con lại dính mắc với Thiền, vì vậy con cũng có cùng một ý tưởng hẹp hòi như mẹ con. Hãy bỏ tâm đó xuống.

Nếu con giúp được người khác thì dù một nghi lễ, hai nghi lễ, ba nghi lễ, hàng trăm nghi lễ, hàng ngàn nghi lễ đều có thể. Tại sao không? Trước hết, hãy theo ý của bố mẹ, nhưng đừng đánh mất phương hướng đúng đắn. Việc theo ý kiến của họ là Chân lý. Cồng vĩ đại là Không cồng. Nếu con không đánh mất

phương hướng, và luôn giữ tâm rộng mở là muốn độ người. Cái lưỡi vốn không xương. Thầy đã nói với con điều này rồi.

Tất cả những sự việc nêu trên không phải là tai nạn, không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên; nó đang xảy ra bởi quy luật tự nhiên. Vì vậy, đừng lo lắng gì cả! Chỉ giúp bố mẹ. Giả như con có một đứa con hay làm nũng và khóc nhè thì cứ cho nó kẹo. Sau đó nó sẽ nín khóc, trở nên vui vẻ. Cũng vậy, con phải dâng cho bố mẹ mình viên kẹo Pháp bảo, thì các vị sẽ không la khóc nữa. Và bằng cách này từ từ con sẽ cảm hóa được họ.

Đừng dùng lời nói, hãy hành động thực tế! Nếu con dùng miệng, con sẽ mất đi phương cách của con. Hãy cẩn thận! Vậy thì trách nhiệm của một cô con gái là gì ? Khi con ở gần bố mẹ, hãy giữ 100% tâm giúp đỡ bố mẹ. Giúp bố mẹ rất quan trọng. Khi con ở gần Peter, hãy giữ 100% tâm người vợ. Từng giây phút, giữ đúng vị trí. Bất kỳ động thái nào bên ngoài đều không thành vấn đề .

Tại sao con hành động như vậy? Nếu “Tại sao” được rõ ràng, thì bất kỳ hành động nào cũng là hành động của một Đại Bồ Tát. Vì vậy, đừng làm cho Thiên thành lối hẹp. Không cống, không đường đi, không có bất cứ cách nào, chỉ có Thiên trở thành duy nhất.

Nếu con hiểu Thiền một cách đúng đắn, thì con cũng hiểu được Chân tánh của con. Một khi hiểu Chân tánh con rồi, thì nếu con có là người Cơ Đốc, thì đạo Cơ Đốc chính thống cũng có thể chấp nhận; nếu con là người Do Thái, thì đạo Do Thái chính thống cũng có thể chấp nhận. Nếu người Cộng sản ngồi Thiền, thì Chủ nghĩa Cộng sản cũng có thể chấp nhận.

Chính khi người ta dính chặt vào ý tưởng của mình thì họ không thể thấy được đạo Cơ Đốc, đạo Do Thái, Chủ nghĩa Cộng sản, hay bất cứ thứ gì chính thống. Mẹ con làm cho đạo Do Thái hạn hẹp. Nhưng Thượng Đế thì phổ quát bao la. Vì vậy, bất kỳ cách nào cũng là cách của Thượng Đế; mọi thứ đều có Thiên tính.

Cách sáng tạo của Thượng Đế rất rộng lớn và không chướng ngại. Do đó, nếu con thấu đạt tâm hằng ngày của mình một cách đúng đắn, thì có thể mẹ con sẽ mở lòng mình và hiểu được những hành vi và tâm con. Sau đó, giữa con và mẹ, giữa con và toàn bộ gia đình sẽ không có vấn đề gì cả.

Thầy hy vọng con chỉ đi thẳng – không biết, vút bỏ tâm Thiền, tỏ ngộ, và cứu độ tất cả chúng sanh khỏi khổ đau.

Thầy,
S.S.

5

TU CHÙA

THẾ NÀO LÀ MỘT TU SĨ ?

Kính bạch Đại Thiên sư,
Chào mừng Thầy về lại Hoa Kỳ! Con hy vọng
Tăng thân Châu Âu ngày càng vững mạnh.

Con xin lỗi vì không gặp Thầy nhân Đại Lễ Phật
Đản. Con ra thất sau đó một tuần, thì Thầy đã đi Châu
Âu rồi. Con muốn cảm ơn vì Thầy đã đề nghị con lạy
mỗi ngày một ngàn lạy. Đó là một sự luyện tập năng
lực, Con dụng tâm theo cơ thể con mỗi ngày, mỗi thời
khóa tu tập.

Cám ơn rất nhiều về lời chỉ giáo của Thầy. Con
vừa chia tay với bạn gái con. Cô ấy đi về California và
sẽ ở đó. Trong thiền thất, con thấy rằng tại sao con đã
phải phấn đấu quá nhiều. Con muốn bạn con trở
thành Thiên sinh như con, còn cô ấy thì muốn con
sống ở California theo cách sống của cô ấy. Vì thế cả
hai chúng con đều không bao giờ chấp nhận nhau vì
những bất đồng. Bây giờ chuyện đó đã qua, và con
thấy vui nhẹ hơn nhiều.

Công việc hiện tại của con sẽ kết thúc vào tháng Bảy này, con đã phí phạm rất nhiều thời giờ để suy nghĩ về việc sẽ làm gì kế tiếp. Để được thăng tiến, con phải bỏ ra nhiều thời gian và tiền bạc nâng cao trình độ học vấn. Nhưng con thật sự không muốn mất thêm thời giờ và năng lượng ra khỏi Trung Tâm Thiền.

Con có thể bắt đầu tính chuyện làm ăn riêng của con, nhưng việc này cũng tốn nhiều thời gian. Nhiều ý tưởng xuất hiện, ý tưởng nào cũng có vấn đề của nó. Con cũng đang tìm việc nào đơn giản, và giúp cho sự tu tập của con. Vào ngày thứ 66 của thiền thất, tất cả mọi chuyện trở nên rất sáng tỏ; con muốn trở thành Tăng sĩ, cống hiến đời mình phụng sự tha nhân.

Hai năm qua, con đã suy đi nghĩ lại về việc xuất gia. Thậm chí có lần con đã nói với bạn gái con, nhưng đó chỉ là ý tưởng. Lần này, khi nó xuất hiện, không suy nghĩ, đó là cách tốt nhất để ứng dụng cuộc sống cho mình. Con thấy thời gian trôi qua nhanh quá, quan trọng là làm sao cho cuộc sống của con trở nên có ý nghĩa.

Trước khi nói chuyện với ông chủ của con, con muốn thỉnh thị ý kiến của Thầy và xin Thầy một lời khuyên. Con biết hồi đó Thầy có nói với những người muốn làm Tu sĩ phải ở chùa một năm thử thách. Con sẽ trình bày thêm về việc này khi gặp thầy trong kỳ

thiền thất tới. Cho con kính gửi lời vấn an sức khỏe đến tất cả mọi người ở Bồ Tây Hoa Kỳ .

Con,
Tom

Tom thân mến,
Cám ơn lá thư của con. Con khỏe không?

Con nói con đã ra thất và việc lay một ngàn cái một ngày là một sự tập luyện năng lực. Thật tuyệt. Kể đó, con nói rằng con đã chia tay với bạn gái, bây giờ con vui vẻ hơn nhiều, và con đã lãng phí thời gian suy nghĩ mình sẽ làm gì kế tiếp. Con nói con không muốn mất thêm thời gian và năng lượng ra khỏi Trung tâm Thiền, cuối cùng con quyết định trở thành một Tăng sĩ, cống hiến đời mình, giúp đỡ người khác. Điều đó cũng quá tuyệt vời.

Ý định của con rất sáng suốt và mạnh mẽ, và có tâm cố gắng. Vì thế cuộc sống của con bây giờ đã rõ ràng: con muốn trở thành một Tăng sĩ. Đó là điều rất quý hiếm. Thịnh thoảng có người cũng muốn trở thành Tu sĩ. Nhưng Tu sĩ là gì ? Là người dẹp bỏ mọi ích kỷ, ham muốn và chỉ phụng sự chúng sanh.

Để làm việc này, con phải có một định hướng rõ rệt và con phải hoàn toàn tin vào Chân tánh của mình. Đó là điểm rất quan trọng. Con mong muốn gì

trong cuộc sống này? Nếu điều này rõ rệt, thì việc trở thành một Tu sĩ cũng rõ rệt. Nếu con nguyện cứu độ tất cả chúng sanh, thì việc trở thành một Tu sĩ là có thể thực hiện được.

Nếu đáp án cho câu hỏi này không rõ ràng thì việc thành tu sĩ sẽ không giúp con và sẽ không giúp được gì cho thế giới này. Có thể nói tôi muốn độ tất cả chúng sanh, nhưng tôi cũng còn nhiều ham muốn – Tôi muốn một công việc tốt, hoặc một vị trí tốt, kiếm tiền, có thể sẽ lập gia đình và sanh con cái. Thật sự như có những ý tưởng như vậy xảy ra, thì con phải lập gia đình thôi. Thậm chí nếu con có một chút mong muốn cho riêng con, thì không làm tăng sĩ cũng được, trở thành một vị Pháp sư thì hay hơn. Con vẫn có thể cùng làm việc với bao người khác trong xã hội.

Trở thành Tăng sĩ chỉ khi nào con hoàn toàn không có ham muốn gì cho riêng mình, chỉ phụng sự cho tất cả chúng sanh mà thôi. Khi con đã trở thành Tăng sĩ, con không thể dâm dục, uống rượu, hoặc sống theo cách sống của con bấy lâu. Con phải thọ 10 giới tập sự, 250 giới Tỳ khưu và theo Tăng chúng. Đây là nội quy Đức Phật đã đề ra. Con phải tuân giữ những giới luật này. Con làm được không? Thậm chí nếu con có một chút suy nghĩ, “Có lẽ mình có người yêu hoặc lập gia đình cũng tốt”, như vậy là không ổn. Rốt cuộc suy nghĩ này sẽ trở thành chướng ngại lớn cho con trên bước đường xuất gia giải thoát.

Có lần, Thầy nói chuyện với một phụ nữ muốn xuất gia làm Ni cô, “Nếu cô muốn trở thành Ni cô 100%, thì cứ thành Ni cô. Nhưng nếu cô muốn trở thành Ni cô 99% - thì chỉ 1% không muốn đó là không tốt rồi. Vậy thì đừng làm Ni cô”. Thậm chí một số người nghĩ họ bắt đầu với 100% dự định trở thành Tăng hay Ni, một khi họ đổi ý thì tình huống cũng thay đổi. “Ồ! Cuộc đời tu sĩ chẳng thú vị gì. Tôi chẳng thích.” Vì vậy, nếu con bắt đầu chỉ với 99% chắc chắn, có thể con sẽ từ bỏ các giới luật ngay ngày hôm sau!

Chuyện này sẽ xảy ra, và con sẽ hối hận cả đời. Có thể tốt hơn là đừng làm tu sĩ từ lúc đầu. Nếu con chắc chắn 100% muốn làm Tăng thì cho Thầy biết, Thầy sẽ xuống tóc cho con.

Việc xuống tóc có ý nghĩa gì? Đức Phật dạy tóc là “cổ vô minh”, vậy nên phải sạch tóc là cần thiết. Nếu tóc con dài có thể sự vô minh của con nhiều. Khi con để tóc, con luôn bận tâm chăm sóc nó. Việc đầu tiên mỗi sáng sớm thức dậy, con nhìn vào gương – “Ồ, không ổn rồi ! Phải hớt tóc thôi !” Sau đó, con lại nhìn vào gương, “A. Tóc đẹp quá!” Chúng ta bỏ ra quá nhiều thời gian quan hệ, và công sức để giữ mái tóc theo ý thích chúng ta. Vì vậy, mái tóc luôn luôn lôi kéo tâm chúng ta.

Làm Tăng hay Ni là cắt đứt mọi chướng ngại, trở thành một người hoàn toàn tự do tự tại. Dính mắc với

mái tóc không giúp con làm việc này, vậy thì cạo bỏ nó đi. Một khi đã trở thành tu sĩ rồi thì cuộc đời con dành cho tất cả chúng sanh, tóc không cần thiết.

Nhưng việc xuống tóc rất cần thiết cho hàng tu sĩ xuất gia, còn cư sĩ tại gia khỏi cần. Điều quan trọng là đừng dính mắc có tóc hay không có tóc, tăng hay tục, được chứ ? Chỉ đi thẳng, không biết. Đây là cách để con có thể phủ sạch hết tóc vô minh trong con từng giây phút, sau đó vị trí bên ngoài con sẽ rõ ràng. Vì vậy chỉ giữ tâm không biết mãnh liệt, rồi việc muốn thành Tu sĩ sẽ có thể đến với con.

Nhưng hãy cẩn thận! Đôi khi người ta muốn làm Tăng hay Ni vì lý do nào đó. Có thể vì họ thất tình, (vừa tan vỡ mối tình trai gái), hoặc họ bi quan về cuộc đời, bất mãn về xã hội, lừa dối... Đây là lý do xấu nhất để thành Tu sĩ! Nếu chỉ vì tình cảm mà muốn làm Tu sĩ, hoặc khi gặp chuyện xấu xảy ra, cảm giác và tình huống cuối cùng cũng sẽ thay đổi.

Cũng có những người họ mang một số lý tưởng về những gì cuộc sống Tu sĩ. Rồi bất kỳ lúc nào, những hạng người này họ không thích làm tu sĩ nữa, tức nhiên có vấn đề. (Hoặc hoàn tục, hoặc phá giới, phạm trai, hủy hoại Chánh pháp).

Vì thế, nếu con muốn làm Tu sĩ, tâm nguyện của con phải vững mạnh. Con phải tin vào Chân tánh

của con 100%. Kể đó, tâm trí của con phải sáng suốt và định hướng thành Tu sĩ của con cũng phải thật rõ ràng. Khi tâm nguyện của con, lý trí của con và tình cảm của con cân bằng, cảm giác không điều khiển con nữa, thì khi đó bất kỳ loại cảm giác nào đến hoặc đi cũng không lay động được tâm con. Cuộc sống con sẽ không còn vướng mắc và con có thể cứu độ tất cả chúng sanh thoát khổ.

Vậy, Thầy hỏi con, Con có bao nhiêu tâm Tu sĩ, bao nhiêu tâm tình cảm, bao nhiêu tâm mong muốn, bao nhiêu tâm tình giác? Con hiểu rồi chứ? Nếu con tin Chân tánh 100%, thì không thành vấn đề. Con hãy làm đi ! Còn nếu con chỉ tin 99%, thì 1% này ngày nào đó sẽ giết con, và sẽ khiến con phạm trai phá giới. Vì vậy, nếu con chỉ chắc 99%, thì đừng cố làm thử, được chứ ?

Thầy hy vọng con chỉ **đi thẳng, không biết**, đến khi việc này trong sáng như hư không, không lâu sau đó, con sẽ sớm tìm ra Chánh đạo, Chân lý và Sự sống đích thực, tỏ ngộ, cứu độ tất cả chúng sanh thoát khỏi khổ đau.

Thầy,
S.S.

MỠI TẶNG, MỠI HẠNH

Kính bạch Sư phụ,

Thưa Sư phụ có khỏe không ạ ? Con sẽ cùng hai Ni cô về lại Thủ đô Seoul (Hàn Quốc). Chúng con đang ở Honolulu và sẽ đi Tokyo vào ngày mai. Lãnh sự quán Nhật ở đây từ chối cấp Visa cho chúng con hai tháng vào Nhật, vì vậy chúng con chỉ sẽ ở đó 15 ngày rồi về Seoul. Nhân viên lãnh sự quán khá thờ ơ với chúng con, và dường như chẳng ai màng quan tâm. Sau mọi việc, chúng con chỉ cười.

Kính bạch sư phụ, đi với hai Ni cô này là một hình thức “khổ tu” đối với con. Ngay trước khi đi, Linc cho biết rằng thỉnh thoảng những Tặng ni xa lạ này mà con gặp bất chợt sẽ là những vị thầy tốt, và anh ấy đã nói đúng. Mỗi quan tâm duy nhất của con là dường như họ tỏ ra đau khổ nhiều hơn con tưởng. Ni cô nhỏ lúc nào cũng có vẻ buồn buồn. Cô lớn tuổi thì khó chịu nhăn nhó với tấm thân già bệnh của cô ấy.

Hơn nữa, kế hoạch đi du lịch ở nước ngoài này luôn luôn gặp vài rắc rối, và nhiều lần những động thái của họ trong những tình huống khác nhau tỏ ra không đúng với phong cách của một vị tu sĩ.

Theo quan điểm của con, không hiểu tại sao những người con Phật như thế, họ không thật sự làm “đúng” bổn phận của mẫu người chân tu.

Con thiết nghĩ đây là nghiệp chướng của họ, họ chỉ cố chấp làm theo những điều họ thích. Vì thế những nơi mà chúng con đi, những việc mà chúng con làm, con thấy khó lòng tin những cử chỉ cao đẹp đối với các tu sĩ như vậy.

Đồng thời con cũng cố gắng đối xử thật tế nhị, không dính mắc vào sự chú ý của họ và hầu hết con chỉ giữ **tâm không biết**, thế thôi. Nếu để nhiều suy tưởng và phê phán hiện ra, thì **tâm không biết** của con sẽ đào thải chúng. Vì vậy, cuộc du hành cùng với họ, đang minh chứng là một sự tu tập hạnh nhẫn nhục để tâm con không đầy ắp những vọng tưởng. Khi đi ngắm cảnh – chỉ ngắm cảnh. Hawaii thật đẹp!

Chùa tại Honolulu này rất nhỏ và chưa xây xong, nhưng có khoảng ba, bốn trăm tín đồ và có dự án mua thêm đất đai để xây một ngôi chùa theo kiểu Hàn Quốc. Có nhiều hợp lực, con chắc chắn họ sẽ thành công.

Con mạn phép phải đi đây. Xin thầy bảo trọng sức khỏe, cho con được kính gửi lời chào đến mọi người. Những mẫu chuyện của Thầy về không dính mắc (điều mà con lúc nào cũng phải chịu đựng) là một lời dạy tuyệt vời, con lấy làm biết ơn và xin đa tạ Thầy rất nhiều.

Pháp tử,
Tiểu ni Mu Ae

Ngày 1 tháng 7, năm 1976

Mu Ae thân mến,

Cám ơn lá thư của con. Con và hai bạn đồng hành khỏe không? Thầy nghĩ rằng con đang tu tập đúng hướng. Trước chuyến đi này, con tu tập theo lối dễ, nó chỉ là tu "ngồi". Còn cách tu tập mới này không dễ, vì tu "đi", cũng còn gọi Thiền hành.

Trong thư con nói Hawaii rất đẹp, và khi đi ngắm cảnh, con chỉ ngắm cảnh. Sáng nay, quý thầy có những cuộc thỉnh vấn ở Los Angeles, Thầy hỏi một thiền sinh, "Thiền là gì?" Đáp án đầu tiên của anh ta là một câu trả lời nguyên điểm – anh ta dậm xuống đất. Rồi anh ta cố gắng lập lại câu trả lời "Trời xanh dương, cây xanh lục".

Với sự có mặt tất cả mọi người ở đó, Thầy nói, "Không". Cuối cùng anh ta không thể trả lời, vì thế, Thầy bảo, "Hãy coi đây là một đứa bé", rồi con và đứa bé này đứng gần nhau. Đứa bé bây giờ hỏi con "Anh đang làm gì vậy?" con đáp, "Anh đang ngồi ở đây". Đứa bé hỏi, "Anh chỉ ngồi thôi hả?" Con trả lời, "Không, anh cũng nói chuyện nữa." Đứa bé hỏi tiếp, "Anh nói chuyện gì?" Con nói rằng, "Đây là một buổi thỉnh vấn" .

Như vậy: *Con đang ngồi trên bồ đoàn và đang có một buổi thỉnh vấn về công án với Thiền sư* ". Đây là câu trả lời chính xác, đáp án hoàn toàn. Đây là Thiền. Chỉ ngay lúc này là tâm thỉnh vấn. Khi con ăn, chỉ tâm ăn; khi lái xe, chỉ tâm lái xe; khi ngắm cảnh, chỉ tâm ngắm cảnh. **Không biết** là ngắm cảnh, và

đích thực ngắm cảnh là **không- biết**. Vì thế, đừng tạo ra bất cứ điều gì: Chỉ đi thẳng.

Trong thư, con có nói về hai Ni cô Hàn quốc, và hành vi cư xử của họ tỏ ra không làm "đúng" bốn phận của mẫu người chân tu. Khởi đầu không có tốt hay xấu. Nhưng nếu con tạo tốt hay xấu trong tâm, thì con sẽ có tốt xấu. Cho nên, con phải thấy tốt xấu là những người thầy vĩ đại của con.

Xuyên suốt châu Á, có nhiều hệ phái Phật giáo, nhiều hạng Tăng ni. Đây cũng là sự thật đặc biệt ở Hàn Quốc, nơi có truyền thống Phật giáo Canh tân và Phật giáo Cổ điển. Hầu như Tăng ni nào cũng cho rằng đường lối của họ đúng, và họ bị dính mắc vào đường lối của họ.

Thỉnh thoảng có nhiều nữ tu ở trong chùa từ nhỏ, đôi khi sự suy nghĩ của họ rất hạn hẹp. Một số dính mắc với danh nghĩa là tu sĩ, một số dính mắc về quan điểm của mình, một số dính mắc là một tu sĩ thâm niên. Một số đi tu sớm, một số đi tu muộn. Thường những vị tu sớm này hãnh diện hơn và thế là dính mắc với việc tu lâu lên lão làng.

Phật giáo có nhiều pháp môn tu tập, trong đó có Thiền, con phải hiểu điều này. Có kinh Phật, tụng kinh Phật, nghi lễ Phật, nhiều loại. Tất cả những nhà sư đều có các loại hình thức tu tập khác nhau. Mặc dù công việc bên trong của họ là hết thầy cùng một hạnh nguyện cứu giúp chúng sinh thoát khổ. Nhưng công

việc bên ngoài của họ khác nhau trong sinh hoạt Tăng đoàn, Tu viện.

Một công việc khác nhau là hình thức và chức năng khác nhau. Do đó, một số các thầy tu hành theo phong cách "Giáo thọ". Trong khi những tu sĩ khác làm dịch vụ văn phòng, chấp tác sinh hoạt thiền môn, lao động, kinh doanh, hoặc làm nghệ sĩ, mỹ thuật Phật giáo, hoặc làm bác sĩ, y tá và nhiều việc khác nữa.

Một khi họ cắt tóc xuất gia, họ cảm thấy họ đã trải nghiệm làm việc chăm chỉ của một tu sĩ để cứu giúp tất cả chúng sinh. Do đó, họ chỉ làm công việc của họ: các nhà sư văn phòng chỉ làm văn phòng, các nhà sư Giáo thọ chỉ làm Giáo thọ, các nhà sư tụng kinh chỉ tụng kinh, các nhà sư Thiền chỉ Thiền. Nó đầy đủ như vậy.

Thầy có người bạn, là một Đại Thiền sư tại Hàn Quốc tên là Boed Cho Sunim, chỉ làm những bậc thang đá lên núi dẫn tới vị trí chùa của ông. Công việc đó rất khó khăn và nặng nhọc, Mỗi ngày ông làm việc từ sáng đến tối chỉ một mình. Sau nhiều năm lao động vất vả, bây giờ nhiều người có thể đến và đi lên chùa trên những bậc thang rất dễ dàng và an toàn. Nhiều năm trước, nó đã là những bước đi khó vững chãi và đôi khi nguy hiểm.

Vì vậy, trong khi hoạt động bên ngoài của vị Thiền sư ấy có vẻ khác biệt với các nhà sư tụng kinh trong Chùa hay một Ni cô ngồi Thiền, nhưng công việc bên trong của ngài thì như nhau. Chỉ phụng sự Tam bảo và giúp đỡ mọi người. Đó là hành động của một vị Bồ tát. Ngoài ra các nhà sư quản lý hành chánh, chỉ làm hành chánh; các nhà sư nghệ thuật, chỉ hành động nghệ thuật; nhà sư chuyên số sách kế toán, chỉ hành động kế toán v.v...

Khi bắt đầu làm một nhà sư, con phải luôn luôn cùng nhau tu tập ở một ngôi Chùa, ít nhất là trong năm năm đầu tiên. Con phải hoàn toàn buông xuống ý tưởng cá nhân của con cùng tình huống và chỉ sinh hoạt chung với những người khác. Đây là truyền thống mãnh liệt trong việc đào tạo các nhà sư của chúng tôi. Nhưng khi con lớn tuổi hơn, loại hình công việc và sự tu tập khác nhau được phân bố.

Vì vậy, khi làm một cái gì không đến nỗi quá nhiều thì vẫn cùng nhau chia sẻ. Phong cách khác nhau xuất hiện; đôi khi họ cũng có sự khác biệt về quan điểm hoặc thậm chí tranh luận, đôi khi chúng được gắn liền với công việc của họ. Tất cả mọi sinh hoạt này được gọi là tổ chức Phật giáo Hàn Quốc. Nó cũng giống như nhiều nước Phật giáo châu Á khác.

Khi con đi đến Hàn Quốc, con sẽ hiểu thêm về việc này. "Đây có phải là một nhà sư nhân viên văn

phòng? Ông không lạy Phật 108 lần vào mỗi buổi sáng. Ông chỉ làm việc văn phòng của chùa ".

Nếu con chỉ hiểu Phật giáo Thiền và thực hành Thiền, thì nó có thể khó khăn cho con để hiểu được những phong cách khác. Tuy nhiên, họ nghĩ rằng họ đích thực là một Tu sĩ và họ đang làm việc một cách chính xác.

Trong Phật giáo có 84.000 pháp môn, bởi vì nhiều người có những nghiệp vụ khác nhau và những phong cách khác nhau. Nếu con thực sự hiểu bất kỳ một điều nào thì con sẽ hiểu tất cả.

Đây là một ví dụ: Có nhiều cách để vào nhà giảng. Con có thể vào cửa chính phía trước, hoặc cửa nhà bếp phía sau, hoặc các cửa bên hông, hoặc thậm chí qua cửa sổ. Nhiều người sử dụng nhiều cửa ra vào khác nhau. Tất cả cùng điểm giống nhau, cùng mục đích giống nhau là đi vào nhà giảng để nghe Giáo pháp của Phật. Đi qua cửa sổ có vẻ như một chút xa lạ đối với một số người, nhưng nó cũng là cách thuận tiện không cần phải đi trong tất cả cửa khác. Vì vậy, các cửa ra vào chính chúng không tốt và không xấu, nếu con sử dụng chúng một cách chính xác.

Đích thực của đạo Giác Ngộ là gì? Làm thế nào để con giữ Tâm hiện tại? Nhà sư văn phòng, nhà sư giáo sư, nhà sư nghi lễ, nhà sư tu Thiền, tất cả đều

như nhau. Mỗi một người có cánh cửa của họ. Nhưng một trong các cửa ra vào là nhanh nhất và trực tiếp nhất. Đức Phật nói: Nếu con chỉ giữ tâm bồ đề, con sẽ nhận được hạnh phúc ở khắp mọi nơi.

Vì vậy, không kiểm tra bất cứ điều gì. Quan trọng nhất, không tạo ra một bức tường chắn giữa chính con và các nữ tu. Hành động của họ, cho dù tâm con nghĩ rằng họ "tốt" hay "xấu" đã được hiển thị cho con một cách thực tế. Nếu con chỉ cố gắng làm những việc của mình, con sẽ luôn luôn có vấn đề. Hãy nhớ rằng: con là một nữ tu trẻ, chỉ là một cô bé. Vì vậy, sự xây dựng của con có nghĩa là chỉ khi nào quan điểm của con, vị trí của con, và tình huống của con hoàn toàn biến mất. Sau đó, con có thể giáo hóa họ và giúp đỡ tất cả chúng sinh.

Thầy hy vọng con không tạo ra hành động "tốt", và cũng không tạo ra hành động "xấu". Không tạo ra tu hành mảnh liệt, không tạo ra "Chánh đạo", không tạo *bất cứ điều gì*. Chỉ đi thẳng, giữ tâm sáng suốt như hư không. Sau đó, con sẽ được tỏ ngộ, sớm làm xong việc lớn sanh tử, và hóa độ chúng sinh thoát khỏi khổ đau.

Thầy
S.S.

SỐNG ĐƠN GIẢN, TRÁCH NHIỆM LỚN

Sư phụ kính mến,

Tên con là Marek, 23 tuổi. Con có ghi một lá thư trước đây để kính dâng cho Sư phụ. Nhưng lá thư đó đầy những điều ngốc nghếch, nó đã bị thất lạc đâu rồi, nhưng không sao. Lá thư này rất quan trọng đối với con vì con đã quyết định xuất gia trở thành tu sĩ trong truyền thống của Sư phụ.

Con muốn thưa trực tiếp với Sư phụ về điều này, nhưng Sư phụ không thể đi đến trung tâm Thiền của chúng con. Do đó, con có hỏi thầy Mu Bul về chuyện xuất gia của con, và thầy ấy khuyên con viết thư trình cho Sư phụ.

Con không thể giải thích tại sao con lại quyết định đi tu. Con nghĩ về chuyện này từ lâu lắm, nhưng đối với con nó chỉ là một ước mơ thôi. Bây giờ nó là một quyết định. Con muốn sống một cuộc sống đơn giản, và được làm tu sĩ, có nghĩa là đơn giản hóa mọi thứ. Sự lựa chọn này rất quan trọng đối với con. Con mong có được lời khuyên bảo từ Sư phụ.

Kính thư,
Marek

Ngày 18 tháng 12 năm 1980

Chào Marek.

Cảm ơn con đã gửi thư cho thầy. Con có khỏe không? Thầy chưa biết bao giờ có dịp đến thăm xứ sở của con và gặp gỡ Tăng thân nơi đất nước ấy. Cho Thầy xin lỗi. Trong tình huống xấu lại là tốt, và trong tình huống tốt lại là xấu. Thầy đã nhận được lá thư của con, Thầy rất hoan hỷ. Con muốn trở thành tu sĩ, nhưng con đường của người xuất gia đi thật vô cùng khó khăn, vô cùng gian khổ.

Tuy nhiên, trên phương diện khác, nó cũng có thể áp dụng cuộc sống đơn giản và dễ dàng, Điều quan trọng nhất là con cần phải tìm hiểu được lý do tại sao con muốn trở thành tu sĩ? Nếu giải đáp "Tại sao" này được rõ ràng, thì cuộc sống của con, phương hướng của con, và việc làm của con đều rõ ràng.

Trái lại câu trả lời "Tại sao" này không hoàn toàn rõ ràng, thì tuy con có thể trở thành một tu sĩ, nhưng không thể là tu sĩ vững chãi được. Một ngày nào đó, con sẽ thoái chuyển không còn là thầy tu nữa, và con sẽ trở về nếp sống thế tục.

Con nói, con không thể cắt nghĩa lý do tại sao con muốn trở thành tu sĩ, và vì con muốn sống một cuộc sống đơn giản. Nếu như, con chỉ muốn có cuộc sống đơn giản, vậy thì con có thể thực hiện điều này

mà không cần làm tu sĩ. Nhưng khi con đã là một tu sĩ, con phải chịu trách nhiệm của đời sống xuất gia rất nặng nề, khó khổ, và không dễ dàng. Con không được làm theo ý con. Khi con muốn làm gì, con cần phải tuân theo những luật lệ của Tăng đoàn, và luôn luôn lắng nghe, tôn trọng những lời chỉ giáo của các bậc trưởng thượng.

Thức ăn không ngon, y phục không đẹp, sống trong khuôn khổ, điều kiện không được tự do thoải mái, và con cũng không có tiền. Đồng thời có rất nhiều công việc phải làm ở trong Chùa, như thức khuya dậy sớm, chấp lao phục dịch mọi thứ. Thế thì, con nghĩ đó là điều vô cùng giản dị, nhưng theo Thầy thì nó rất phức tạp, không đơn giản chút nào.

Sau đây, Thầy có vài điều muốn nói cùng con. Nó được gọi là "Tâm Ban Đầu" hoặc "Sơ Tâm". Chủ đề này được viết thành sách bởi vị Đại Tổ sư nổi tiếng là Cảnh Hư (Won Hyo) trong Triều đại Tân-la thuở trước. Ngài là một trong những vị Thiền sư lỗi lạc nhất của Phật giáo Hàn quốc. Khi Thầy còn đi học để chuẩn bị xuất gia, Thầy đã đọc mỗi ngày duy nhất cuốn sách này và ngay cả lúc Thầy đã trở thành tu sĩ cũng vậy, Thầy vẫn luôn luôn đọc nó. Đây là điều rất quan trọng áp dụng cho việc giáo huấn. Sự giảng dạy này đã giúp ích rất nhiều người, nhiều tín hữu Phật tử. Nó có thể giúp ích cho con.

Tất cả chư Phật đều ngự tại Bảo cung Tịch diệt (cõi Niết-bàn), vì các Ngài đã đoạn lìa tham dục, và trải qua nhiều kiếp tu hành khổ nhọc. Vô số chúng sinh trong ba cõi là đối tượng lưu chuyển theo vòng sanh tử luân hồi trong "ngôi nhà đang cháy", bởi vì chúng không đoạn lìa được tham ái.

Vì một khi có ba độc nhiễm hại là tham, sân, si, như là sợi dây chuyền liên kết chặt chẽ. Chỉ có vài người trong số đó tu đến được cõi trời phi tưởng (the unguarded heaven), không còn khởi tưởng, nhưng cũng có nhiều người sa ngã thất bại do chính họ trong những lỗi tu lầm lạc này, bởi vì họ đánh giá bốn hợp thể (tứ đại): đất, nước, gió, lửa, và năm sự ham muốn (ngũ dục): tiền tài, sắc đẹp, danh lợi, ăn uống, và ngủ nghỉ là kho tàng hưởng thụ bởi tâm si mê của họ.

Với bản năng nhân loại chúng sanh cứ mãi lao vào những thú vui nhục dục và ham muốn, không ai thích sống ẩn dật trong núi rừng và thực hành theo Chánh đạo. Thế nên, có bao nhiêu người đã làm được điều đó để thành tựu Đạo quả?

Cho dù con không thể nào vào núi rừng để thực tập tâm con, thì đừng có bỏ sót với những hành động tốt phù hợp với khả năng của con. Nếu con vứt bỏ được những đam mê thích thú, thì con sẽ được tin cậy và được kính trọng như một bậc Thánh thiện. Khi con

có thể thực hiện những hành động vô vàn khổ nhọc, thì con sẽ được tôn kính như đức Phật.

Với lòng tham ái, đam mê mọi thứ, con sẽ là một thành viên của ma quỷ, hãy chia sẻ lòng Từ bi, sự biết ơn, thì con sẽ là con của đấng Pháp vương.

Những nơi thâm sơn cùng cốc, đó là chỗ cư ngụ của các bậc hiền triết. Những ngàn thông xanh và những thung lũng sâu đều là những cảnh khá tốt cho những ai thực hành Phật pháp quán chiếu nội tâm. Khi đói, con ăn những trái rừng để qua cơn đói; Khi khát, con hãy uống nước suối chảy để làm dịu cơn khát. Cho dù có nuôi dưỡng thân con với những món ngon vật lạ, thì nó cũng sẽ bị vô thường hoại diệt. Hoặc con có bảo vệ nó với y phục đẹp đẽ, cuộc sống của con cũng phải đến hồi kết thúc tiêu vong.

Hãy niệm danh hiệu Phật vang vọng khắp nơi trong núi rừng, thạch động. Hãy làm những cánh vạc bay trong đêm trường đau khổ, thức tỉnh lòng người dù lạ hay quen. Chân con có tê, gối con có mỏi, khi quỳ lạy trong giá lạnh, con cũng đừng nghĩ về lửa sưởi ấm. Ngay cả khi bụng con cồn cào đói khát, con đừng bận lòng tìm kiếm thức ăn.

Một trăm năm sẽ trôi qua nhanh lắm, làm sao con có thể để lãng phí thời gian mà không lo tu tập? Con nghĩ đời sống này dài được bao lâu, khi con cứ

mãi khơi bày làm chuyện ma sự mà con cho đó là Phật sự, sống trong nhàn rồi biếng nhác mà không chịu tinh tấn tu hành?

Để cắt đứt sợi dây luyến ái ràng buộc, phải là một bậc thầy Tuệ giác. Vân du hóa độ với bát cơm xin ngàn nhà, không trụ chấp, không vướng bận, không còn sự ham muốn của thế gian khi đã xuất gia thoát tục, xả phú cầu bần, xả thân cầu đạo.

Nếu một người nào đó tu hành mà còn mặc những bộ y phục đẹp láng, thì cũng giống như những con chó khoác cho mình bộ da của con voi. Với môn sinh nào còn muốn yêu đương thì cũng như con nhím bò vào hang chuột, chui vào thì dễ, nhưng quay ra rất khó, tuy nó đã cố gắng tổn hao rất nhiều sức lực.

Mặc dù con có tài năng và kiến thức, nếu con dụng tâm sống trong cảnh phồn hoa đô hội, thì tất cả chư Phật đều cảm thấy tiếc rẻ cho con. Nhưng nếu con ở một ngôi Chùa trên núi cao, ngay cả con chưa tỏ ngộ được gì, thì tất cả Thiên Thần cũng đều vui mừng mến phục.

Mặc dù con là một danh Tăng, nếu con không giữ gìn Giới luật, thì cũng giống như con chỉ nhìn thấy kho báu nhưng không thể đến gần. Nếu con siêng năng tu tập mà không phát sinh Tuệ giác thì cũng giống như người đi phía Đông mà trông ngóng về

hướng Tây. Hành động của người trí sáng cũng giống như khi vo gạo nấu cơm đã được chắt lọc những cát bụi ra ngoài. Trái lại, hành động của những kẻ ngu khờ thì khi nấu cơm trộn lẫn cát bụi vào nhau.

Tất cả mọi người đều biết cách làm thỏa mãn cơn đói khát của họ với thực phẩm no say bổ dưỡng, nhưng chỉ có một số ít sử dụng món ăn vừa biết đủ để tu học Phật pháp, như là món thuốc chữa trị bệnh vô minh của họ.

Sự tu học và thực hành giống như hai bánh xe trong một chiếc xe đẩy, lợi ích cho người, đồng thời cũng là lợi ích cho mình, giống như đôi cánh của một con chim vậy.

Khi con có được những phẩm vật hằng ngày, tức là nhận lãnh của cúng dường từ người tín chủ hiến dâng. Con cần phải xét nét phẩm hạnh của mình thọ thí đáng không? Phải chú tâm cầu nguyện và trì niệm danh hiệu đức Phật, hồi hướng cho người dâng cúng.

Con có cảm thấy hổ thẹn hay không, nếu như con thụ hưởng mà không thực hành lời cầu nguyện và quán niệm công ơn của bao người vì con mà lao khổ nhọc nhằn? Bởi vậy, khi nhận được thực phẩm dâng cúng, làm thế nào con không xấu hổ trước đấng Tuệ giác Thánh thiện, nếu con không hiểu được tầm quan trọng của việc quán niệm, nguyện cầu?

Giống như nhiều người ghê sợ trước những con bọ trùng, chúng không phân biệt được giữa sạch và dơ. Cũng vậy, sự thông tuệ và thánh thiện không có ở những người mới xuất gia tu học, vì họ đã không phân biệt được giữa sự thanh tịnh và nhiễm ô. Giới luật là những bậc thang cho phép con tiến bước lên cao, bỏ lại sau lưng sự ồn náo của trần gian nhiều đau thương khổ lụy, đi thẳng về phương trời cao rộng, hạnh phúc, an bình.

Với phong cách trở thành tu sĩ chứng minh cho tín chủ, trong khi con không thanh tịnh, thì cũng giống như con chim đã gãy cánh mà cố gắng bay, chở thêm một con rùa trên lưng của nó. Nếu con không ăn năn sám hối từ những tội lỗi của mình, thì con không thể nào cầu nguyện, cứu chuộc những lỗi lầm cho người khác được. Không giữ giới luật, thì làm sao con có thể nhận được sự hiển cúng từ những tín chủ đàn na?

Thật là tội lỗi để hỗ trợ cho một xác thân rỗng tuếch, chẳng thật sự tu hành. Cuộc sống này vô thường, tạm bợ, dù cho con có thương yêu mến tiếc thân này thế nào đi nữa, cũng không thể duy trì mãi mãi bền lâu.

Con muốn có được đức hạnh tuyệt vời, con cần phải có khả năng chịu đựng trước những thị phi thử thách, những nỗi đau khổ to lớn nhất. Nếu con mong ước được ngồi trên lưng sư tử, rống lên tiếng Chánh

pháp, con phải vĩnh viễn buông bỏ lòng ham muốn và những thú vui vật dục. Khi tâm của một người tu hành thanh tịnh, thì tất cả trời thần đều khen ngợi. Nhưng một khi tâm đã ô nhiễm, thì tất cả thần thánh đều xa lánh bỏ rơi.

Tứ đại sẽ phải phân tán, chúng không thể bền vững mãi được. Như buổi tối gần kề, con cảm thấy hối tiếc vì đã không tu tập vào buổi sáng hôm nay. Những mầm của thú vui trần tục mà hiện tại bây giờ con gieo tạo để hưởng thụ, sẽ trở thành hoa trái của niềm đau nỗi khổ trong tương lai. Thế thì tại sao con phải dính mắc ôm giữ những vui thú này? Sự quán chiếu và kiên trì nhẫn nhục trong một khoảnh khắc vượt qua, trở thành niềm an vui vĩnh cửu, tại sao con không nỗ lực tinh tấn tu hành?

Nếu một người lãnh đạo, có cuộc sống tràn đầy dục vọng, thật là hổ thẹn cho những ai chạy theo người ấy. Một người đã xuất gia mà còn mong cầu lợi dưỡng hư danh, sống hưởng thụ xa hoa phù phiếm, thì người trí hiểu biết sẽ chê cười khinh bỉ lánh xa.

Giáo pháp mênh mông, giáo huấn vô tận, nhưng vẫn không dập tắt hết mọi tham ái. Bởi cứ mãi “hẹn lần hẹn lửa”, bám chặt theo sự biếng lười, thật khó cắt đứt. Biết bao chuyện làm rộn lòng chúng ta ôm giữ, tại sao không đơn giản hóa và ném bỏ đi tất cả những mộng tưởng điên đảo trên thế gian này?

Những mưu sâu kế hiểm cũng ngút ngàn vô tận, nhưng tại sao không tháo gỡ trong đầu để làm việc cho chính xác anh minh?

Hôm nay không bao giờ ngừng đến, nhưng trong mỗi "hôm nay" tạo thêm nhiều nghiệp chướng oan khiên. Ngày mai cũng sẽ đến mà chưa biết thế nào! Bởi vì ít có "ngày mai" được tạo nên những thiện duyên tốt đẹp. Năm nay chưa từng không đến, nhưng phiền não thì vô tận. Năm tới cũng sẽ đến luôn luôn, mà con vẫn chưa tìm thấy được Bồ đề !

Niệm niệm tương tục, thời gian trôi qua như tên bắn. Năm tháng xoay vần tiếp nối mãi không ngừng. Thật nhanh chóng! Thật lạ lùng! Rồi một ngày, con sẽ nhận diện được chính con ở trước cửa tử. Một chiếc xe bị hỏng không thể chạy, và một người già rồi thì không còn năng lực tu tập được gì !

Nằm xuống thân con nhàn rồi; ngồi dậy tâm con xáo trộn, bất an. Có bao nhiêu lần trong đời con đã vấp ngã thất bại chua cay? Trong khi con cứ giải đãi buông trôi và lãng phí thời gian vô ích? Con đã dành cuộc đời con cho sự lười biếng không nỗ lực tu hành. Nhưng con có nghĩ rằng cái thân rỗng tuếch này con có giữ lại mãi cuộc sống không? Xác thân giả hợp, không thể nào tránh được sự hoại diệt. Rồi sau đó mang thân kế tiếp sẽ là gì? Có phải đây là vấn đề khẩn cấp? Là sự trọng đại nhất trong tâm con không?

Thế thì đừng tạo ra “đơn giản” được chứ? Nếu con thật sự muốn trở thành tu sĩ một trăm phần trăm, thì hãy gửi cho Thầy một lá thư khác thật rõ ràng thật ráo!

Trước khi con quyết chọn cho mình có nên trở thành tu sĩ hay không, việc đầu tiên là sự tu tập của con phải mãnh liệt. Vậy Thầy hỏi con; Con là gì? Mười ngàn Pháp môn đều trở về Một, Vậy Một đó trở về đâu? Hãy nói Thầy nghe, nói Thầy nghe! Nếu con không hiểu, **chỉ đi thẳng- không biết**- Như con hiểu rồi, hãy gửi Thầy câu trả lời hay nhất.

Thầy hy vọng, con chỉ đi thẳng - không biết, giữ tâm trong sáng như hư không, sớm tỏ ngộ, và hóa độ chúng sanh thoát khỏi khổ đau.

Thầy,
S.S.

Ngày 09 Tháng 02 năm 1981

Kính bạch sư phụ,

Con nhận được lá thư của sư phụ và con rất hạnh phúc. Con hy vọng sư phụ cũng được như vậy. Sư phụ nói rằng làm một tu sĩ rất khó khăn, và từ mặt khác nó cũng có một cuộc sống rất đơn giản, dễ dàng.

Con hiểu điều đó. Con đã quyết định xuất gia một trăm phần trăm. Con sẽ cố gắng chỉ **không biết**;

Sư phụ có gọi cho con Công- án, "Vạn pháp trở về Một, Một về chỗ nào?" Câu trả lời của con là "Katz ! Xuân đến, hoa nở".

Trong cuộc thỉnh vấn với thầy Mu Bul con nhận được Công-án về một người đàn ông khảy tro trên thân tượng Phật. Câu trả lời của con là: "Không biết".

Tình yêu bao la của Sư phụ hiển hiện trong chúng con, mặc dù sư phụ không có ở đây. Chúng con đều hy vọng mong gặp ngài sớm hơn.

Thương kính
Marek

Ngày 11 tháng 3 năm 1981

Thân gửi Marek,

Cảm ơn con đã gửi thư, Con có khỏe không? Con muốn xuất gia làm tu sĩ một trăm phần trăm. Thật tuyệt vời. Mặc dù lúc ban đầu *con có thể muốn* nó một trăm phần trăm, nhưng thầy nghĩ rằng nếu *con muốn trở thành tu sĩ này* sẽ giảm một trăm phần trăm. Rồi hãy nhớ, muốn để tóc, lập gia đình, và sanh con đẻ cái sẽ xuất hiện. Sau đó, là gì? Tạo Nghiệp! Ngoài ra, cách nào con có thể chứng minh rằng con muốn trở thành tu sĩ một trăm phần trăm? Kiểm tra tâm con một lần nữa là cần thiết.

Tiếp theo là đáp án của con về Công án "Vạn pháp trở về Một, Một về chỗ nào?" rất tuyệt vời ! Nhưng khi có một người cũng hỏi Thiền sư Triệu Châu cùng một câu hỏi như vậy, ngài Triệu Châu trả lời: "Khi ở Thanh Châu, ta may một cái áo choàng nặng bảy cân". Vì vậy, thầy hỏi con, câu trả lời của con và ngài Triệu Châu ai đúng?

Sau hết, là câu con trả lời: "Không biết". Không biết cũng tuyệt vời. Vì vậy, chỉ đi thẳng. Sau đó, **không biết** sẽ cung cấp cho con một câu trả lời chính xác. Thầy hy vọng con chỉ đi thẳng, không biết, sáng suốt như hư không, sớm hoàn thành đáp án, được tỏ ngộ, và cứu độ tất cả chúng sanh khỏi khổ đau.

Thầy,
S.S .

Ngày 07 tháng 4, 1981

Kính bạch Sư phụ,

Con xin cảm ơn Sư phụ đã hỏi âm cho con. Nó làm cho con rất hạnh phúc. Sư phụ đã viết và yêu cầu con phải kiểm tra tâm con một lần nữa nếu con muốn trở thành tu sĩ một trăm phần trăm. Và làm thế nào con có thể chứng minh điều đó. Con thực sự đã sẵn sàng để trở thành tu sĩ. Nhiều hơn những gì con có thể thêm. Đó là tất cả. Kể đến "Vạn pháp trở về Một; Một về chỗ nào?" Sư phụ bảo con câu trả lời nào là chính

xác, giữa đáp án của con: "Kazt" và của ngài Triệu Châu: "Khi ở Thanh Châu ta may một cái áo choàng nặng bảy cân "Con xin trả lời: "Xuân về hoa đua nở".

Pháp tử,

Marek

(Lá thư này viết ra, Marek chẳng bao giờ trở thành tu sĩ)

TRUYỀN THỐNG NGUYÊN THỦY

Ngày 01 tháng 10 năm 1987

Kính lạy Tam Bảo!

Kính bạch Thiền Sư Sùng Sơn,

Tôi vừa mới có một cuộc viếng thăm và dạy học tại đây, đặc biệt rất quan tâm đọc lại cuốn Rơi Tro Trên Thân Phật của Thầy. Đây là cuốn sách đương đại hay nhất và dễ hiểu cho việc thực hành Thiền, mà tôi gặp được hơn 25 năm qua, trong sự nghiệp giáo dục về bộ môn này. Sau một vài bài đọc, tôi thấy thật bất ngờ và thú vị, rồi tự nguyện đọc hết đến bảy hoặc tám lần, như tôi đã từng xem qua vài lượt trong những năm về trước.

Tôi giới thiệu quyển sách này không chỉ cho những sinh viên có mặt ở lớp của tôi tại Đại học

phương Bắc, (nó được yêu cầu thuyết trình trong cuộc hội thảo mùa Thu được phổ biến trên chương trình Huyền học và Thiền học) mà còn đối với các bạn đồng nghiệp cũng như bạn bè. Họ thường hỏi tôi về "Ba bản văn hàng đầu" của tôi về Thiền được trình bày ở miền Tây (trước nhất là sự giới thiệu về Phật Giáo Thiền Tông của Suzuki, và Thiền với Các Loài Chim Khao Khát của Thomas Merton).

Tôi đã có mặt tại buổi Pháp đàm của Thầy tại Seattle khoảng vài năm trở lại. Phải thừa nhận rằng, tôi đã khám phá ra từng mảng trong mỗi câu chuyện có sức hấp dẫn - và càng hấp dẫn nhiều hơn nữa, như lời giảng dạy của Thầy trong sách này.

Tôi suy nghĩ trong những năm gần đây, chúng tôi đã cảm thấy thật sự may mắn. Nếu có vị Thiền sư nào có nhiều phẩm chất như Thầy sống giữa chúng tôi, ngay tại đây, trong những cảnh biến động, xáo trộn, bất an, đổ vỡ của xã hội đương thời, đã và đang diễn ra trong cuộc sống hằng ngày ở phương Tây.

Do không còn gì nghi ngờ đến năng lực sáng suốt phi thường với những điều Thầy chỉ giáo đã được thể hiện rõ nét. Tôi phải mất vài năm cân nhắc mà ghi đến Thầy vài câu hỏi của riêng tôi.

Những câu hỏi này dường như đã diễn ra trong những khóa tu học của tôi, và cá nhân tôi phải vật lộn

với những tình huống khó xử, bởi ấn tượng tuyệt vời qua cái nhìn rõ nét về Thiền của Thầy trình bày. Tôi biết Thầy không có phác thảo kế hoạch gì, nhưng Thầy diễn đạt quả thật có sức thu hút hiện nay, và đơn thuần chỉ là học tập chuyên môn về những chuyện con người trần tục, cũng như chính tôi run sợ trước khả năng tham gia một cái **Tâm** như Thầy. Vì vậy, nó đã chiếm lấy khoảng thời gian im lặng thật lâu, hôm nay tôi mới có đủ cam đảm viết cho Thầy. Thầy sẽ nói "Nhiều lời quá!". Để tránh cái thiền trượng nặng trĩu của Thầy, tôi xin được bắt đầu:

1- Có phải Thầy là người đầu tiên dạy "Tâm không biết" như là một điều dạy thích hợp và thực tế? Có phải Thầy đã làm ra cái "Tâm không biết" đó, hay đó là điều mà Sư phụ của Thầy (vị Thiền tổ đời thứ 77) đã khai thị, và Thầy kế thừa như một người nối Pháp của vị ấy?

2- Một số người nói với tôi rằng dường như luật "tự hấp thu" mà chúng ta chứng kiến trong vật lý, tác dụng lên cơ thể của sự Thiền định, chứng tỏ rằng, bất cứ điều gì tuyên bố của nó đều bị đảo ngược lại. Thiền định (meditation) hay Thiền (Zen) cuối cùng là một hành động tu tập đã được thực hiện chủ yếu cho chính mình.

3-Thầy là một Thiền sư rất là tiêu dao tự tại, vân du khắp nơi trên thế giới để dạy Thiền. Có phải đó

là điều mâu thuẫn với ý nghĩa trong Thiền, tại sao lại phải di chuyển lòng vòng, trong khi chủ yếu của Thiền là đạt tới mục đích của trạng thái im lặng và bất động ở trong thế giới đầy biến động của chúng ta?

4-Tôi hiểu Thầy xuất thân từ một tu sĩ đã tuân theo giới luật truyền thống phải sống độc thân. Thế thì cái gì khác nhau giữa các Thầy tu truyền thống và Tân Tăng Nhật Bản, đặc biệt liên quan về những giới luật?

5-Thầy dạy "Hoàn toàn tự do" và "Trở thành độc lập" từ Thiền. Thế thì tại sao Thầy phải chế ra những Nội quy, Luật lệ trong Chùa. Điều mà dường như (ít ra là bề ngoài) nhằm để giới hạn và trói buộc vào một tổ chức?

Tôi thật sự biết ơn cuộc trao đổi với Thầy về những vấn đề này, từ đó chúng chỉ ra cho tôi thấy để đi đến trung tâm của những truyền thống mới đang được hình thành ở phương Tây. Tất cả những điều Thầy nói hay không nói đều là sự cảm kích với lòng tri ân tột bậc của tôi.

Thầy có thể gửi thư hỏi âm đến văn phòng Phân khoa Triết học và Tôn giáo của tôi, theo địa chỉ trên phần đầu lá thư mà tôi đã gửi cho Thầy, rồi họ sẽ chuyển tiếp đến tôi.

Nhân cơ hội này, tôi xin cảm ơn Thầy đã cố gắng quay chuyển Bánh xe Pháp nơi đây, giữa những người trần tục như chúng tôi. Thành kính khiêm hạ cảm ơn Thầy về những nỗ lực suốt đời Thầy phụng sự hiến dâng. Tôi xin ngừng nơi đây.

Stephen P. Winthrop

Ngày 16 tháng 01, 1988

Chào Giáo sư Stephen.

Cám ơn về lá thư của Giáo sư. Ông khỏe không? Chúng tôi đã trở về từ Hàn Quốc, sau một chuyến đi giáo hóa dài và xa. Lá thư của ông đã tới Los Angeles trước khi tới chúng tôi. Đó là lý do hồi âm trễ, cho tôi xin lỗi.

Trong thư ông nói: Ông đã đọc cuốn Rơi Tro Trên Thân Phật, được bảy, tám lần, và rất thích. Đó là một trong những quyển sách Thiền hay nhất ở phương Tây. Thật tuyệt vời ! Nhưng có lẽ đây là quyển sách tệ hại nhất- Hãy liệng nó vào thùng rác ! Nếu đọc nhiều quá, và suy nghĩ nhiều quá, thì cuốn sách này sẽ giết ông, Kinh Thánh sẽ tiêu diệt ông, và bất cứ loại sách nào cũng sẽ hủy hoại ông.

Tại sao ông không đọc những quyển sách khác bảy, tám lần như vậy? Ngay cả ông thích nó vô cùng!

Thật ra không cần thiết. Cho tôi xin lỗi, có lẽ quyển sách của chúng tôi đã đem đến cho ông nhiều vấn đề, ông chỉ đọc một lần thôi, rồi đi thẳng- không biết. Điều này thì tốt hơn đọc nhiều lần bất cứ thứ gì.

Sau đây là hồi đáp những câu hỏi của ông:

1-Tôi đánh ông một thiên trọng! Chúng tôi không tạo ra **không biết** . Sự phụ của chúng tôi cũng đã không tạo ra **không biết**. Ngay cả đức Phật cũng không tạo ra cái **tâm không biết**. Chính bây giờ ông đang tạo ra cái tâm không biết đó. Điều này không thể giúp ông được. **Không biết** không có nghĩa là **không biết**, phải không? Đừng **hiểu** cái **tâm không biết** này. Đừng **tạo** ra cái "Không biết". Đừng gợi nghĩ gì cả. Thì ông sẽ có tất cả.

2- Ông cho là Thiền thực hành cho chính mình. Đúng vậy. Tự tánh của ông là tất cả, tất cả đều là Tự tánh của ông. Cái gì không phải là Tự tánh của ông? Nếu ông tìm ra Tự tánh, thì ông sẽ tìm thấy Đạo lớn. Đạo lớn là Tình yêu lớn. Tình yêu Bồ Tát ban cho tất cả chúng sanh. Tình yêu lớn có nghĩa là tình yêu không phân biệt, không biên giới, không đối tượng, không chủ thể. Mọi người như một, tất cả chúng sanh đều trở thành một, đó là tình yêu thương vĩ đại, đó mới là Chân Thiền, là Chân tánh của ông và Tình yêu chân chính.

3- Ông nói chúng tôi thường đi giảng dạy lòng vòng. Thực ra những môn sinh của chúng tôi luôn luôn mời chúng tôi đến địa điểm của họ. Có thỉnh thì đến, không thỉnh thì đến làm gì ? Đó là cách dùng tùy duyên hóa độ. Thông thường, một Thiền sư đi lòng vòng như thế cũng không phải là điều tốt. Nếu ông là một Thiền sư nổi tiếng, thì ông ở tại một nơi và tất cả mọi người đều đến đó gặp ông mới đúng. Như vậy chúng tôi thuộc loại Thiền sư sơ cấp.

Từ xưa nay, tất cả những Thiền sinh tài giỏi chỉ đến tham kiến vị Thiền sư lỗi lạc một lần, sau đó họ trở về chỗ ở dụng công tu tập. Có một số thực hành trong sáu năm, một số trong tám năm, số khác thì mười năm, việc làm duy nhất chỉ là **đi thẳng**. Khi họ đã tỏ ngộ, họ đi đến thăm một vị Thiền sư để nhờ khảo nghiệm, có thể được truyền thừa ấn chứng, và trở thành Thiền sư.

Nhưng ngày nay những người muốn gặp Thiền sư thì rất nhiều, muốn nghe được Pháp ngữ, và có nhiều cuộc thỉnh vấn. Nếu ông có lòng tin mãnh liệt, lòng can đảm mãnh liệt, khởi nghi tình mãnh liệt, và câu tham thoại thú vị và mạnh dạn, thì chỉ một lần là đủ. Điều này nghĩa là nếu **tâm không biết** của ông mạnh mẽ, nó còn hay hơn những Thiền sư, hay hơn cả Phật và Chúa.

Chúng tôi nghĩ chúng ta đã gặp nhau một lần rồi. Thế là đủ. Nếu ông muốn nữa thì đây chỉ là hạng sơ cấp. Chịu không? Và nếu ông đọc, đọc, đọc sách của chúng tôi, thì lại càng thấp hơn sơ cấp nữa, chỉ luôn luôn **không biết** bất cứ chỗ nào, bất cứ lúc nào.

4- Chúng tôi là Tu sĩ nước Hàn, xuất thân từ truyền thống Tăng già lâu đời của Phật giáo Hàn Quốc. Chùa chúng tôi theo cách sống của một Tỳ-khưu độc thân và nghiêm giữ giới luật truyền thống nguyên thủy của Phật đà. Đức Phật đã thành lập Tăng đoàn, và ngài huấn thị các đệ tử xuất gia phải tuân theo giới luật của Ngài ngăn cấm. Vì vậy Tu sĩ chúng tôi phải giữ 250 giới không được có vợ hoặc thành lập gia đình.

Hầu như các tu sĩ ở Nhật đều không phải là Tỳ-khưu, họ không phải là những Tu sĩ truyền thống. Họ không giữ giới của một Tỳ-khưu mà đức Phật đã chế ra, đó là môn phái Tân tăng của Nhật Bản. Nó đã làm xáo trộn sự quan hệ đến những Tông phái Tu sĩ Phật giáo khác. Họ không phải Tỳ khưu chính thống trong lý tưởng Xuất gia của đất nước họ. Hàn Quốc hầu như sau này có một thời cũng trở thành như vậy.

Từ khoảng tám năm trở về trước, trước khi người Nhật cai trị nước Hàn, đó là thời điểm dâng cao của Phật giáo Hàn Quốc đã được hoàn chỉnh. Tất cả Tăng Ni đều giữ giới luật rất nghiêm minh, chặt chẽ,

không được lập gia đình. Rồi nước Nhật xâm lăng, đã làm xáo trộn Phật giáo tại đây. Chính quyền thuộc địa không thể phân biệt được những Tu sĩ nào độc thân, và những Tu sĩ nào đã có gia đình, giống như những Tân tăng Nhật Bản đã làm. Đồng thời ông không thể làm trú trì một ngôi chùa và nhận bất cứ món tiền cúng dường nào cho trường Thiền được.

Thời gian lúc đó vô cùng khó khăn. Thế là những Tu sĩ Hàn Quốc bị ép buộc lập gia đình. Chuyện Tu sĩ có vợ, có chồng, ăn thịt, uống rượu, tất cả đều được hết. Cuối cùng có rất nhiều thầy đã có vợ con, tạo dựng sản nghiệp, đem bà con thân quyến vào chùa ở. Chùa đã biến thành nơi du lịch, những nhà hàng, quán nhậu mở ra ngổn ngang, bởi vì các người ấy đều cần tiền để giúp đỡ cho gia đình họ. Thế là có nhiều nơi ca vũ, hát xướng, uống rượu và ăn thịt.

Những ngôi Chùa có được địa điểm tốt đẹp, tọa lạc trên những ngọn núi cao, cũng không còn là chốn thâm nghiêm u nhã. Vì vậy có rất nhiều, rất nhiều khách du ngoạn, vắng lai.

Các tân Tăng có vợ đã xây những căn nhà của họ gần cạnh Chùa, hoặc là ở trong những ngôi chùa biệt thự (the Temple-buildings) của họ. Họ tu tập vào sáng sớm trong những căn nhà này và đi đến Chùa-nhà-hàng (the Temple-restaurant) trong suốt thời

gian ban ngày. Thực ra họ cũng chẳng có tu hành gì cả, vì họ rất bận rộn với gia đình và mãi lo kiếm tiền.

Sau Thế chiến thứ II, tất cả người Nhật đều rút lui về bản xứ của họ, cuộc Cách mạng mở ra, thay đổi nền Phật giáo Hàn Quốc là cần thiết và cấp bách. Những tu sĩ độc thân đã đấu tranh quyết liệt với những tu sĩ có gia đình. Họ nói với nhau rằng: Các ông là những Tân tăng theo Nhật Bản, các ông không giữ đúng giới luật Phật chế! Không phải chơn tu ! Các ông cần phải đi chỗ khác!

Lúc đó có bảy ngàn Tân tăng lập gia đình và chỉ có bốn trăm Tu sĩ độc thân, như vậy, những Tu sĩ độc thân thật sự không có thế lực, quyền hạn gì cả. Nhưng hầu hết các thầy độc thân đã đồng thuận, kết giao với một ngôi Chùa cổ có uy tín ở gần Thủ đô Hàn Quốc. Đó là ngôi Tổ đình Tu Đức luôn luôn gìn giữ truyền thống Thiền tông mẫu mực, chống lại những tu sĩ Hàn theo phái Tân tăng Nhật có vợ.

Ngôi Tổ đình này chúng tôi đã từng tu học trong thời gian mới xuất gia, và cũng là nơi Sư phụ của chúng tôi là Thiền sư Cổ Phong đã kế thừa sự nghiệp tông phong, trên nữa là Sư ông Mãn Không, và trên nữa là Sư tổ Cảnh Hư, cũng đã được nối Pháp tu hành ở đây.

Mặc dù Phật giáo Hàn Quốc lúc bấy giờ đã bị biến thái, lai căn, mất gốc. Rất nhiều tu sĩ có gia đình, và họ đã nắm giữ tất cả Chùa viện cũng như tiền bạc. Nhưng quần chúng nhân dân và Phật tử Hàn Quốc đều thấu hiểu Phật giáo truyền thống nguyên thủy của họ. Họ rất quý kính và ủng hộ những bậc chơn tu.

Những Tu sĩ độc thân đấu tranh với Tu sĩ có gia đình trong suốt mười lăm năm. Đó là một cuộc Cách mạng lớn, một sự thay đổi chấn chỉnh lớn.

Cuối cùng, các thầy có gia đình, có vợ con đều phải rời bỏ các Tổ đình thuộc Dòng Thiền Hoa Khê (Chogye Order) để thành lập một trường phái riêng.

Hiện nay, Dòng Thiền Hoa Khê (Suối Hoa) đã phát triển mạnh và có đến hơn mười lăm ngàn Tăng, Ni độc thân, và hành trì giới luật nghiêm minh. Điều này rất quan trọng. Đây cũng là trường Dòng (từ Lục tổ ở Tào Khê truyền xuống) lớn nhất ở Hàn Quốc.

Có rất nhiều bạn trẻ trong nước cũng như ngoài nước, muốn trở thành Tăng Ni, nhưng nếu họ có sự quan hệ trai gái hay lập gia đình, thì họ không thể nào trở thành Tu sĩ trong truyền thống Hoa Khê của chúng tôi được. Đó là Trường Thiền Quan Âm nằm về phía Tây Hàn Quốc. Vì đây là truyền thống Giới luật Cụ túc Tỳ Khưu chân chính. Đối với cư sĩ họ có thể giữ năm giới và sau đó trở thành Pháp sư. Hiện tại có rất nhiều

người trở thành Giáo thọ sư. Thật là tuyệt vời ! Những Thiên sinh của các Thiên giả Nhật Bản ở Mỹ có thể có bạn gái hoặc bạn trai hay lập gia đình, họ coi như không có vấn đề gì. Đó là hệ phái Tân Tăng của họ.

Phật giáo Nguyên thủy, (vào thời Phật, Tăng đoàn mới thành lập) những giới luật cho tu sĩ và những cư sĩ không có gì đặc biệt, và không cần thiết lắm. Nhưng bây giờ nếu ông khởi tâm suy nghĩ, những giới luật rất quan trọng cho cuộc sống của ông. Nếu ông không giữ bất cứ suy nghĩ nào, và chỉ có một hướng đi là hóa độ tất cả chúng sanh, thì giới luật là điều không cần thiết lắm. Phật cũng không cần thiết, không có gì là cần thiết cả.

5- Ông hỏi về những quy luật trong Chùa, ông cho là chúng tôi chế ra nó, mà lại nói về chuyện được "Hoàn toàn tự do", Tôi đánh ông 30 hèo ! Chúng tôi không có chế ra điều gì cả. Ông là người để ý tạo ra nó! Nhưng ông không hiểu đâu, chúng tôi trình bày cho ông hiểu: Bản thân chúng ta có quá nhiều ham muốn, luôn luôn có sáu tên giặc, muốn cướp đi Con Người Thật, hoặc gọi là Chân tánh của mình. Chúng tôi gọi đó là sáu căn: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý.

Sáu tên giặc cướp này không bao giờ cảm thấy thỏa mãn. Nếu ông có tình huống tốt, được đánh bóng, tôn sùng thần tượng, thì chúng muốn tình huống đó được thụ hưởng vui sướng hơn, nhưng nếu

ông có tình huống xấu, thì chúng lại chán nản, xúi giục ông làm bậy. Những tên giặc cướp này sẽ nói với ông: -"Chúng tôi không thích xấu! Chúng tôi không muốn gắng công cực khổ." Khi tâm của ông không vững chãi, thì ông bị sáu tên giặc cướp này lôi cuốn tạo nghiệp.

Vậy thì bất cứ lúc nào, nếu ông không có đủ lý trí và đôi lúc cảm thấy rối loạn, thì ông đã thật sự đánh mất Chân tánh của ông. Nếu tâm ý của ông chủ đạo cứng rắn, không lay chuyển thì sáu tên giặc cướp này dù cho có nhiều tham, sân, si thì cuộc sống hàng ngày của ông sẽ sáng tỏ và đúng hướng. Thế thì mọi vấn đề không còn gì đáng quan ngại nữa.

Ông nói với chúng tôi làm ra quy luật trong Chùa, nhưng chúng tôi đã không tạo ra bất cứ thứ gì. Chúng tôi không có điều gì đặc biệt để dạy cả. Tiếng chó sủa, cơn gió thoảng, và tàng cây xanh đều là những giáo thọ sư hoàn hảo hơn chúng tôi, hoàn hảo hơn Phật, hoàn hảo hơn tất cả mọi thứ.

Thiên nhiên thật sự đã có quy luật riêng của nó, không một ai tạo dựng nên. Trong thiên nhiên, tất cả mọi thứ đều có trật tự, tự nhiên và hài hòa với nhau. Nhưng nhân loại chúng sinh thì không phải vậy. Vào bất cứ lúc nào, mọi người cũng hoàn toàn mê vọng, bởi vì họ không tuân theo công thức nguyên thủy của vũ trụ đất trời. Họ không thật sự hài hòa, chỉ làm đau khổ cho chính họ và cho bao người khác.

Con người đã không nhận ra rằng bầu trời thì xanh dương, và những cây lá thì xanh lục. Họ chỉ chạy theo sự ham muốn, giận dữ, và ngu muội. Lấy những điều suy nghĩ trong tâm ý của họ cho đó là kho báu, là Chân lý. Họ đã không nhận ra rằng thế giới này- **vốn đã như vậy**- luôn luôn dạy cho chúng ta những điều rất chính xác.

Mỗi người trong chúng ta, có quá nhiều quan điểm cứng rắn, có quá nhiều hiểu biết bảo thủ, và thử nghiệm quá nhiều cảm giác. Mọi người đều thích bị lấy đi Chân tánh từ sáu tên giặc cướp này. Đó là lý do tại sao có những Nội quy và Giới luật xuất hiện. Nếu từng lúc, từng lúc, ông giữ đúng tình huống, thì Giáo lý của Phật, và Quy luật trong Chùa là điều không cần thiết.

Do vậy, có nhiều giới luật, điều lệ, và hình thức của sự tu tập dành cho ông. Có thể sáu tên giặc của ông không thích điều này, nhưng **Con người thật** của ông rất thích. Vì những giới luật, nội quy trong Chùa và hình thức tu tập sẽ chuyển hóa sáu tên giặc cướp kia trở thành sáu người bạn tốt trong ông. Thế thì ông thích cái nào?

Trong thư, ông nói dạy môn Triết học, vậy chúng tôi hỏi ông, trong cuộc sống này điều gì quan trọng: Tiền bạc? Danh lợi? Thực phẩm? Gia đình? Tất cả đều quan trọng, nhưng điều nào là quan trọng hơn cả? Nếu ông chết vào ngày mai, ông sẽ làm gì? Vậy thì

tiền bạc có cần thiết không? Danh vọng cần thiết không? Thực phẩm cần thiết không? Đó là những câu hỏi chúng tôi dành cho ông.

Descartes nói: "Tôi suy tư, vì thế Tôi hiện hữu". Theo thứ tự từng chữ "Tôi"-suy-tư-vì-thế-"Tôi"-hiện-hữu. Nếu tôi không suy tư, là gì? Cái gì là Tôi? Hãy nói nghe thử! Hãy nói nghe thử! Nếu ông đã thông hiểu, ông là một chúng sinh rất cao cấp. Nhưng nếu ông không hiểu, thì ông hãy học hỏi những loài động vật như con chó, con mèo. Vì chó và mèo cả hai đều hiểu được việc làm của chúng, từng mỗi lúc, mỗi lúc chúng cứ như vậy mà thực hiện bản năng của mình.

Nhân loại chúng sinh thì có quá nhiều hiểu biết và nhiều ham muốn, họ tạo ra đủ thứ và họ vẫn không hài lòng. Họ không hiểu họ là gì! Nếu ông tìm được câu trả lời, thì hãy gửi đến cho chúng tôi.

Chúng tôi hy vọng ông chỉ **đi thẳng- không biết**, sáng suốt như hư không, hoàn toàn vứt bỏ cái "Tôi" giả dối, đạt đến cái "Tôi" chân thật, sớm tỏ ngộ, và hóa độ chúng sanh thoát khỏi khổ đau.

Trân trọng chào Giáo sư,
Thiền tăng S.S.

6

NHỮNG CÁCH THỨC TU THIỀN***NĂNG LỰC NGỒI THIỀN LÀ GÌ ?***

Toronto, Canada

Ngày 29 tháng 1 năm 1977

Kính bạch thiền sư,

Con nhớ thầy rất nhiều và ước mong con không sống quá cách xa thầy. Mỗi ngày con và Lawlor cùng nhau ngồi thiền và lạy Phật 108 lần. Nhưng thường khi con đang lạy hoặc ngồi, con suy nghĩ: Con muốn làm những gì cho bữa ăn tối ? Nên mặc những loại y phục gì khi làm việc? Con biết rằng suy nghĩ thì không tốt. Nhưng cứ nghĩ tưởng mọi thứ !

Thầy dạy:-" Buông tất cả xuống hết. Chỉ đi thẳng". Như vậy có phải là không có một sự cân bằng về sự tu tập hay sao? Theo con thì cần nên làm việc nhiều hơn ngồi Thiền. Thầy nói về năng lực của ngồi Thiền, tác dụng thế nào? Tôi là gì? Con tự hỏi những điều này thường xuyên trong mỗi lúc, nhưng lại có quá nhiều suy nghĩ hiện ra. Con hy vọng thầy khỏe, và xin kính gửi đến thầy tất cả lòng yêu thương của con.

Sherry

Ngày 22 tháng 02, 1977

Thân gửi Sherry,

Con có khỏe không? Cảm ơn con đã biên thư cho thầy. Con nói, con và Lawlor thực hành Thiền với nhau hàng ngày, thật là tuyệt !

Suy nghĩ nhiều, suy nghĩ ít hoặc không suy nghĩ, nó không thành vấn đề. Con nói, "Suy nghĩ là không tốt". *Đây là* không tốt. Đây là con đang bị dính mắc với suy nghĩ của con. Chỉ có cố gắng, cố gắng, cố gắng, và suy nghĩ của con sẽ dứt bật. Lúc lể lạy cũng vậy, chỉ lể lạy; lúc ngồi, chỉ ngồi; lúc tụng kinh, chỉ tụng. Điều này có thể làm. Nếu con tiếp tục tu tập, mọi việc sẽ diễn biến tốt đẹp.

Trong thư, con hỏi thầy về sự cân bằng trong tu tập và về năng lực ngồi thiền. Nếu con bị dính mắc vào một cái gì đó, tâm và thân của con sẽ bị mất cân đối. Còn như con không tạo tác bất cứ điều gì, tâm và thân của con trở thành một. Do đó chúng sẽ được hoàn toàn cân bằng, và mọi thứ sẽ được tròn đủ và trong sáng.

Ngồi vững chãi có nghĩa là không kiểm tra tâm con và những cảm giác. Vào lúc mọi người có nhiều suy nghĩ, và nhiều cảm giác trong khi tập trung ngồi thiền. Thật đúng như vậy. Đừng lo lắng. Nhưng nhiều người tự kiểm tra. "Tôi không tốt. người khác nghĩ gì

về tôi? Tôi luôn luôn suy nghĩ. Làm thế nào tôi có thể cắt đứt tất cả mọi suy nghĩ? Làm thế nào để bạn chỉ đi thẳng? Làm thế nào để bạn buông tất cả xuống" Đây là dính mắc với suy nghĩ. Suy nghĩ chính nó không phải là xấu hay tốt. Chỉ cần không được dính mắc với suy nghĩ. Đừng lo lắng về mọi thứ. Suy nghĩ thì suy nghĩ, cảm giác thì cảm giác. Không xúc tác. Chỉ đi thẳng- không biết. Đó là ngồi vững chãi.

Khi con ngồi vững chãi, tâm con sẽ được sáng suốt từng giây phút và như thế con giữ vị trí đúng. Khi con lái xe, chỉ lái xe. Khi đến đèn đỏ, thì dừng. Đèn xanh, thì chạy. Đó là tình huống chính xác, **chỉ-như-thế**. (Just-like-this)

Thầy hiểu tâm con. Tâm con thường xuyên kiểm tra tâm con. Nhưng nếu con thực hành và cố gắng mỗi ngày, sự kiểm tra tâm con sẽ dừng nghỉ, và con có thể giữ tâm **chỉ -như- thế**. Sau đó, khi con nhìn lên bầu trời, chỉ màu xanh dương; khi con nhìn vào bụi cây, chỉ màu xanh lá. Tâm con vẫn hiện tiền, có thể giúp đỡ mọi người. Thầy hy vọng con chỉ đi thẳng- **không biết**, giữ tâm trong sáng như hư không, sớm được tỏ ngộ, và hóa độ tất cả chúng sinh khỏi đau khổ.

Thầy,
S.S.

VÀO LÚC NGỒI, CHỈ NGỒI

Milwaukee, Wisconsin

Ngày 15 tháng 3 năm 1977

Kính bạch Thiền sư,

Con là một trong những môn sinh tham dự khóa tu thiền ở Chicago khoảng vài tháng trước. Một tuần sau đó, khi con trở về nhà duy trì sự tu tập trở nên khó khăn hơn. Con luôn luôn tự biết, ở trong chúng, con là loại Thiền sinh sơ đẳng, có nhu cầu cần được hỗ trợ, hoặc ít ra là cũng thường quan hệ với một vị Giáo thọ hướng dẫn để củng cố và trợ lực cho sự thực hành của con. Xin sư phụ có thể giải đáp một số thắc mắc nhằm giúp thêm phần tu tập cho con.

Trước tiên, con phải cho sư phụ biết con là một người mới bắt đầu tu Thiền. Sư phụ đã dạy con khi ngồi hít vào đếm ba "tâm sáng suốt"..., và thở ra đếm bảy "Không biết"...

Con có những câu hỏi: Con nên làm gì nếu con đang gặp phải khó khăn trong việc tập trung của con tại đơn điền, trung tâm năng lượng trong vùng bụng (hara)? Thay vì chỉ ngồi, con nghĩ, "Ta nên làm những gì?" Và dĩ nhiên con không phải ngồi. Tại cuộc thỉnh vấn cuối cùng con đã tham dự trong khóa tu Đồng mãnh Tinh tấn tại Chicago.

Sư phụ đã cho con một Công án: "Trên Cây của Hương Nghiêm." Đáp án của con là "Hãy để anh ta xuống từ thân cây!" Khi con ngồi, con thở theo cách đếm ba và bảy, hay là con tập trung vào Công Án?

Thưa sư phụ, có điều gì đó liên quan đến con một cách sâu sắc. Con cảm thấy rất tự do, nhưng con sợ rằng cảm giác áp đảo của Tự do này trong một tình huống nào đó có thể hạn chế con. Con bị dính mắc **được Tự do** và con cũng nhận ra cảm giác tự do này rất triệt để, nó không thực sự là cơ bản cho bất kỳ loại hình phát triển tâm linh nào.

Có phải sự thật là không có hành vi "đúng" hoặc "sai" chẳng? Nếu đây là phương cách để đạt đến không có vấn đề gì. Vậy khi con đi ra ngoài và mang tội giết người, hoặc trở thành một tên trộm. Nếu con tự do tự tại, con không dính mắc bất cứ điều gì, điều đó không quan trọng đến hành động con gây ra, tha hồ con muốn làm gì thì làm. Như vậy, con sợ rơi vào một số ảo tưởng hay bệnh Thiển. Thầy có thể chỉ thẳng cho con đích thực của sự Tự do tự tại không?

Con xin đưa ra thêm một thí dụ. Có một người đi ra ngoài gây tổn thương cho nhiều người, làm cách nào để ngăn chặn người này? Nếu tổn thương được tạo ra bởi tâm suy nghĩ, chứ không có bất kỳ tổn thương nào thực sự. Do vậy nó không quan trọng những gì người này gây ra cho người khác. Như thế thì nó thực sự cũng

không quan trọng gì khi con được rèn luyện trong sự tu Thiền. Tình huống và sự rèn luyện đó có làm cho con dính mắc vào việc ngồi Thiền hay chẳng?

Con hết sức biết ơn thầy về việc thầy ghé lại Chicago và ban bố Trí tuệ của thầy cho chúng con. Xin được cung đón thầy thêm lần nữa, để mong thầy tiếp tục khai thị.

Cảm ơn
Dusanka

Ngày 01 tháng 04, 1977

Thân gửi Dusanka,

Cảm ơn con về lá thư con đã gửi cho thầy.

Con có khỏe không? Con nói rất khó để tu tập chính mình. Ngoài ra, con nói con là một Thiền sinh cấp thấp. Thầy hỏi con, Con là gì? Con từ đâu đến? Tên con là gì? Con bao nhiêu tuổi? Con đã hiểu mười nghìn câu hỏi trở về một câu hỏi, "Ta là gì?" Không biết! Thế nào là không-biết? Hãy nói cho thầy nghe! Rất đơn giản. Không tạo ra bất cứ điều gì. Chỉ đi thẳng-không biết. Được không?

Kế đến, lúc ngồi thiền, chỉ ngồi. Không tạo tâm con, không tạo năng lượng, không tạo công-án, không tạo tác bất cứ thứ gì. Hít vào đếm ba, "Tâm trong

sáng, tâm trong sáng, tâm trong sáng". Sau đó thở ra đếm bảy "không-biết, không biết, "...

Trong đáp án của con "Trên Cây của Hương Nghiêm", nếu con mở miệng, tan thân mất mạng rồi. Không nên giữ công án trong đầu của con. Con chỉ **đi thẳng, không biết**. Điều này rất quan trọng. Nó giống như khi một bà mẹ gọi con trai của mình lên đường ra mặt trận. Mặc dù bà ta vẫn làm việc, ăn uống, nói chuyện cùng bạn bè, và xem Ti-vi. Bà ta luôn giữ trong tâm câu hỏi "Khi nào con tôi sẽ trở về nhà?" Giữ tâm không-biết cũng giống như vậy. Vì vậy, con chỉ **đi thẳng-không biết** trong cuộc sống hằng ngày của con, chứ không phải chỉ khi con đang ngồi thiền. Cho đến khi vào thời điểm chín muồi để trả lời Công án, một đáp án đúng sẽ xuất hiện.

Con viết về Tự do. Con quá nhầm lẫn về Tự do. Đây chỉ là *suy nghĩ* Tự do. Con phải *đạt được* Tự do tự tại. Ý nghĩ của con về tự do không có phương hướng. Tại sao con muốn tự do? Mục đích của tự do là gì? Hãy để tâm con đi bất kỳ nơi nào mà không cảm thấy chướng ngại cho con và mọi người, tức thì con sẽ hiểu đúng tự do tự tại. Nếu con hoàn toàn đạt đến tự do tự tại, không sanh, không tử. Tức là tâm trong sáng như hư không.

Như vậy, làm thế nào để con đạt được điều này? Và làm thế nào để con sử dụng Tự do? Con nói

về một người nào đó phạm tội giết người, hoặc gây tổn thương người khác chỉ vì tâm suy nghĩ chứ không phải thực sự. Thầy bảo con, không nên tạo ra Cái Tôi của Tôi- thuộc về Tôi. Mục đích cuộc sống của con là gì? Con nói "Tôi", "Tôi", "Tôi" "Tôi", "Tôi". Những loại Tôi này là gì ? Con phải chặt đứt cái Tôi này đi. Quét sạch mọi vọng tưởng, hý luận, tức thì sẽ không có Tôi. Khi không có Tôi, tâm con được trong sáng như hư không. Và như thế con được Tự do tự tại ! Nếu con thực sự được tự do tự tại, con sẽ nhận ra tất cả mọi thứ. Giữ *tâm trong sáng như hư không* từng giây phút, có nghĩa là tâm con giống như một tấm gương trong suốt. Khi đỏ đến, hiện đỏ; Trắng đến, hiện trắng.

Thế thì làm cách nào để con sử dụng Tự do từ cuộc sanh tử trong đời sống hằng ngày của con? Tâm trong sáng như hư không là tâm Bồ Tát. Nếu ai đó buồn, con làm cho họ bớt buồn, nếu ai đó hạnh phúc, con hạnh phúc. Tức thì không có bên trong, không có bên ngoài; Trong ngoài trở thành Một. Sau đó, tốt và xấu tự chúng biến mất, và con phải sử dụng mọi khả năng phương tiện để giúp đỡ người khác. Đây là Đại Từ bi, Đại Bồ tát đạo.

Thầy hy vọng con luôn luôn giữ Không-biết, tỏ ngộ, và thực sự tự do tự tại, cứu độ tất cả chúng sanh đau khổ.

Thầy,
S.S.

THẤT TÂM, NHẤT TÂM, MINH TÂM

Forest Knolls, California

Ngày 28 tháng 7 năm 1977

Đại Thiên sư kính mến,

Con xin chào, Ngài khỏe không? Con có đến dự buổi giảng thuyết về Phật pháp, mà Ngài đã ban cho tại Trung tâm Thiên Không Môn Berkeley, trong chuyến thăm vừa qua của Ngài. Con nghĩ rằng lúc đó con sẽ tọa thiền ba ngày trong khóa tu Dõng Mãnh Tinh Tấn trước khi Ngài đến miền Tây trong thời gian tới. Nhưng con bận công việc phải làm vào cuối tuần đó, vì vậy con quyết định cố gắng chỉ dự những khóa lễ tụng kinh thay vì ngồi thiền.

Con hiểu rằng con ngồi và giữ tâm Không-biết con có thể trải nghiệm một cái nhìn thực tại thật rõ ràng về các pháp. Nhưng con không thấy điều đó xảy ra khi tụng kinh trong thời gian lâu dài. Con cho đó là điểm thiếu sót, vì vậy con mong Ngài có thể nói sơ qua việc trì niệm khi tụng kinh để con biết nên cố gắng cách nào.

Xin cảm ơn Ngài dành cho con thời gian. Con mong được gặp Ngài vào tháng Chín.

Thương kính
Bonnie

Ngày 10 Tháng Tám 1977

Bonnie thân mến,

Cảm ơn lá thư con đã gửi. Con khỏe không?

Con đã đến Trung tâm Thiền Không Môn và con quyết định cố gắng tham dự khóa tu Kido vào tháng tới. Thật tuyệt, tụng kinh là cách thực hành rất tốt. Trong khóa lễ chúng ta sẽ niệm " Quán Thế Âm Bồ Tát, Quán Thế Âm Bồ Tát", mười giờ một ngày, trong ba ngày như vậy. Lần đầu tiên con thử tụng kinh, con sẽ không hiểu làm thế nào sử dụng việc tụng kinh để giữ tâm sáng suốt. Một cái gì đó miệng của con là Quán Thế Âm Bồ Tát, nhưng tâm con thì ở nhà, ở San Francisco, hoặc ở New York. Nhưng sau đó, con suy nghĩ: "Không tốt, hãy trở lại" và con quay về "Tâm thực tại" chỉ tụng kinh.

Trong môn học Duy Thức của Phật giáo có dạy về tám thức (cái biết). Sáu thức đầu tiên có liên quan đến giác quan của con là mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, và ý. Tụng vang những lời Quán Thế Âm Bồ Tát là hành động của thức thứ sáu (Ý thức). Tâm con tưởng đến San Francisco hay New York hoặc vào tuần trước con đã làm gì là hành động của thức thứ tám (A lại da thức). "Hãy quay về !" Sự nhắc nhở quay về thực tại tức là hành động của thức thứ bảy (Mạt na thức).

Thức thứ sáu là cái biết của Ý điều khiển thân con. Thức thứ bảy là cái biết phân biệt đối xử của con:

"Tôi như thế này, tôi không thích như vậy". Hoặc, "Hãy làm điều này, đừng làm điều đó". Còn Thức thứ tám là cái biết ghi lại cất giữ, là bộ nhớ của con, cũng gọi là Thức kho tàng. Nếu ý thức của con muốn giữ Nhất tâm, thì thức thứ bảy nói với thức thứ tám: "Hãy quay về!" tức là giữ Tâm Hiện Tiền. Nhưng nếu ba thức này hành động độc lập riêng lẻ thì việc con tụng kinh, ngồi thiền, lạ Phật... đều không chính xác, đây là mất tâm cũng gọi là -**Thất Tâm**.

Khi con tiếp tục thực hành với việc tụng kinh, tức là con trải nghiệm chuyên tụng kinh (Nhất tâm). Con không nghe âm thanh bên ngoài, con chỉ đi vào âm thanh trong con – Con và âm thanh trở thành Một. Chỉ có "Quán Thế Âm Bồ Tát! Quán Thế Âm Bồ Tát! Quán Thế Âm Bồ Tát!". Đây là Chánh định Quán Thế Âm Bồ Tát -**Nhất Tâm**.

Tâm Kinh nói, " Bồ tát Quán Tự Tại nhận thức rằng tất cả năm uẩn (skandhas) đều Không".

Điều này có nghĩa là năm hợp thể: Sắc (hình thể), Thụ (cảm giác), Tưởng (tri giác), Hành (động lực), Thức (nhận thức) tất cả đều không có tự tánh. Khi sự nhận thức tất cả của con rỗng không, thì Ý thức, Mạt na thức, và Hàm tàng thức hoàn toàn rỗng không. Nếu con giữ được tâm này, tức thì mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý của con đều rỗng không. Tâm Kinh Bát Nhã nói:

"Không có mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý. Không có lĩnh vực nhận thức của mắt, và ..... cho đến không có đối tượng nhận thức của ý".

Do vậy, tâm con là "tâm không". **Không** tức là không dính mắc bất cứ thứ gì, không có cảm giác, không có Phật, không có Chúa, không có gì cả.

Vì vậy, tâm con trong sáng như hư không, con có thể nghe tiếng nói của con, nghe mọi âm thanh rất rõ ràng. Con cảm nhận được tất cả âm thanh như chúng hiện hữu. Đây là tâm sáng suốt – **Minh Tâm**.

Nhất tâm là Tâm bất động, rỗng không; Minh Tâm là Tâm đang sử dụng tỉ mỉ từng niệm niệm. Nhất tâm như nhấn nút "rõ ràng" trên máy tính để trở về zero; Tâm rõ ràng như sử dụng máy tính: $1 + 2 = 3$.

Quán Thế Âm Bồ Tát rất quan trọng. Quán có nghĩa là nhận thức, quán sát; Thế là cõi đời, thế giới, vũ trụ; Âm là âm thanh; Bồ Tát có nghĩa là Giác hữu tình (tỉnh thức chúng sanh). Con phải cảm nhận được âm thanh giữa cõi đời, âm thanh của vũ trụ, phải cảm nhận được âm thanh từ tiếng nói tận đáy lòng qua nếp nhìn, nếp nghĩ của con. Đây là tâm sáng suốt - Minh tâm.

Vậy thầy hỏi con: Âm thanh cõi đời, âm thanh vũ trụ và âm thanh của con giống nhau hay khác

nhau? Ngay lúc đó, âm thanh tức không âm thanh: Sắc tức không. Không tức sắc.

Nhưng khi không có âm thanh, không có Tôi, không có Phật, không có Chúa, như vậy không có sắc, không có không, không có gì tất cả. Nếu không có gì tất cả, tức thì tâm của con rõ ràng. Chân tánh của con luôn luôn sáng suốt. Giống như tấm gương trong sạch không vết bụi nhơ.

Sau đó, Sắc tức Sắc, Không tức Không. Vì vậy, sắc là sắc, thanh là thanh. Khi con nhìn lên bầu trời, chỉ màu xanh dương; khi con nhìn cây cỏ, chỉ có màu xanh cây cỏ; khi con hành lễ, con lắng nghe, chỉ có tiếng mõ, tiếng chuông, tiếng trống, tiếng tụng kinh...

Vì vậy, trong mỗi thời khóa tụng niệm, Thầy hy vọng con chỉ đi thẳng- Quán Thế Âm Bồ Tát. Nhận ra âm thanh cõi đời, âm thanh vũ trụ, âm thanh tự đáy lòng mình. Đây là Chân tánh của con. Cố gắng, cố gắng, cố gắng cho mười ngàn năm không nghỉ. Sau đó, con có thể nghe mọi thứ rõ ràng, cảm nhận mọi thứ rõ ràng, và sử dụng tâm Quán Thế Âm Bồ Tát này để trở thành một Đại Bồ Tát đi hóa độ tất cả chúng sinh khỏi khổ đau.

Thầy,
S.S.

THỰC HÀNH CĂN BẢN

Allston, Massachusetts

Ngày 14 tháng chín 1977

Kính bạch Thiền sư,

Thầy có khỏe không? Con hy vọng mọi sự tốt đẹp đến với thầy, ngay cả khi thầy đang làm việc vất vả. Tất cả mọi người ở Trung tâm Thiền Cambridge thành kính gửi lời chào thầy và toàn thể Tăng thân bên bờ biển phía Tây (Hoa Kỳ) của chúng ta.

Con xin thưa vài điều. Mùa hè năm nay, con đã kính tin Tam bảo và quy y trở thành Phật tử một trăm phần trăm, vì vậy con rất hạnh phúc. Trước đây, đã có rất nhiều cuộc xung đột trong tâm con về việc liệu có nên hoặc không nên thực hiện điều này. Nhưng mùa hè này, rất nhiều nghiệp xấu biến mất. Đây là cuộc chiến đấu chấm dứt, do đó, việc tu tập có thể hanh thông. Ngoài ra, con đã bỏ hút thuốc lá, một điều mà con nghĩ rằng sẽ không bao giờ có thể thực hiện được trong một triệu năm. Vậy mà bây giờ cái gì đã làm cho con thay đổi như vậy?

Thầy có nhớ hai năm trước, khi vọng tâm con dấy khởi, nhiều nghiệp xấu xuất hiện, buộc con phải rời khỏi Trung tâm Thiền và chấm dứt sự tu tập không? Sau đó, Thầy đã cho con câu thần chú:

Gate, gate. Paragate. Parasamgate, Bodhi, svaha!
(Yết đế, yết đế. Ba la yết đế. Ba la tăng yết đế, Bồ đề, tát bà ha.)

Sau đó ba tháng, con đã quay trở lại Trung tâm Thiền tiếp tục tu tập. Thầy nói: "Tốt lắm! Tâm của con đã chuyển hóa và mạnh mẽ hơn rồi, vậy bây giờ con phải thở vào, 'Tâm sáng suốt', và thở ra, 'Không biết'. Con đã thực hành một thời gian, nhưng con cảm thấy không lấy gì thích thú. Thế rồi, vào đầu mùa hè, nghiệp xấu cũ của con lại tái diễn, "Ta ghét Thiền, ta không muốn tu tập". Vì vậy, con lại bắt đầu trì tụng thần chú. Và một lần nữa, nghiệp xấu này biến mất.

Bây giờ, thực sự con không hiểu về những câu thần chú. Nhưng hầu hết con cảm nhận được nhiều năng lượng từ khi con bắt đầu đóng chặt vọng tưởng của con. Câu thần chú này được tập trung lần nữa. Vậy nó có được hành trì trong mọi lúc, ngay cả khi tâm con mạnh mẽ chứ? Một số người nói rằng cách sử dụng thần chú là lỗi tu hạ cấp.

Điều này có đúng không? Xin thầy vui lòng cho con biết về cách sử dụng một câu thần chú. Cảm ơn thầy đã chỉ dạy cho con về Chân lý của đạo Phật.

Thương kính
Dyan

Ngày 21 tháng 9, 1977

Thân gửi Dyan,

Cảm ơn con đã biên thư cho thầy. Dạo này con khỏe không?

Tăng thân bên Bồ Tây (Hoa Kỳ) cũng xin gửi lời chào tất cả Tăng thân tại Trung tâm Thiền Cambridge. Con nói rằng con đã kính tin Tam bảo và quy y trở thành Phật tử một trăm phần trăm. Thầy hoan hỷ với lòng nhiệt thành đó! Và chúc mừng sự tu tập của con trở nên vững chãi. Con cũng nói con bỏ hút thuốc lá, thật tuyệt vời ! Trong thư, con đã đề cập về Thần chú (Mantra) và Tâm Không -Biết (Don't- Know Mind). Một số người cho rằng cách sử dụng Thần chú là lối tu hạ cấp. Như vậy là sai. Đó mới là cách suy nghĩ hạ cấp của họ.

Trong cuốn Thiền Tông Chỉ Nam (Compass of Zen), Thầy có nói, "Nếu không suy tưởng, tụng đọc Kinh điển, gia trì Thần chú, niệm danh hiệu Phật, và thực hành Thiền đều giống nhau. Trái lại, nếu bị dính mắc suy tưởng, dính mắc ngôn từ, tất cả mọi sự tu tập sẽ khác nhau".

Khi chúng ta ăn, một số người sử dụng đũa, một số dùng nĩa, một số dùng muỗng, một số dùng tay bốc...Tất cả những cách sử dụng này đều không quan trọng, miễn sao họ nhận được một bụng no đầy.

Cũng thế, cho dù con sử dụng một câu Thần chú hay Công án Thiền đều không quan trọng. Điều quan trọng là cách con giữ **Tâm hiện tại** (Just-now-mind) trong từng giây phút. Nếu con hiểu điều này, Con luôn luôn giữ được Tâm đầy đủ (enough-mind). Đó là Đại nguyện, không chỉ trong đời này, mà còn vô số cho kiếp về sau để cứu độ cho bao người khác.

Con đã có câu thần chú: Gate, Gate, Paragate ! Parasagate! Bodhi Svaha! (*Vượt qua, Vượt qua, Cố gắng vượt qua! Hãy vượt qua bờ bên kia! Tỉnh thức, an vui!*) Như vậy con có nhiều Thiện nghiệp với Thần chú này, hãy sử dụng thiện nghiệp này cho tất cả chúng sinh. Không kiểm tra tâm con; không kiểm tra cảm giác của con; không kiểm tra tâm của người khác. **Chỉ đi thẳng-không biết** cùng với câu Thần chú của con. Nó không sao cả.

Nhiều người muốn leo đến đỉnh núi. Một người bắt đầu leo lên cao từ phía Nam của núi, một người khác bắt đầu từ phía Bắc, một người khác từ phía Tây, và một từ phía Đông. Họ chỉ đi thẳng và đến đỉnh núi, nhưng người ở phía Nam cho là theo hướng đi của người phía Bắc là sai. Như vậy, mỗi cách suy nghĩ về người khác là sai. Điều này không tốt. Không nên kiểm tra phương hướng của người khác. Tất cả đều đến ở điểm cứu cánh là Đỉnh núi, đó mới là quan trọng nhất.

Có một điểm thiết yếu về thực hành thần chú mà con cần phải thấu hiểu. Với thần chú, đạt được nhất tâm và chánh định (Samadhi) rất dễ dàng. Nhưng nếu con dính mắc vào câu Thần chú, con không thể tìm thấy Chánh Đạo của con, Thần chú tự thân không có định hướng.

Tuy nhiên, con luôn luôn tự hỏi, "Ai đang thực hành thần chú?" Nghĩa là đang có một định hướng. Có một định hướng nghĩa là khởi Nghi tình (câu hỏi) và để cho nhận thức của con trở nên quán triệt, sáng suốt, rõ ràng. Sau đó, con có thể cảm nhận được tình huống chính xác của con.

Vì vậy, chỉ có Thần chú là Nhất tâm, nhưng nếu con giữ Đại nghi và Thần chú, đó là Minh tâm. *Tâm Chỉ Đi Thăng - Không Biết* rõ suốt như hư không. Không có chủ thể, không có đối tượng, không bên trong, không bên ngoài. Khi con đang làm gì, con hãy chú tâm làm điều đó. Nếu con không khởi tưởng, mới đích thực là Thần chú và đích thực Tâm Không Biết. Khi đó, con mèò nói gì? Con chó nói gì? Con đều hiểu được.

Thầy hy vọng con chỉ Đi thăng- Không biết với câu Thần chú của con, sớm thành một vị Bồ Tát vĩ đại, hoàn tất việc lớn Sanh Tử, đạt được tở ngộ, và cứu độ tất cả chúng sinh khỏi khổ đau.

Thầy,
S.S.

QUAN HỆ THƯ TÍN VỚI DIANA

Berkeley, California

Ngày 29 tháng 7 năm 1976

Kính bạch Đại Thiển sư,

Con cố gắng hết sức khó khăn để giữ Quan Thế Âm Bồ Tát trong tâm trí của con, vì hơn bao giờ hết, con muốn tìm mọi cách thực hành hạnh Bồ tát.

Con đã khởi sự viết nhiều lá thư cho thầy trong tuần qua, nhưng con đã vứt bỏ chúng trong sọt rác. Những chữ nghĩa rác rưởi này chủ yếu là bày tỏ quan điểm và những trở ngại của con trong sự tu tập.

Tuy nhiên, kể từ khi những quan điểm và những trở ngại tiếp tục chuyển biến thay đổi, phải thừa nhận là có một phần quan trọng trong quá trình tu tập này. Nó đã làm cho con đối mặt với chán nản, bồn chồn, giận dữ, cả những sự phê phán của con, mà con không còn gắn bó với chúng nữa.

Con chắc rằng thầy đã thấu rõ được những người trải nghiệm như vậy khi họ ngồi Thiển, hoặc niệm Quan Thế Âm Bồ Tát, hoặc bất cứ điều gì !

Con tìm được cuốn sách Rơi Tro Trên Thân Phật của thầy trong một cửa hàng hôm qua, và từ

những chiếc lá rơi nhanh xuyên qua con trong thời điểm đó, nó trông thật tuyệt vời !

Con xin đặt một câu hỏi: Con đọc một chương về tiểu truyện của thầy, tại sao thầy lại phải cần thiết ép xác, tu khổ hạnh đối với cơ thể chúng ta để trở nên Giác ngộ? Con có thể chấp nhận sự đau khổ của chính mình trong cuộc sống, nhưng tại sao nó gây ra cho chúng ta?

Nam mô Quan Thế Âm Bồ Tát, và kính dâng thầy tình thương thật nhiều.

Diana

Ngày 10 tháng Tám, năm 1976

Diana thân mến,

Con khỏe không? Cảm ơn con đã gửi thư cho thầy. Con nói đang cố gắng để giữ Quan Thế Âm Bồ Tát trong tâm con mỗi ngày là điều rất khó.

Nếu con tụng chậm rãi, suy tưởng sẽ xuất hiện, còn như con tụng một cách nhanh chóng, suy tưởng sẽ không dậy khởi. Bằng cách này con có thể tạo ra thiện nghiệp mới. Sau đó, cho dù con đang ngồi thiền, nói chuyện, xem Ti vi, hoặc chơi đánh gôn, trong tâm con chỉ có Quan Thế Âm Bồ Tát, Quan Thế Âm Bồ Tát, Quan Thế Âm Bồ Tát.

Khi con thực hành theo cách Quan Thế Âm Bồ Tát đang ngồi này, hoặc đang nói chuyện, hoặc đang xem Ti-vi, hoặc đang chơi gôn. Chỉ không biết. Đây là thực hành chính xác.

Con nói rằng con đã phải đối mặt với chán nản, bồn chồn, giận dữ và phán xét của con. Điều này đã thay đổi cuộc sống của con. Con không còn gắn bó với chúng. Cuối cùng con nhận ra cuộc sống này chỉ là một giấc mơ. Vậy cuộc sống thật là gì ? Cuộc sống thật là vượt thời gian và không gian. Sau đó, không có sanh, không có tử. Con sẽ tỏ ngộ từ sanh tử và hoàn toàn tự do tự tại.

Con hỏi thầy tại sao phải tu khổ hạnh, chịu đau khổ. Vì khi thầy đi nhập thất trên núi, thầy còn rất trẻ và khỏe mạnh, tất nhiên thầy có nhiều ham muốn. Thịnh thoảng thầy nổi cơn tức giận, rất tức giận với người khác và toàn thế giới. Ngoài ra, đôi khi vô minh xuất hiện.

Thầy nhận ra ba nghiệp: Tham, sân, si dấy khởi, rồi hỏi chúng từ đâu đến? Chúng đến từ khí cụ căn thân của chúng ta. Nếu con hoàn toàn kiểm soát được thân con, thì sau đó con hoàn toàn có thể kiểm soát được tham, sân, si của con.

Tất cả chư Phật cũng đã cố gắng tu hành hết sức khổ nhọc khó khăn. Khi ba nghiệp: Tham, sân, si

xuất hiện, tâm trí chúng ta trở thành u tối. Nếu chịu khó tu hành tinh tấn thì ba nghiệp này sẽ biến mất.

Sau kỳ nhập thất một trăm ngày trên núi Viên Giác, tâm thầy được sáng tỏ như hư không. Con phải cố gắng nhập thất một vài lần, sau đó con sẽ hiểu tại sao tu khổ hạnh là điều quan trọng, tùy bệnh mà dùng thuốc. Đây là một Công Án mới cho con:

THỤY NHAM GỌI ÔNG CHỦ

Thiền sư Thụy Nham Ngạn (Soeng Am Eon) mỗi ngày có thói quen tự gọi :

- Ông chủ ! Rồi tự đáp : "Dạ !"
- Tỉnh táo nhé!
- Dạ!
- Đừng bao giờ để bị lường gạt nhé !
- Dạ, dạ!

Thụy Nham Ngạn sử dụng tiếng gọi để gọi Ông Chủ chính mình và tự trả lời, như vậy có hai tâm, hai ông chủ. Vậy cái nào là Ông Chủ đích thực?

Thầy hy vọng con luôn luôn đi thẳng, Không biết. Sớm tìm ra đáp án tốt nhất để ứng dụng bài tập ở nhà của con, được tỏ ngộ, và cứu tất cả chúng sanh thoát khỏi đau khổ.

Thầy,
S.S.

Tái bút: Thầy gửi cho con một số hình ảnh và một băng từ Kido này.

Ngày 18 tháng 8 năm 1976

Kính gửi Đại thiền sư,

Con trở về cuối thứ sáu, trải qua mười hai ngày "ngồi tu khổ hạnh" tại một khóa tu thiền Minh Sát Tuệ (Vipassana) do Jack Korn hướng dẫn, và những người mà thầy quen biết.

Con nhận được bức thư của thầy và băng kinh tụng cùng những hình ảnh để chào đón con về nhà! Cảm ơn thầy rất nhiều.

Mặc dù con làm tất cả những gì để ngồi tu cho "tốt". Món quà thầy biếu để nghe thầy tụng kinh, cũng như tiếng chuông của thầy, con đã bỏ lỡ các thời khóa lễ lạ và tụng niệm.

Khóa tu này là lần đầu tiên trong những năm tháng mà con rời xa gia đình và cuộc sống thường nhật của mình. Rất lạ, chúng con sống thật đơn giản, tại một nơi hẻo lánh ở tận miền quê, không có điện. Tất cả mọi thứ như bị lùi chậm lại, không nói chuyện ồn, chỉ có một con gà mẹ và bảy gà con 11 đứa.

Mặt trăng tròn sáng, giòng suối khoáng nước nóng rất tốt cho việc chữa trị đau cơ khớp của chúng con, và sự giảng dạy tận tâm của Jack. Tuy nhiên, có một điều khó khăn nhất mà con đã từng đối mặt với nhiều vướng mắc.

Trong khi đó, con cố gắng để tìm ra câu trả lời cho nghi vấn mà con đã hỏi thầy: Lý do tại sao phải tu khổ hạnh là điều cần thiết để làm cho cơ thể chúng ta chịu nhiều đau khổ? Nó chỉ là một phần trong tất cả, như cái trục xe, các bánh xe, cần gì phải phá vỡ cho tâm trí được tồn tại?

Con cảm thấy nản lòng về việc này, không biết bao giờ xảy ra với con, nhưng con nghĩ con sợ hãi bản thân mình, khi con nhìn vào ngọn núi khổng lồ của bản ngã, thói quen của con, và làm sao cho cái "Tôi" của con nhỏ bớt. Con đang cố gắng từng giây phút như một cơ hội để đi tới cái "Tôi" rộng lớn (Đại ngã). Lạy vẫn là cách dễ nhất cho con làm điều đó. Nó dễ hơn so với niệm Quan Thế Âm Bồ Tát .

Con bây giờ có thể lạy hằng ngàn lạy trong ba mươi đến bốn mươi phút, nhanh chóng như thầy nói, nhưng chung cuộc con ở trong trạng thái bị nhức đầu! Chỉ mỗi riêng mình!

Khi con chạy bộ tập thể dục vào buổi sáng, con thích theo nhịp niệm Quan Thế Âm Bồ Tát – điều đó giữ tâm con ở đây và bây giờ, suy nghĩ, không suy nghĩ. Ngoài ra, khi con đang lắng nghe khách hàng của con (*con có thành lập một cơ sở tư nhân nhỏ để chữa bệnh tâm lý*), Quan Thế Âm Bồ Tát thường hiện trong tâm con và giúp con phải quan tâm đến mọi người và không chỉ bằng lời nói đối với họ.

Lời nói là một cách tồi tệ của sự giao tiếp, nhưng làm thế nào để mọi người có thể hiểu nhau mà không cần lời nói? Có phải đặc biệt là tại một khoảng cách?

Cả hai chúng con đều rất háo hức mong được một phần của những gì thầy đang làm, "để cứu tất cả chúng sinh khỏi đau khổ". Còn điều gì quan trọng khác nữa chẳng thừa thầy?

Thương kính,
Diana

Ngày 25 tháng 8 năm 1976

Diana thân mến,

Cảm ơn con rất nhiều về lá thư con gửi cho thầy, Con khỏe không? Con nói con đã ngồi trong 12 ngày tu khổ hạnh. Thật tuyệt vời. Tu khổ hạnh cũng như làm khô sạch cái tâm. Người ta vận dụng tâm tưởng của họ mỗi ngày, nhưng họ không làm sạch được tâm của họ, do đó, tâm họ bị nhơ nhiễm. Tiếp theo nghiệp xấu xuất hiện và thậm chí còn khó khăn hơn để trở nên sáng suốt. Vì vậy, tu khổ hạnh rất quan trọng.

Con nói con đang thực hành với Jact. Jact là một vị Giáo thọ hướng dẫn rất tốt. Và con hiểu về việc

tạo ra đau khổ cho cơ thể chúng ta: "Nó chỉ là..." Thật tuyệt !

Trực giác này xuất phát từ Minh tâm. Trực giác có nghĩa là không có chủ thể, không có đối tượng, trong và ngoài trở thành Một. Nếu con luôn luôn gìn giữ tâm này trong từng giây phút, con có thể hiểu ý tưởng đúng, quan hệ đúng và vị trí đúng của con.

Hầu hết mọi người đều có ý tưởng riêng, quan hệ riêng, và vị trí riêng của họ, nhưng nếu con giữ tâm trong sáng, ý tưởng của con, vị trí của con và quan hệ của con trở thành một hành động, con không thể tách rời chúng.

Khi con đang làm việc: chỉ làm việc, khi con trở về nhà: chỉ giữ tâm của một bà mẹ, khi nói chuyện với chồng: chỉ giữ tâm của người vợ, khi lái xe: chỉ lái, khi đi bộ: chỉ đi bộ, khi ăn: chỉ ăn. Hành động chính xác từng thời điểm là ý tưởng của con đúng, vị trí đúng, và quan hệ đúng. Không kiểm tra bất cứ điều gì. Chỉ đi thẳng- Quan Thế Âm Bồ Tát. Sau đó, con sẽ nhận được tất cả mọi thứ.

Con muốn cái Tôi nhỏ (Tiểu Ngã) biến mất để trở thành cái Tôi lớn (Đại Ngã). Đây chỉ là suy nghĩ của con: Buông nó xuống ! Ngoài ra khi con đang ngồi niệm Quan Thế Âm Bồ Tát, con bị vướng mắc vào Quan Thế Âm Bồ Tát, do đó, con bị nhức đầu. Khi con

ra ngoài, chạy bộ xung quanh, và con cố gắng niệm Quan Thế Âm Bồ Tát, con không có nhức đầu. Không được dính chặt Quan Thế Âm Bồ Tát. Chỉ cố gắng. Sau đó, chẳng bao lâu con có thể sử dụng Quan Thế Âm Bồ Tát để giữ tâm sáng suốt.

Con cho rằng lời nói chữ nghĩa là một cách tồi tệ của sự giao tiếp. Nhưng chữ nghĩa lời nói rất quan trọng. Nếu con dính mắc vào chữ nghĩa lời nói, thì chúng sẽ kiểm soát lại tâm con. Vì vậy, con phải kiểm soát lời nói của con.

Điều này có nghĩa là chữ nghĩa và lời nói của con không cản trở Tự tánh của con. Nếu con đang suy nghĩ, con bị hạn chế bởi những lời nói của con. Đó là lý do tại sao thực hành Thiền. Nếu con không suy nghĩ, con có quyền tự do từ các lời nói của con và như vậy không có vấn đề gì cả.

Bài tập ở nhà của con như thế nào rồi? Con phải sớm tìm ra Ông Chủ và hãy nói cho thầy biết!

Thầy hy vọng con chỉ đi thẳng, không biết, tìm ra Ông Chủ thực sự của con, tỏ ngộ, và hóa độ tất cả chúng sinh khỏi đau khổ.

Thầy,
S.S.

BIẾT BỆNH, CHO THUỐC

Vancouver, Canada

Ngày 08 tháng 08 năm 1977

Kính bạch Thiền sư,

Con cảm ơn thầy rất nhiều về việc Đại lễ Truyền Giới đặc biệt trong thời gian sắp tới. Cách đây một vài ngày, con đã được ăn trưa với một người bạn của con, người ấy hỏi con về thực hành Thiền, và con đã cố gắng diễn đạt một cách khó khăn để cho cô ấy nhìn thấy được đôi nét về Thiền.

Có lần con đã có sử dụng thuốc Ketamine trong nỗ lực một vài bước trải nghiệm Tâm linh, Điều này được tuôn chảy thành một luồng sáng của màu sắc dịu mát. Con đã hiểu những câu hỏi và đáp án, con đã nhận ra được Chân lý. Đó là nghịch lý kỳ lạ của dòng chảy mà con cố gắng giải thích và để tương ứng với Thiền. Vì những từ ngữ không trọn vẹn để giải thích mà không cần trải nghiệm.

Thầy đã bảo rằng đôi khi trong quá trình nhập thất có thể "nhìn thấu nghiệp của thầy". Khi thầy đã thấy rõ điều này, thầy có chặn đứng dòng chảy của nghiệp, hoặc đơn giản giữ "tâm không biết" chứ ? Giống như hơi thở và tư duy trong thiền định, chúng ta quan sát sự suy nghĩ của chúng ta mà không sao chặn đứng

được chúng. Nó có giống với "sự nhìn thấy nghiệp" của thầy hay không?

Thầy nói trong Thiên định, "Chỉ đi thẳng, tâm sáng suốt, không biết", Rồi thầy nói: "Con phải cố gắng, cố gắng, cố gắng". Như vậy, có khác nào một số người cho rằng: "Bạn phải đầu hàng", và rồi hãy "cố gắng", cũng như người Bắc Mỹ và chủ nghĩa cá nhân, như giòng suối đang chảy ngược?

Xin cảm ơn thầy ban cho "tâm sáng suốt-không biết" của thầy tuyệt vời.

Matthew

Ngày 16 tháng 8, 1977

Matthew thân mến,

Cảm ơn con đã biên thư cho thầy, Con khỏe không? Con thích được tham dự buổi lễ truyền giới. Tốt lắm. Trong một đời trước, con đã từng gieo trồng thiện nghiệp, do đó, con đang nhận được kết quả trong đời này. Thầy nghĩ rằng con ít có nghiệp chướng. Con chỉ có nghiệp duyên Phật tử. Nghiệp này đặc biệt xoay chuyển từ nguyên nhân chính, các duyên phụ thuộc, hình thành kết quả, làm cho Tình yêu rộng lớn, lòng Từ bao la, và hành động của một vị Đại Bồ Tát. Thật là tuyệt!

Con nói rằng con đã có sử dụng thuốc Ketamine và nhận ra được Chân lý. Chỉ cần bây giờ, Con đang làm gì ? Nếu con đạt được Chân lý, từng giây phút con có thể thấy, con có thể nghe, tất cả các pháp là Như thật. Nếu con không thể đạt được Như thật, vậy thì những gì con nói sự thật không phải là sự thật. Đó là suy nghĩ của con thôi. Suy nghĩ của con chỉ là "sự thật-ảo ảnh". Vì vậy, mỗi mỗi con phải cẩn thận! Tâm Ketamine và tâm Thiền khác nhau. Tâm Ketamine là mất tâm; Tâm Thiền là tâm sáng suốt.

Mất tâm có nghĩa là đánh mất Tự tánh của con. Con không thể tìm thấy Chân tánh của con, nếu con nghĩ rằng, "màu sắc là sự thật". Suy tưởng của con làm cho "màu sắc là sự thật". Màu sắc đến từ đâu? Màu sắc không tồn tại. Trong sinh tử luân hồi của danh và sắc, một cái gì đó thay đổi và trở thành màu sắc. Màu sắc vốn rỗng không. Vì vậy, sự thật của con rỗng không. Nếu con bị dính mắc với màu sắc, tức thì con đánh mất Chân tánh của mình. Thầy gọi đó là: "Con chó đuổi theo cục xương"

Tâm trong sáng nghĩa là khi sắc đến là màu, sau đó sắc đi thì màu đi. Tâm sáng suốt nghĩa là thấu rõ Chân tánh của con. Nếu con không dính mắc sắc màu, sau đó con sẽ nhận ra Chân tánh của con. Được chất Ma túy và ảo giác thôi miên chỉ giúp một số người có bệnh. Một số người dính mắc với danh và sắc, do đó, những loại thuốc đặc biệt này cho một

kinh nghiệm của Không, và sau đó cắt đứt những dính mắc rất dễ dàng. Nhưng con không thể đạt được Như thật theo cách này. Để đạt được Như thật, con phải thực hành một cách đúng đắn. Nhiều người bị dính mắc với những cảm xúc mạnh để họ dùng thuốc nhiều hơn và trở nên nghiện. Điều này rất nguy hiểm.

Một vị Tổ sư nổi tiếng nói: "Người mắc bệnh ảo, sử dụng thiền ảo. Khi bệnh qua rồi, hãy ném đi thiền ảo. Sau đó, bạn sẽ trở lại với con người nguyên thủy (bản lai diện mục)." Nhiều người dính mắc đến danh và sắc. Đó là ảo-bệnh. Thuốc ảo là thôi miên, là Ketamine hoặc ma túy, hoặc cần sa. Nhưng nếu bệnh ảo của con qua khỏi, con phải vứt bỏ những loại thuốc này. Điều này rất cần thiết. Nếu con không vứt bỏ chúng, con sẽ nhận lấy thuốc chữa bệnh ảo, rất nguy hiểm. Nếu con bị dính mắc những loại thuốc này, con sẽ đánh mất Chân tánh của con.

Con hỏi về nghiệp lực con xuất hiện trong khóa tu thiền thất. Nghiệp lực con xuất hiện không chỉ trong thiền thất; nó cũng xuất hiện khi con dùng thuốc đặc biệt. Ngoài ra nếu con chịu khó tu tập, thì bất cứ lúc nào, bất cứ nơi nào, nghiệp lực của con cũng xuất hiện, nhưng đừng lo lắng về chúng. Chỉ đi thẳng, không liên lạc nghiệp lực của con. Vì vậy, thầy nói với con, sự hiểu biết về nghiệp lực của con có nghĩa là sự hiểu biết chỉ: *không liên lạc*.

Trên bước đường tu con phải nhận thức nghiệp lực của con. Khi con thực hành mạnh mẽ hơn, con sẽ cảm nhận rằng nghiệp của con được thực hiện bởi tư duy của con. Khi con cắt đứt tất cả mọi tư duy, con có thể thấy nghiệp ban đầu của con vốn không. Thầy gọi đạt đến chỗ này là Nguyên điểm. Sự **Thấy** này, có thể được phát triển cái tâm không dính mắc với bất cứ thứ gì. Có nghĩa là con không còn dính mắc với nghiệp của con, nghiệp của con không kiểm soát con. Do đó, con có thể nhìn thấy, con có thể nghe thấy: **chi-như-vậ** là sự thật.

Hơn nữa, con có thể sử dụng nghiệp lực của con rõ ràng và chính xác để cứu độ tất cả mọi người với bớt đau khổ. Vì vậy, nghiệp lực đến và đi, màu sắc đến và đi, không quan trọng. Chỉ đi thẳng, không tạo tác. Sau đó, nghiệp lực của con trở nên sáng tỏ, không ngăn ngại, và con có thể sử dụng nghiệp của mình để giúp đỡ mọi người.

Con nói cố gắng và đầu hàng. Nếu con dính mắc ngôn từ thì con không hiểu ý nghĩa của "cố gắng" và "đầu hàng". Một lần nữa thầy nói: chỉ đi thẳng, không biết. Đôi khi "cố gắng, cố gắng, cố gắng", đôi khi "không tạo tác", đôi khi "buông hết xuống", đôi khi "tin vào" chính mình. Đây là những lời giáo hóa. Những lời giáo hóa chỉ hiển thị phương cách, chúng vô nghĩa. Nhiều người mắc **tật ngữ**, do đó, những lời này là **Y ngữ**. Nếu con bị dính mắc bởi lời nói, con đã

phạm sai lầm. Nếu con không dính mắc lời nói, sau đó cố gắng, thử thách, đầu hàng, đều buông xuống tất cả. Chỉ đi thẳng, giữ tâm sáng suốt thì tất cả như nhau. Nhưng nếu con nói giống nhau, thầy đánh con. Hoặc nói khác nhau, thầy cũng sẽ đánh con. Con có thể làm gì? Con hiểu rồi. Vậy thầy nói với con, chỉ đi thẳng, không biết. Cố gắng, cố gắng, cố gắng!

Con phải hoàn thành Công án. Đôi khi, con phải ăn tâm con, nghĩa là thành tựu đáp án mà thầy ban cho. Có Mười Cổng để thực hành Công án cơ bản. Nếu con vượt qua tất cả Mười Cổng, con có thể làm bất cứ điều gì không hề trở ngại. Nhưng nếu con chưa vượt qua được chúng, con phải luôn luôn dùng thuốc KHÔNG BIẾT. Thuốc này có thể tiêu hóa tất cả các nghiệp chướng, những bệnh chướng phức tạp và ngay cả triệu chứng nhức đầu của con. Sau đó, mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý của con sẽ trở nên sáng suốt như Phật. Như vậy con là Phật! Còn gì hơn nữa?

Thầy hy vọng con chỉ đi thẳng, không biết, sau đó vút ngay Không-biết, sớm trở thành Tình yêu rộng lớn Không- biết, lòng Từ bi bao la Không-biết, và Đại Bồ tát Không- biết để cứu độ tất cả chúng sanh khỏi đau khổ.

Thầy,
S.S.

7

TU TẬP CÔNG-ÁN***TIẾNG NỔ "BÙM !"***

Đại Thiên sư kính mến,

Bạch Ngài khỏe không? Đối với bài tập ở nhà của con gần đây như sau: Một vị Tăng đã từng thư với Thiên sư Triệu Châu: "Thưa thầy, con đã vào tu viện lâu rồi, xin thầy chỉ dạy Pháp yếu cho con". Triệu Châu hỏi:-"Người đã ăn sáng chưa?"

Tăng đáp :-"Vâng, Con đã dùng rồi".

Triệu Châu bảo: -"Vậy thì rửa bát đi!" Nghe điều này, Tăng liền tỏ ngộ.

Thưa Ngài, vị Tăng đạt được điều gì ? Đây là đáp án của con: Bát của vị Tăng đó vẫn còn quá dơ, nếu vị ấy làm sạch nó rồi nên đi xin một bát cơm. Một vị Tăng không có bát chỉ ăn với đôi bàn tay của mình. Nếu vị Tăng không có tay thì làm sao?

Vì vậy, từ Providence xuống đây, con mong Ngài khảo nghiệm cho con bằng Thiên trượng lớn của Ngài. Xin cảm ơn về những lá thư của Ngài gửi tới. Hãy thưởng thức một mùa Xuân tươi đẹp!

Thương kính,

Dale

Ngày 12 tháng 5 năm 1977

Thân gửi Dale,

Cảm ơn con đã biên thư cho thầy, Con và Linda khỏe không? Câu trả lời của con chỉ là chín mươi phần trăm, cũng tạm được. Nhưng con phải cho thầy một đáp án chính xác một trăm phần trăm. Nếu con có một quả pháo đại, và đường dây ngòi nổ đốt cháy chỉ chín mươi phần trăm, nó sẽ dừng lại và xì hơi nhanh chóng, quả pháo không thể nổ. Trái lại, dây ngòi nổ đốt cháy một trăm phần trăm, sau đó tiếng nổ BÙM !

Công án cũng như thế. Nếu con hoàn toàn nhận thức được với bất kỳ Công án nào một trăm phần trăm, tức thì tâm con sẽ bùng vỡ. Khi tâm con bùng vỡ tức không tâm, nó trong suốt như hư không. Mọi thứ đều rõ ràng như gương sáng: khi đỏ đến, hiện đỏ; trắng đến, hiện trắng. Vì vậy, khi đói chỉ ăn; khi mệt chỉ ngủ. Cứ Như Vậy. Nó rất đơn giản, không phức tạp. Đáp án của con rất phức tạp, vì vậy thầy đánh con ba mươi hèo. Thầy hỏi lại, "Vị Tăng đã đạt được điều gì?" Không cần thiết nhiều lời, để thấu được điều này, có một điểm, "Chính-như-vậy" (Just-like-this).

Thầy hy vọng một lần nữa, con chỉ Đi thẳng-Không biết, không tạo tác, không kiểm tra, hãy để tâm con bùng vỡ như tiếng pháo nổ: BÙM ! Sớm được tỏ ngộ và cứu độ chúng sanh khỏi khổ đau.

Thầy,
S.S.

*CHÓ SỬA WOW, WOW,
TỐT HƠN THIỀN SƯ TRIỆU CHÂU*

Los Angeles, California

Ngày 28 tháng 10 năm 1976

Kính gửi Đại Thiền sư,

Tôi muốn cảm ơn thầy đã đến Bồ Tây, Hoa Kỳ. Và những lời giáo hóa của thầy luôn luôn có giá trị thật nhiều. Khi thầy đến, tôi thường xuyên ôn lại những lời dạy cơ bản: buông xuống, tiến thẳng về phía trước, và chỉ-như-thế đó. Khi kết thúc hai tháng, tôi quay lại một lần nữa theo quan điểm này.

Lúc thầy ra đi, tôi trở về nơi Hòa thượng Kozan và ghé thăm các Giáo thọ khác và bỏ hẳn việc đọc sách, kể từ khi tham vấn mỗi người khác nhau làm nổi bật sự hiểu biết đầy đủ với tất cả các Công án Thiền và Kinh điển. Có lúc sự nhầm lẫn phát sinh làm mất đi quan điểm cơ bản.

Nhưng ngay cả trước khi thầy trở lại từ Bồ Đông, sự nhầm lẫn bắt đầu lui dần, rồi khi thầy đến, nó càng biến mất nhiều hơn. Mỗi lần xảy ra như vậy, tôi có một cách giảng dạy mới mẻ đã được đả thông và buông bỏ. Sự đả thông và buông bỏ này cho phép tôi trở thành một giáo sư tốt hơn, để giảng dạy cho những mẫu người đến lớp của tôi tại Đại học UCLA, vì

những sinh viên này thuộc các dạng nghiên cứu, tìm hiểu và bị thu hút vào những tìm hiểu "muốn biết" đó.

Tuy nhiên, tôi chỉ dạy về **không biết**, và sử dụng sự *hiểu biết* để kết thúc *cái biết*.

Khi thầy đến, nó giống như một bàn tay mở, thư giãn. Khi thầy đi, trở lại truyền thống tu Thiền giống như một bàn tay nắm chặt. Cái đóng này rồi mở ra, căng thẳng và thư giãn đều tốt cả.

Tôi hy vọng tất cả các trung tâm Thiền đều phát triển tốt đẹp. Nó rất quan trọng vì sự thông tuệ của thầy được lan truyền đến càng nhiều người càng tốt. Xin cảm ơn thầy.

Trân trọng,
Ed

Giáo sư Ed thân mến,
Bạn khỏe không? Cảm ơn bạn đã gửi thư cho tôi. Nội dung lá thư không tốt, không xấu, nhưng bạn không chịu lắng nghe tôi.

Tôi thường nói, "Đừng tạo tác bất cứ điều gì, sau đó bạn sẽ nhận được tất cả mọi thứ". Nhưng lúc nào bạn cũng tạo ra mọi thứ. Tại sao tạo cho tôi? Tại sao tạo cho Hòa thượng Kozan? Tại sao tạo cho những

Giáo thọ khác? Tại sao tạo đọc sách? Nếu bạn không thực hiện bất cứ điều gì, sau đó bạn sẽ không bị cản trở bởi tôi, bởi Hòa thượng Kozan, bởi các Giáo thọ khác, hoặc bởi sách vở. Ngoài ra, bạn sẽ không bị mất những điểm cơ bản.

Tôi luôn luôn lo lắng về bạn. Bạn quá thông minh, bạn làm theo sự thông minh suy nghĩ của bạn. Bạn nói, "Tuy nhiên, tôi chỉ dạy về không biết, và sử dụng *hiếu biết* để kết thúc cái *biết*". Ý nghĩa này là gì? Tôi đánh bạn ba mươi thiên trượng!

Không nên sử dụng **ngôn ngữ chết**. Bạn là một Thiên sinh! Bạn phải sử dụng **ngôn ngữ sống**. Ngôn ngữ chết luôn luôn đối lập với ngôn ngữ sống. Ngôn ngữ sống là ngôn ngữ Chính-Thật-Như-Vậy, ngôn ngữ Chính-Thật -Như-Vậy không chủ thể, không đối tượng, bên trong và bên ngoài trở thành Một.

Đây là lý do tại sao chúng tôi sử dụng đường lối thực hành Công án. Công án giống như lưỡi móc câu cá. Nếu tâm bạn không sáng suốt, các lưỡi câu có mồi sẽ thả vào trong hồ tâm của bạn, tất cả mọi suy nghĩ của bạn sẽ xuất hiện, bạn sẽ nuốt lưỡi câu này và bị dính mắc bởi suy nghĩ của bạn. Nếu bạn cắt đứt tất cả mọi suy nghĩ và chỉ đi thẳng-không biết, dù cho lưỡi câu có thả vào tâm sáng suốt, nó cũng ra khỏi tâm sáng suốt. Bạn sẽ nhận được tình huống chính xác trong Công án và không bị dính mắc vào lưỡi câu.

Một nhà sư có lần hỏi Thiền Sư Triệu Châu, "Con chó có Phật-tánh không?" Triệu Châu trả lời, "VÔ". Đây là câu nói quá dở ! Tại sao? Ý nghĩa của "VÔ" này là gì ? Nếu ý nghĩa VÔ là **không có**, thì chưa phải ? Điều này tạo ra sự đối lập; đối lập chỉ là tư duy. Nếu không có đối lập, tức nhiên không có ý nghĩa, cho nên nó không thật.

Thiền sư Triệu Châu sử dụng lời nói quá dở này để cung cấp cho môn sinh của mình một Câu hỏi lớn, một Nghi tình lớn. Đây là công việc của một Thiền sư. Triệu Châu là một Thiền sư vĩ đại, và lời nói quá dở của Ngài là một trong những Công án quan trọng để thực hành Thiền. Vì vậy, bạn chớ nên nuốt lưỡi câu của ngài Triệu Châu: Con chó có Phật-tánh không?

Bạn phải cắt đứt tất cả mọi suy nghĩ đối lập - Phật-tánh, không Phật-tánh, cái đánh, tiếng hét, tất cả trở thành Một. Vị trí chính xác của một con chó là gì? Nếu bạn vẫn không hiểu, bạn phải hỏi một con chó, được không? Con chó nói gì?

Tôi có đưa cho bạn một "Bữa ăn Tâm "(Mind Meal) để bạn thực hành bài tập ở nhà. Công án "VÔ" của Thiền sư Triệu Châu là cánh cổng đầu tiên trong Mười Cổng. Bữa Ăn Tâm này nhằm thử nghiệm tâm của bạn: Bạn có bị mắc mồi không? Nếu bạn xét nghiệm Mười cổng, Mười Công án này, Tâm đói khát, Tâm tham muốn, Tâm không-đầy-đủ có xuất hiện

không? Nếu có, bạn phải dùng Món ăn Tâm của bạn. Bạn hoàn toàn phải tiêu hóa sự hiểu biết của bạn. Sau đó có thể kết thúc Bữa ăn Tâm.

Như vậy, bạn có Tâm-đầy-đủ, không có Tâm-trở-ngại, tâm dính mắc, không có Tâm-tôi- Của-tôi – Cái-thuộc-tôi. Tâm-đầy-đủ không bị vướng mồi. Do đó, mọi thứ đều rõ ràng và bạn có thể cảm nhận bất kỳ tình huống nào trong cuộc sống. Và Công án sáng tỏ, để cứu độ tất cả chúng sanh.

Cho nên "VÔ !" của Thiền Sư Triệu Châu là đáp án cứu độ tất cả chúng sanh. Thiền sư Po De nói: "Nếu sáng đến, đập nát sáng. Tối đến, đập vỡ tối. Nếu Phật đến, đập chết Phật." Do đó, bạn phải đập nát tâm kiểm tra của bạn, đập vỡ ngôn ngữ chết của bạn. Sau đó, bạn có thể sử dụng ngôn ngữ sống và dùng xong Bữa Ăn Tâm của bạn.

Tôi hy vọng bạn chỉ **đi-thẳng, không- biết**, kết thúc Bữa Ăn Tâm của bạn, sớm tỏ ngộ, và cứu độ tất cả chúng sinh khỏi khổ đau.

Thiền Tăng,
S.S.

Ồi CHAO !

Thiền sư kính mến,
Tất cả các tượng Phật có đầy đủ đá.
Tất cả các Tổ sư Thiền có đầy đủ gậy,
Thầy có thứ gì?

Ngây ngô.
Mu Jin

Ngày 25 tháng 01, năm 1979

Mu Jin thân mến,
Thầy cắt đứt lưỡi của con. Con có thể làm gì ?

Thầy,
S.S .

Ý NGHĨA THỰC HÀNH CÔNG ÁN

London, Anh Quốc

Ngày 09 tháng 01 năm 1978

Kính gửi Đại thiền sư,
Chồng con Richard, và con rất mong được gặp thầy khi thầy đến đây vào mùa Xuân. Đó là thời điểm tốt đẹp đến với nước Anh. Bây giờ con đang cố gắng sắp xếp những cuộc họp mặt tốt cho thầy ở Oxford và Cambridge cũng như ở Thủ đô Luân đôn.

Trước khi thầy đến, con rất mong muốn khởi sự giao tiếp với thầy, để chúng ta không phải là người xa lạ và có thể làm sao quan hệ thật phải cách. Một trong những môn sinh của thầy là Giáo sư Stephen đã gợi ý rằng để khởi đầu, con nên làm một bài tham luận trình đến thầy, dựa trên Công-án do vị Sư phụ của thầy là Thiền tổ Cổ Phong đã cho: "Chuột ăn thức ăn mè, nhưng cái bát mè bị vỡ" *.

---

* Công án này từ Tự truyện của Thiền sư Sùng Sơn trong tác phẩm "Rơi Tro Trên Thân Phật".

Phần đầu của đáp án mà thầy đưa ra cho Thiền tổ Cổ Phong, "trời xanh dương, cỏ xanh lục", có vẻ như để chỉ trạng thái của một người khi đã giải quyết một trong những thành tựu về "Tự tánh bất động" (Immovable True-Self) .

Điều này thực sự một khi con ở đâu thì toàn thể thế giới bên ngoài xuất hiện và không còn tạo thành các thực thể riêng biệt mạnh mẽ. Chúng ta nghĩ, chúng ta thấy, trong khi chính chúng ta không có thật.

Không có những rào cản ngăn chặn, cho dù tình huống nào, người ta có thể thích ứng với nó một cách tự do. Trong trạng thái này ai cũng nhìn nhận sự thật như là những lời tuyên bố, "Không có kiến thức tâm linh mà tôi phải tìm kiếm", với những gì thuộc tâm thức có thể khám phá sự tồn tại, cũng giống như nó

hiện hữu, đó là Niết Bàn, hoặc Sắc tức Không và Không tức Sắc?

Trạng thái này không có gì để hình thành kiến thức hiểu biết, bởi vì nó chỉ là trạng thái sống động tương thích. Trong khi thế giới hoàn toàn tịch diệt, vắng lặng trước đó, vì nó chỉ hiện hữu cho chính con sử dụng mà tự chính nó không có ý nghĩa gì cả. Bây giờ nó có ý nghĩa hoàn toàn, và tất cả các pháp cũng không kém phần quan trọng.

Trạng thái này xảy ra với con lần đầu tiên cách đây vài năm. Nó xuất hiện màu xanh dương, khi con chưa biết gì về Phật giáo, và nó kéo dài khoảng ba ngày rưỡi. Mặc dù nó sẽ kéo dài lâu hơn và con đã cảm thấy cô đơn khi nó đã mất đi. Đó là những gì đặt ra cho con phải tìm hiểu.

Mãi đến khi con tìm thấy nơi Phật giáo, và đặc biệt là Thiền, từ đó, nó thường trở lại một thời gian ngắn, nhưng hiện thời con ít lưu ý tới nó nữa. Hai hoặc ba năm sau, khi mà lần đầu tiên con được giới thiệu với ngài Yasutani Roshi, người đã đến thăm Luân Đôn, và con đã trình bày với vị ấy về tình huống của con như vậy. Sau đó con được cho biết rằng vị ấy đã cấp giấy chứng nhận "Ngộ" cho tên con ở Kyoto, nhưng con đã không giữ liên lạc. Khi nói cỏ màu xanh lục và bầu trời xanh dương, tất cả các pháp đúng như vậy, và không có gì để chứng đắc, để đạt được.

Thiền tổ Cổ Phong nói với Sư phụ: "Ông có thể cho một đáp án khác hơn". Riêng con cho rằng, khi thầy suy nghĩ về nó, tức là thầy đã không vứt bỏ ngôn ngữ trong câu trả lời của thầy. Nói cỏ màu xanh lục, hiện còn có một cái gì đó, và con nghĩ rằng sự đặt tên như vậy cũng bị lầm lỗi.

Theo con, nó không quan trọng, khi con sống từ thế giới ảo của nhãn hiệu mà con đã xây dựng trong tâm con. Trên thực tế, con phải làm như vậy bởi vì con là một con người, một chúng sinh. Nhưng điều mà con phải nhận ra thế giới của con chỉ là tên gọi, tên thế giới mà về cơ bản là một bí ẩn hoàn toàn. Con không thể nhầm lẫn giữa nhãn hiệu với thực tế, bởi có bao giờ nghĩ câu nói "bầu trời màu xanh dương" là nắm bắt toàn bộ sự vật. Trời xanh là đủ.

Nhưng để nói trời xanh và nghĩ rằng đây là một câu trả lời gài như tóm gọn, nhưng không tóm gọn. Đối với con, trong khoảnh khắc trước đó trời màu xanh lam. Bây giờ nó chỉ là. Vì vậy, khi thầy trả lời: "Chính như thế đó", tức là thầy giải thích tất cả. Cuối cùng là sự hiểu biết của con như đi xa. Kính chúc thầy mọi sự an lành tốt đẹp nhất.

Trân trọng,
Anne

Ngày 20 tháng một năm 1978

Thân gửi Anne,
Cảm ơn con đã biên thư cho thầy, Con và Richard khỏe không?

Stephen đã tin cho thầy biết về con, thầy nghĩ rằng con là một thiên sinh tuyệt vời. Con nói về Công Án. Công án không có gì đặc biệt. Nếu con tạo ra điều gì đặc biệt, thì con có cái gì đặc biệt. Nhưng điều "đặc biệt" này không thể giúp con. Nếu con giữ tình huống chính xác của con trong từng giây phút, Công án Chuột và tất cả một ngàn bảy trăm Công án khác không thành vấn đề.

Con nói nhiều lần rằng, trời xanh dương, cỏ xanh lục. Đó là sự hiểu biết của con trước khi hoàn thành Công án Con Chuột. Như vậy không tốt, cũng không xấu.

Chúng tôi cho rằng Chỉ-như-vậy (only like-this), không phải Chính-như-vậy (Just-like-this). Chính-như-vậy có nghĩa giữ vị trí đúng trong từng giây phút. Khi con đang đói, làm gì? Nếu đáp án của con nói rằng, "trời xanh dương; cỏ xanh lục", như vậy chưa đủ. Con phải ăn. Đó là tình huống chính xác khi con đang đói.

Con nói, "Chính nó như vậy" (just as it is) là Niết bàn (Nirvana)- rằng Sắc tức Không, Không tức

Sắc. Trạng thái này không có gì để hình thành kiến thức hiểu biết, bởi vì nó chỉ là trạng thái sống động tương thích. Thầy đánh con ba mươi hèo! Nếu con mở miệng một lần nữa, con bị mất lưỡi !

Con giải thích "Chỉ như nó là". Đây được gọi là sự **hiểu biết**. Sự hiểu biết không thể giúp con. Con phải **đạt được** "Chỉ như nó là". Con nói, "Khi cỏ là màu xanh lục, hiện còn có một cái gì đó". Điều này có nghĩa là con bị dính mắc một cái gì đó. Bị **dính mắc** vào ngôn ngữ và **sử dụng** ngôn ngữ là hai cái khác nhau. Bị dính mắc với ngôn ngữ tức là con có một trở ngại. Sử dụng ngôn ngữ cho người khác, là phương tiện dẫn đến cứu cánh, với tình Yêu thương bao la và lòng Từ rộng lớn. Đó là con đường Đại Bồ tát.

Đây là một ví dụ: Hãy cho biết, chúng tôi có một cái chuông. Câu hỏi là, "Đây có phải là cái chuông hay không?" Nếu con nói đó là cái chuông, con sẽ bị dính mắc với tên gọi và hình thức. Nếu con nói nó không phải là cái chuông, con sẽ bị dính mắc vào Không. Con có thể làm gì?

Nếu con trả lời bằng sự im lặng. Đây là một trăm tám mươi độ trên vòng tròn Thiền. Điều này giống như một người câm đã có một giấc mơ.

Kế tiếp, có thể con trả lời bằng cách giậm xuống sàn hoặc la hét, "Katz" Đây là chứng minh một

trăm tám mươi độ trên vòng tròn thiên, nhưng con đã không trả lời câu hỏi. Con chỉ hiểu một, mà không hiểu hai.

Sau đó, con nói, "Trời xanh dương, cỏ xanh lục", hay "Bức tường màu trắng", hay "Quả chuông này là màu vàng". Không tốt, không xấu. Tất cả những điều này là đúng sự thật, vì vậy chúng tôi gọi đây là một loại phản ứng đáp án "Như thị". Nhưng liệu có phải đáp án của câu hỏi không? Nó cũng giống như con gãi chân phải trong khi chân trái của con bị ngứa.

Đây có phải là một cái chuông hay không? Mỗi quan hệ của con với cái chuông là gì? Chỉ cầm chuông lên và rung lắc. Ngôn ngữ không cần thiết. Điều này "Chính-là-như-vậy". Không có chủ thể, không có đối tượng, bên trong và bên ngoài trở thành Một. Con nhận thấy tình huống chính xác của con và hành động phù hợp. Con đã gặp Yasutani Roshi, và ông đã cấp giấy chứng nhận về Ngộ cho con để tại Kyoto. Thật là tuyệt! Thầy cho con một công án: "**Đức Sơn ôm bát**"

Một ngày nọ, Lão sư Đức Sơn ôm bát xuống trai đường, Tuyết Phong thấy vậy hỏi: "Ông già, chuông chưa gõ, trống chưa đánh, ôm bát đến chỗ nào?" Đức Sơn bèn trở về phương trượng.

Tuyết Phong kể cho Hòa thượng Nghiêm Đầu nghe, Nghiêm Đầu nói: Lão Đức Sơn chưa hiểu lời cuối. Đức Sơn nghe vậy liền cho gọi Nghiêm Đầu đến

hỏi: “Ông không chấp nhận lão Tăng sao?” Nghiêm Đầu thì thăm điều gì bên tai của lão sư. Đức Sơn nhẹ bảo: thôi được, đi đi.

Sáng hôm sau, Đức Sơn vừa thăng tòa, với động thái thực sự khác hơn xưa. Nghiêm Đầu đến trước pháp đường, vỗ tay cười lớn nói: “Thật thú vị, ta đã hiểu câu cuối của lão sư Đức Sơn rồi. Về sau người trong thiên hạ không cần tra hỏi ông nữa.”

Nếu con hiểu Công-án này, con phải đưa ra cho thầy biết đáp án, tức thì con hiểu Chính-như-vậy và Công-án Chuột. Nếu con không hiểu Công-án này, thì con không hiểu “Chính-như-vậy” và Công án Chuột. Chỉ đi thẳng–không biết. Đừng kiểm tra sự hiểu biết của con, đừng kiểm tra bất cứ điều gì. Một câu trả lời hay, một câu trả lời dở, hoặc không có câu trả lời nào, tất cả không thành vấn đề.

Thực sự, con tin vào Tự tánh bao nhiêu? Đó mới là quan trọng. Nếu con tin vào Tự tánh một trăm phần trăm, thì tất cả những gì con thấy, nghe, ngửi, nếm và xúc chạm đều là Chân lý chính nó như vậy. Đó là sinh hoạt thường ngày, đó là sự thật Công án. Vì vậy, thầy hy vọng con chỉ đi thẳng, không biết, tin vào Tự tánh một trăm phần trăm, trở thành một Bồ Tát vĩ đại, và cứu độ tất cả chúng sinh khỏi khổ đau.

Thầy,
S.S.

ĐẦU RỒNG ĐUÔI RẮN

Western, Pennsylvania,
Ngày 01 Tháng 11, 1977

Kính bạch sư phụ,

Thầy có khỏe không? Trong lá thư này của thầy, thầy hỏi con một lần nữa, "Tại sao Bồ Đề Đạt Ma không râu?" Thầy nói con phải tìm một hình ảnh của Bồ Đề Đạt Ma để thấy rằng trong hình ảnh của ông luôn luôn có một bộ râu. Trong bức thư vừa rồi kính gửi đến thầy, con đã trình cho thầy một câu trả lời chín mươi phần trăm, và Công án – Pháo đã không phát nổ. Được chứ!

"Tại sao Bồ Đề Đạt Ma không râu?"

"Râu."

Đây là ánh sáng leo lét soi vào bóng đêm. Tất nhiên, con hy vọng sẽ sớm có được đáp án.

Nhưng không! Con không thể nào dành tất cả thời gian và nỗ lực vào Công án của thầy như con dự định trước đó. Do trên thực tế con phải sử dụng những lúc rảnh rỗi của con để học tập điện tử, với hy vọng nhận được một công việc tốt. Con đã đánh giá cao sự nghiên cứu điện tử của con như là một kỹ năng về Thiên.

Tuy nhiên, con đang chủ động một mình với tư tưởng nhiệt tình và trực tiếp. Con có một nhu cầu là

mong có được việc làm trở lại, cũng như con đang làm chủ trong con để quay về Công án và giải quyết vấn đề này.

Con muốn cho tất cả chúng sinh được sự trợ giúp mà chỉ có Tổ sư có thể ban cho. Thật quá nhiều lời ! Linda và con rất vui mừng được nghe sự chỉ giáo của thầy một lần nữa. Kính xin thầy bảo trọng.

Pháp tử .
Dale

Ngày 10 tháng 11 năm 1977

Thân gửi Dale,

Cảm ơn con đã biên thư cho thầy, Con và Linda khỏe không? Lá thư của con có nhiều năng lượng, nhưng câu trả lời về Công án không có năng lượng.

Vấn đề của con là gì? Con phải tin vào Tự tánh một trăm phần trăm! Bây giờ con đang làm gì? Khi con làm điều gì, con phải làm ngay điều đó. Đó là vị trí chính xác của con, đó là tâm sáng suốt, đó là không-biết. Con nghĩ rằng Công-án tách biệt với cuộc sống và công việc của con ư ?

Đây là Công- án, Tâm không-biết, tâm sáng suốt, công việc của con, cuộc sống của con, tất cả mọi

thứ: Đánh! trở thành Một. Vậy bây giờ, con đang làm gì? Con nói, con không có thời gian, con không thể làm việc trên Công- án. Đây là lời phát biểu quá dở!

Mỗi Công-án nhằm để chỉ tình huống chính xác của riêng mình. Vì vậy, mỗi ngày, ở khắp mọi nơi, khi con giữ vị trí đúng từng giây phút, tất cả các tình huống trong cuộc sống hàng ngày của con được rõ ràng. Sau đó, bất kỳ một Công-án nào con có thể khảo nghiệm tâm con và tình huống của con ngay bây giờ cũng rất rõ ràng.

Con nói rằng con đang học điện tử. Đây là Thiền. Năng lượng điện có thể thay đổi vào bất cứ thứ gì. Đôi khi nó làm cho lúc nóng, lúc lạnh. Đôi khi nó làm cho có gió, đôi khi làm ánh sáng, đôi khi nó mang lại cho thời gian chính xác, đôi khi nó làm cho thực phẩm. Năng lượng này khởi thủy không có tên và không có hình thức.

Vì vậy, năng lượng này giống như tâm con. Nếu con hiểu một hình thức điện, sau đó con có thể hiểu bản chất của điện. Khi con nhìn thấy ánh sáng, con có biết ánh sáng đến từ đâu? Ánh sáng là năng lượng điện; năng lượng điện là ánh sáng. Năng lượng điện là một phần trong đời sống hàng ngày của chúng ta.

Cũng giống như vậy, hành động đúng trong từng giây phút là Chân tánh, là Tâm sáng suốt, và Sự

thật của con. Vì vậy, nếu con học cách chính xác từ điện tử, không có Công- án nào ngăn chặn con.

Đáp án bài tập ở nhà của con là "Râu". Nhưng Công-án này là một cuộc tấn công Công- án. Làm thế nào con có thể bảo vệ chính mình? Con phải tấn công! Trong lúc thỉnh vấn, Thiền sư hỏi một môn sinh, -"Bức tường màu gì ?" -"Trắng". Rồi ông hỏi, "Có chính xác không?" Nếu ngần ngại, tức thì con đã chết rồi.

Nó giống như câu cá. Con phải tấn công! Khi ông ấy hỏi: "Đây có phải là câu trả lời chính xác không?" Con trả lời, "Ông có đói không?" Nếu con hỏi một đứa bé, "1 + 2" là gì? Nó sẽ đáp: "3"

- "Điều ấy có đúng không?"

- "Có, nó rất đúng". Ông ta tin tưởng chính mình, vì vậy ông ta không tự kiểm tra lại.

- "1+ 2 không bằng 3."

- "Nó chính như vậy! Thầy tôi cũng nói như vậy!"

Tâm trẻ con không thay đổi: không nắm giữ lời nói hoặc suy nghĩ.

Nếu con ném một quả bóng mạnh vào tường, nó dội trở lại mạnh. Ném nó từ từ, nó trở lại từ từ. Kiểm soát tốt gương ra khỏi vỏ chỉ một lần, con cũng phải lấy ra đáp án một lần. Điều này được phản ánh

hành động. "Tường màu gì?", Ông ta hỏi con, một câu hỏi khủng khiếp! Con nói: -"Con đã hiểu rồi. "

- " Nhưng ta không hiểu".

- "Không phải?"

Sau đó, thầy dạy cho con: "Màu trắng." Con phải tự tin vào chính con một trăm phần trăm!

Khi con muốn làm điều gì nhưng sau đó con không làm, như vậy con không tin vào chính mình: Thế là con có cái đầu rỗng nhưng đuôi là rắn. Vì vậy, thầy hy vọng con Chỉ đi thẳng, Không biết, tin một trăm phần trăm vào Tự tánh trong cuộc sống hàng ngày của chính mình, sớm được tỏ ngộ, và cứu độ tất cả chúng sinh khỏi đau khổ.

Thầy,

S.S .

SẴN SÀNG CHẾT

Berlin, ngày 16 tháng 10 năm 1981

Kính gửi Đại Thiên sư,

Cảm ơn thầy thật nhiều về việc thầy đến giáo hóa và trình bày đường lối tu Thiền của thầy. Tất cả mọi việc đều khuyến khích tôi rất nhiều để tu tập mạnh mẽ hơn. Tôi có một số câu hỏi trình lên thầy:

1. Thầy nói thầy để lại nơi đây Y- Pháp, vì thầy còn lưu lại Thành phố Bá-linh. Tôi bây giờ dâng cho thầy Y, nhưng không phải là Pháp. Vì vậy, bây giờ thầy là một Thiên sư mà không có Pháp ...Thế thì làm sao thầy có thể tiếp tục giáo hóa? Những gì thầy có thể chỉ dạy mà không cần Pháp ư ? Vì chúng tôi đã ném nó vào một đám cháy lớn rồi phải không?

2. Xin vui lòng giữ cái này [*một vỏ hạt hoa hướng dương được ép hình trong lá thư*]. Sau một tuần nó sẽ có sự tăng trưởng gấp một triệu lần kích thước của trái đất. Làm thế nào thầy có thể mang nó trở lại cho chúng tôi khi thầy đến vào năm tới? Không được đặt câu hỏi về nó.

3. Sự khác nhau giữa 770 và 007 là gì? Chúng giống nhau hay khác nhau?

Một lần nữa, chân thành cảm ơn thầy rất nhiều với tất cả những gì thầy đã chỉ dạy cho chúng tôi. Kính gửi tới thầy lời chúc tốt đẹp nhất, và có một chuyến đi bình an. Xin thầy cố gắng bảo trọng sức khỏe.

Trân trọng,
Klaus Deiter.

Ngày 06 Tháng 11, 1981

Thân gửi Klaus,

Cảm ơn bạn đã biên thư cho tôi. Bạn và thầy Shutetsu- cùng gia đình, Tăng thân thực hành Thiền, tất cả đều khỏe cả chứ ? Tôi rất quý trung tâm Thiền của các bạn và sự tu tập đồng mãnh của tất cả mọi người. Thật là tuyệt vời ! Bạn hỏi tôi mấy điều. Dưới đây là trả lời của tôi:

1. Bạn nói: "Thầy nói thầy để lại ở đây Y- Pháp. Tôi bây giờ dâng cho thầy Y, nhưng không phải là Pháp. Vì vậy, bây giờ thầy là một Thiền sư mà không có Pháp."

Này Klaus, xưa nay vốn không Pháp, do đó, làm thế nào tôi có thể mất đi Pháp của tôi không? Nếu bạn tìm thấy bất kỳ loại Pháp nào, đó là Pháp của bạn, không phải của tôi! Vì vậy, bạn phải chăm sóc Pháp của bạn. Được chứ ?

2. Bạn nói, "Xin vui lòng giữ điều này. [*một vó hạt hoa hướng dương được ép hình trong lá thư*]. Sau một tuần nó sẽ tăng trưởng gấp một triệu lần kích thước của trái đất. Làm thế nào thầy có thể mang nó trở lại cho chúng tôi khi thầy đến vào năm tới? Không được đặt câu hỏi gì về nó!

Tôi đánh bạn ba mươi hèo! Bạn có thể làm gì? Thiên có nghĩa là "Không tạo tác bất cứ điều gì", nhưng bạn tạo ra gì thế? Lục tổ Huệ Năng nói: "Xưa nay không một vật. Lấy chi dính bụi trần?" Này Klaus, thế giới vốn hoàn toàn tĩnh lặng, vì vậy, *một vỏ hạt hoa hướng dương được ép hình trong lá thư* như bạn nói nó đến từ đâu?

3. Sau cùng, bạn hỏi: "Sự khác nhau giữa 770 và 007 là gì? Chúng giống nhau hay khác nhau?"

Trước tiên, 770 là 007.

Tiếp theo, không có 770; không có 007.

Thứ ba, 770 chỉ là 770; 007 là 007.

Cái nào bạn thích?

Nếu bạn thích một trong số đó, tôi đánh bạn ba mươi hèo! Nếu bạn không thích một, tôi cũng đánh bạn ba mươi hèo! Tôi cũng đã cho bạn bài tập ở nhà tại Thành phố Bá-linh: Công- án "Rơi Tro Trên Thân Phật". Các bạn hoàn thành được chưa? Nói cho tôi biết! Nói cho tôi biết! Nếu bạn không trả lời được, Vậy chỉ đi thẳng-không biết, cho mười ngàn năm không nghĩ. Được chứ?

Tôi hy vọng bạn Chỉ đi thẳng- Không biết, sáng suốt như hư không, sớm hoàn thành bài tập ở nhà, được tỏ ngộ, cứu độ tất cả chúng sinh khỏi khổ đau.

Thầy,
S.S.

THIỀN và ĐẠO CƠ ĐỐC

New York, New York

Ngày 04 tháng 5 năm 1977

Kính bạch Thiền sư,

Cả hai chúng con đều muốn thưa với thầy, một lần nữa với những niềm hạnh phúc khi chúng con được gặp thầy và cùng tu tập với thầy trong ba ngày Tinh tấn Dũng mãnh ở New Haven. Con biết ơn thầy một cách sâu sắc đã cho chúng con cơ hội đó, mặc dù chỉ trong thời gian ngắn nhưng con hy vọng đây là lần đầu tiên và cũng sẽ được nhiều lần như vậy.

Con đã thưa với thầy, con có một cuốn sách nhỏ xin kính tặng thầy. Đây là việc quán chiếu cầu nguyện, từ năm, sáu trăm năm trước đây, khi thực hành nó như là một phương châm sống động của Đạo Tin lành nước Anh.

Con nghĩ rằng tiêu đề: Vầng Mây Vô Minh (*The Cloud of Unknowing*) và những tiêu đề trong cuốn sách đề cập đến, có thể có một số lợi ích cho thầy, và một số đoạn trong cuốn sách con có trong nhiều năm, đã tìm thấy rất đẹp và cung cấp nhiều thông tin hữu ích.

Đây là những tuần lễ bận rộn cho sự du lịch, đến New York và xuyên qua New England để đọc

ngâm những bài thơ và các cuộc hội họp với những sinh viên đi chung. Chúng con cùng tu tập khi chúng con rỗi rảnh. Con nắm bắt những lời nói của thầy và cố gắng để trở thành Một với chúng, đến độ thầy trò chúng con hợp nhất với nhau.

Không biết. Đó là bài tập ở nhà thực hành vào lúc này, và (trong công án) con không nói lời xin lỗi. Đó là đáp án cho những câu hỏi người đàn ông khảy tro trên thân tượng Phật, ngay bây giờ. Con đã nghĩ con có câu trả lời cho nó bất cứ lúc nào. Vì vậy con suy tư. Không phải vướng mắc với câu trả lời, nhưng vẫn vướng mắc với tư duy. Vì vậy, con không biết.

Xin thầy vui lòng chăm sóc sức khỏe tốt cho chính mình, vì lợi ích của tất cả chúng sinh, và có một mùa Hè tốt đẹp.

Chấp tay kính lạy thầy
William

Ngày 05 tháng 6 năm 1977

Thân gửi William,
Con và Diana khỏe không?
Cảm ơn con đã biên thư cho thầy, và cũng tặng thầy cuốn sách.

Thầy xin lỗi vì hồi âm quá chậm. Lá thư của con đã được giao nhận từ Providence chỉ trong thời gian ngắn trước đây, và sau đó thầy đã rất bận rộn với ngày Đại lễ Phật Đản và khóa tu Dõng mãnh Tinh tấn tại Los Angeles và Berkeley.

Đức Phật nói rằng người mà cầm chổi đánh bạn trên đường phố, nó xảy ra như là kết quả chia sẻ nghiệp với bạn cho năm trăm kiếp sống. Vì vậy, ba ngày của chúng ta về tu tập, ăn uống, và sống với nhau có nghĩa là chúng ta đã gặp gỡ và tiếp tục gặp gỡ với nhiều người, nhiều đời, nghiệp lớn mạnh mẽ với nhau. Và điều này sẽ không dừng lại trong tương lai.

Chúng ta sẽ gặp nhau và gặp nhau trong vô lượng kiếp sau. Nhưng con và thầy và tất cả Pháp quyến của chúng ta phải nhớ: Định hướng của chúng ta là gì? Điều này là rất quan trọng.

Con và thầy cũng như Pháp quyến của chúng ta chia sẻ cùng một nghiệp, có nghĩa là định hướng của chúng ta là đạt được giác ngộ, hoàn tất việc lớn sanh tử, và cứu độ tất cả chúng sinh khỏi đau khổ. Đây là đại nguyện của chúng ta. Cũng như hư không vô tận, tất cả chúng sinh vô tận. Vì vậy, đại nguyện của chúng ta vô tận. Cho nên, chúng ta cùng nhau thể nhập vào đại dương của Đại Bồ Tát.

Con nói chuyện về Vâng Mây Vô Minh. Vâng, có một số người Ki-tô giáo thần bí đã nói một cách tương tự với phong cách giảng dạy Thiên. Nhưng thần bí Ki-tô giáo hầu hết không có thể phá vỡ bức tường giữa Thượng đế và con người. Một số người nói, "Hãy vút bỏ Thượng đế và tất cả mọi thứ". Bài phát biểu này giống với phong cách của Thiên, nhưng thêm một bước là cần thiết. Nếu bạn có Thượng đế để ném đi, bạn vẫn còn Thượng đế.

Thầy có một môn sinh là một vị Giám mục ở Thủ đô Hoa Thịnh Đốn. Thỉnh thoảng ông đến Trung tâm Thiên Providence để ngồi thiền với chúng tôi. Theo lời mời của ông, đôi khi thầy cũng giảng dạy tại Nhà thờ Quốc gia, nơi mà các Bộ trưởng và các Linh mục Thiên Chúa giáo đã đến để thực hành Thiên và tham vấn Công án. Một số nói về Thượng đế và Chân tánh của họ trở thành Một, một số nói vút đi Đức Chúa Trời. Điều này có nghĩa là họ vẫn còn có Thiên Chúa, có Thượng đế.

Thầy nói với họ, "Nếu bạn không thể giết Thượng đế của bạn thì bạn không hiểu Thượng đế chân thật. Thượng đế chân thật không có danh xưng hoặc hình thức, lời nói hay chữ nghĩa. Nhiều người tạo dựng Thượng đế trong tâm họ, để rồi họ bị dính mắc và không thể hiểu Thượng đế chân thật. Bạn phải giết Thượng đế của bạn, sau đó bạn sẽ hiểu Thượng đế chân thật. Như vậy, Thiên và Cơ Đốc giáo đều "tương tự", và thầy nói với họ một bước kế tiếp.

Đây là Công án Chỉ-Như-Vậy do Đại Thiên sư Cao Phong Nguyên Diệu (1238-1295), đã sống ở Trung Quốc thời nhà Nguyên hơn bảy trăm năm trước đây. Ông đã đưa ra ba công để kiểm tra tâm môn sinh của mình:

1. *"Mặt trời trên không, tỏa sáng khắp mọi nơi. Tại sao bị một đám mây che khuất?"* Nếu hiểu Công án này, con hiểu Phật, Chúa, Chân lý, Sự sống, Nghiệp và.... tất cả.

2. *"Mọi người đều có bóng theo họ. Làm thế nào để không dẫm bước vào cái bóng của mình?"* Nếu hiểu Công án này, sẽ không có vấn đề gì với bất kỳ hành động nào của con.

3. *"Toàn thể vũ trụ như trong nhà lửa. Được Thiên định gì mà có thể trốn thoát, khỏi bị thiêu đốt?"* Công án nổi tiếng này. Nếu con có thời gian, hãy cố gắng khám phá nó.

Thầy hy vọng con sẽ gửi cho thầy một đáp án chính xác. Nếu con hoàn thành những Công án này, con có thể đi bất cứ lúc nào và ở bất cứ nơi nào. Con là người đàn ông rất bận rộn với những cuộc du hành và nghiên cứu sách vở. Nhưng không bị đánh mất tâm con. Nếu con muốn tìm tâm của con, thì con chỉ là một kẻ ngốc. Con viết rằng con cố gắng để trở thành

“Một” trong các ngôn từ của thầy. Thật là sai lầm. Hãy buông xuống tất cả !

Về bài tập ở nhà của con: Con nói chỉ Không Biết. Thật tuyệt vời! Chỉ Không Biết này tốt hơn so với một Thiền sư, tốt hơn so với Chúa hay Phật. Không kiểm tra tâm con, không kiểm tra cảm giác của con, không kiểm tra bất cứ điều gì.

Thầy hy vọng con chỉ Đi thẳng, Không biết, cố gắng, cố gắng, cố gắng cho mười ngàn năm không nghỉ, sớm hoàn thành bài tập ở nhà của con để được tỏ ngộ, và cứu độ tất cả chúng sinh khỏi khổ đau.

Thầy,
S.S.

MẶT TRONG GƯƠNG

Findhorn, Scotland

Ngày 28 tháng 11 năm 1976

Kính gửi Đại Thiền sư.

Con xin cảm ơn rất nhiều về lá thư của Thầy gửi cho con. Nó đến như ánh bình minh rực sáng.

Khi hôm, con đã nhìn thấy hình ảnh Đức Phật trong nắp đậy của một bồn kem. Chính giữa câu đầu và câu thứ hai con đã nhìn lên. Bộ mặt trong gương có

vẻ giống như con. Đó là cái gì? Chúc mừng Lễ Giáng sinh và Năm mới đến với Thầy và tất cả Tăng thân ở Trung tâm Thiền Providence an vui hạnh phúc.

Thương kính,
Jane

Ngày 15 tháng 12, 1977

Jane thân mến,

Cảm ơn con đã gửi thư thăm thầy. Con nói rằng con nhìn vào gương và hỏi: "Đó là cái gì?" Ở giữa khuôn mặt con phản ánh, và cũng đã có mặt thật của con. Vậy Thầy hỏi con: Mặt trong gương và mặt của con, cái nào là Mặt Thật của con? Chúng giống hay khác nhau?

Nếu con nói "giống nhau", thầy sẽ tát vào mặt con. Rồi con sẽ thốt: "Ồi cha! Đau quá", nhưng mặt trong gương không có cảm giác gì. Nếu con nói, "khác nhau", Thầy sẽ cho con biết rằng, trước khi con được sinh ra, mặt con không có. Sau khi con chết, mặt con cũng sẽ không. Vì thế mặt của con đang là không, mặt phản ánh trong gương cũng là không, do đó hai mặt như nhau. Vậy, Thầy hỏi con lần nữa, chúng giống hay khác? Nếu con nói "tương tự". Tất nhiên con không hiểu khuôn mặt nguyên thủy của con. Cũng vậy, nếu con nói "khác nhau", con không hiểu Mặt Nguyên Thủy của con. Mặt Nguyên Thủy của con là gì?

Cách đây khá lâu, Lục tổ Huệ Năng nói: "Đừng nghĩ tốt, đừng nghĩ xấu. Ngay lúc đó cái gì là Bản lai diện mục?" Đây là một Công án nổi tiếng. Không tạo tác bất cứ điều gì, sau đó con sẽ nhận ra Bản lai diện mục của con và nhận được tất cả mọi thứ. Nếu con không hiểu Mặt Thật của con, Chỉ đi thẳng-Không biết. Thầy hy vọng con luôn luôn thực hành như vậy thật sáng suốt, thật rõ ràng như hư không, sớm nhận ra Bản lai Diện mục chính mình, được tỏ ngộ và cứu độ tất cả chúng sinh khỏi khổ đau.

Thầy,
S.S.

THÊM MỘT BƯỚC NỮA

Ngày 07 Tháng 12, 1976

Kính bạch Thiền sư,
Mặt trăng không có tên.

Cảm ơn thầy,
Stewart

Ngày 13 Tháng 12 năm 1976

Thân gửi Stewart,
Con nói, "mặt trăng không có tên". Vậy là gì ?

Thầy,
S.S.

8

TU THIÊN VỚI NHỮNG NGƯỜI KHÁC***TU MỘT MÌNH***

New York, New York

Ngày 26 tháng 6, 1978

Kính chào Thiên sư.

Con cảm ơn Thầy đã gửi thư, và hình của Bồ Tát Quan Thế Âm. Con thành thật cảm ơn về sự quan tâm của Thầy.

Xin Thầy dành cho con chút thời gian để con được trình bày cùng Thầy vài vấn đề. Khi con thực hành ở một trung tâm Thiên khác, con đã trở nên điên khùng, và gây ra nhiều nhầm lẫn rắc rối.

Con đã tham dự khóa tu Đông Mãnh Tinh Tấn được tổ chức tại nhà của Bob ở Long Island cuối tuần vừa qua. Một lần nữa, con đã nhận thấy rằng tu tập cùng với những người khác thật vô cùng khó khăn.

Dường như thế con đang vùng vẫy trong một cái gì bị gò bó, ngăn cản thật sâu nặng. Con trở nên vô cùng xa lạ với mọi người, và thực sự không thể thích hợp với con. Con chỉ muốn rất nhiều sự chú ý đặc biệt về con.

Con biết như vậy là điều không tốt cho người khác. Con không thể chịu đựng để làm điều đó, nhưng con thấy hình như cũng không kiểm soát được nó.

Như Thầy đã nói sự thực hành chung với người khác sẽ giúp cho cái nghiệp xấu của con tiêu mòn, nhưng con cảm thấy nếu dành nhiều thời gian tu chung như vậy, thật ra là gánh nặng bức rức cho con. Con không thích làm như thế một lần nữa, đó là lý do tại sao con muốn ở riêng và tu tập một mình. Đồng thời nó cũng là điều quan trọng để lấy lại sự thăng bằng, ổn định trong tâm trí của con.

Geogre Bowman nói rằng trong chúng ta không có ai đặc biệt cả, dù đặc biệt tốt hay xấu. Nhưng con cảm thấy vô cùng khác biệt với mọi người, hoàn toàn xa lạ. Bản thân con cũng không hiểu, cho con xin lỗi. Con chỉ muốn tiếp tục tu tập một mình. Con xin cảm ơn thật nhiều về sự quan tâm của Thầy. Kính dâng lên Thầy với tất cả lòng quý mến của con.

Đệ tử
Gail.

Ngày 06 tháng 07, 1978

Chào Gail.

Cám ơn về lá thư của con. Con có khỏe không? Thầy đã đọc thư và hiểu được tâm trạng của con. Không phải chỉ có một mình con là người mắc cái nghiệp này, rất nhiều môn sinh khác cũng thích loại hình tu tập một mình như vậy. Điều đó không tốt, cũng không xấu, nhưng đỡ hơn là không có gì cả. Tuy nhiên, nếu con tu tập một mình, thì sự tu tập của con sẽ không phát triển nổi và con có thể đánh mất tầm nhìn trong những quan điểm của con, tình huống và vị trí của con; Ý tưởng của con có thể mãnh liệt hơn và con không hiểu được sự tăng trưởng của nghiệp lực. Nếu như con thực hành với những người khác, con sẽ thấy nghiệp lực của con. Chỉ khi nào con thấy nghiệp lực của con thì con mới chuyển hóa được nó.

Thiền có nghĩa là không nắm bắt thứ gì cả. Nếu con còn nắm bắt một cái gì, hay làm một điều gì, hay trói buộc vào một chuyện gì, thì con không phải thực hành Thiền. Nếu con thực hành theo phương hướng riêng thì con không thể nào tỏ ngộ và không thể thấu suốt được Tự tánh, dù cho con cố gắng hết cả cuộc đời của con cũng vậy. Thế thì điều rất quan trọng cho con là phải buông xuống những ý tưởng và những cảm giác của con. Con là gì? Nếu con không biết, chỉ đi thẳng- không biết.

Con luôn luôn kiểm soát, kiểm soát, kiểm soát "cảm giác của tôi", "cảm giác của người khác", "tâm trí của tôi", "sự hiểu biết của người khác". Như thế là cách con tạo ra chướng ngại cho con. Con nói con không thể giúp đỡ những người khác, và con cũng là một gánh nặng cho họ. Đừng bận tâm về những người khác, nếu con thực hành với người khác, thì hành động tốt và xấu của con đã thật sự giúp đỡ người khác rồi, chúng tôi gọi đó là Đồng sự, hoặc chung một hành động, cũng còn gọi là cộng nghiệp. Chung một hành động cũng giống như rửa những củ khoai tây.

Ở Hàn Quốc, khi người ta rửa khoai tây, thay vì rửa từng củ, từng củ, họ đã đổ hết những củ khoai tây trong một chậu đầy nước. Sau đó người ta dùng đôi đũa lớn khuấy trộn đều lên xuống, lên xuống. Cách làm này để cho những củ khoai tây cọ xát vào nhau, va chạm chung nhau, khiến những chất dơ bẩn đất cát tất cả được thải ra ngoài. Nếu như con rửa từng củ khoai tây một, thì sẽ mất nhiều thời gian, vì rửa sạch từng củ một phải được rửa nhiều lần, nếu như chúng được rửa chung hết, thì tất cả khoai tây đều được sạch một lần.

Sự thực hành Thiền, khi quỳ lạy, tụng kinh, hay ngồi Thiền chung, mọi người đều sống chung, sinh hoạt chung với nhau như vậy, cũng giống như nhiều củ khoai tây va chạm vào nhau, và rửa sạch với nhau.

Đôi lúc con mệt mỏi vào buổi sáng và con không muốn bước ra khỏi giường, Hoặc khi làm việc mà con chỉ muốn coi Ti-vi. Nhưng khi con sống ở trung tâm Thiền, con cần phải thực hành chung thời khóa với mọi người, hãy cùng nhau tu tập. Con phải buông bỏ những cảm giác của riêng con, vì tác dụng này nó không kiểm soát được bởi ba nghiệp xấu của con là tham, sân và si.

Thỉnh thoảng con tiếp xúc va chạm vào những người khác, "Tôi không muốn quỳ lạy" hay "Tôi thấy mệt mỗi khi rửa chén". Như vậy tức là con tác động vào nghiệp xấu của con. Nếu con cảm giác một mình, thì rất dễ dàng cho con ôm giữ ý tưởng của con. Khi con rời xa những người khác, sự suy nghĩ và ý tưởng của con càng ngày càng thêm lớn mạnh. Lúc đó tâm của con nhỏ hẹp và xiết chặt lại tạo thành nhiều vách ngăn hơn.

Thiền có nghĩa là ở trong và ở ngoài trở thành Một. Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi nào, con và vị trí đứng của con trở thành một. Khi con thực hành với mọi người, mọi người sẽ giúp con thấy được vị trí đứng của con. Như thế thì cuộc sống của con trở nên đơn giản và rõ ràng. Những vách ngăn suy nghĩ, những rào cản trong tâm con từ từ bị phá vỡ và quét sạch.

Sau đó, con có thể thấy và nghe, tất cả đều là bản lai như thật của chính mình. Khi một người nào đó

vui, con cũng vui lây với với họ. Khi một ai buồn, con nhận thấy họ buồn mà giúp đỡ họ. Điều đó được gọi là "Đạo cảm thông, không thể nghĩ bàn". Đồng thời nó cũng được gọi là Tình yêu thương rộng lớn, Lòng Từ bi bao la, và con đường thênh thang của hạnh Bồ Tát.

Nếu con thực hành một mình, con chỉ tạo ra những vách ngăn cho chính con. Khi nào thì con ra khỏi vách ngăn nhỏ hẹp này? Vũ trụ bao la không cùng tận, không gian và thời gian không cùng tận. Vậy con chớ tạo ra "Không gian của tôi", chớ tạo ra "Thời gian của tôi" Hãy buông bỏ : cái Tôi-của Tôi- thuộc về Tôi. Chỉ cố gắng, cố gắng và cố gắng. Điều này rất quan trọng. Thoạt đầu có khó khăn, nhưng nếu con không kiểm tra tâm con, không kiểm tra cảm giác của con, không kiểm tra hiểu biết của con, thì không có vấn đề. Suy nghĩ đến rồi đi – chỉ như vậy.

Khi con thực hành đúng, và trở nên vững chãi rồi, thì đạo càng cao, ma càng khỏ. Cho nên sinh hoạt chung thì có sự khó khăn, nghĩa là Đạo lực của con và nghiệp lực trong con cả hai đều mạnh mẽ.

Trong lúc này, con chỉ cần đi thẳng- không biết và kiên nhẫn thì con sẽ chiến thắng. Đồng ý không? Như vậy không có vấn đề gì, nhưng nếu ma chướng của con trở nên mạnh mẽ hơn Đạo lực của con, thì chí kiên nhẫn của con sẽ yếu dần, và con trở thành điên khùng cuồng dại. Vậy thì con cần phải cố gắng, cố

gắng, cố gắng, nếu con làm chủ được tâm, con sẽ trở thành người phụ nữ tuyệt vời.

Thầy hy vọng con chỉ đi thẳng-không biết, đừng nắm giữ những cảm giác của con, hãy tỉnh thức, và cứu vớt chúng sanh thoát khỏi khổ đau.

Thầy,
S.S.

CÙNG NHAU TU TẬP

Berkeley, California
Ngày 22 tháng 11, 1977

Kính chào Thiền sư.

Con xin được cảm ơn Thầy thật nhiều khi ngài đã giới thiệu con cho Diana và Eza. Con mến thích họ và mọi người ở trung tâm Thiền Berkely vô cùng.

Có những chuyện buồn cười đã xảy ra. Sáng hôm qua, con ngồi đọc lại sách Công án "Rơi Tro Trên Thân Phật", và ngạc nhiên là tại sao có nhiều người viết thư cho Thầy. Và ở mỗi lời cuối, Thầy luôn luôn nói: "Chỉ đi thẳng- không biết". Vậy thì những lá thư này tại sao điều đó lại cần nói như thế ? Và tối hôm qua, một ý tưởng lại xuất hiện, con cảm thấy nên dâng đến Thầy lá thư này, "Thực tại Nghiệp!"

Như Thầy biết! Michael đang ở tại trung tâm Thiền. Lúc đầu, anh ấy mới dọn vô, anh ấy tu tập rất chăm chỉ và bỏ nhiều công sức cho trung tâm. Khoảng hai tuần vừa qua, anh ấy đã có việc làm ở Cựu Kim Sơn (San Francisco), và đã cuốn hút vào công việc, xa dần chúng con, rồi bỏ cả những buổi tham thiền sáng và tối, một việc từ trước đến giờ chưa từng xảy ra.

Hôm qua, có thể nói là ngày xấu tệ nhất. Đáng lẽ, anh ấy đến phiên phải nấu cho bữa ăn tối chung, nhưng khoảng 45 phút trước giờ ăn, mọi người không ai thấy hoặc nghe động tịnh gì về anh ấy cả, chúng con phải làm bếp và dùng bữa tối trước. Đến khi anh ấy trở về chỉ còn 5 phút nữa đến giờ tu thiền buổi tối và anh ấy hoàn toàn không cho biết lý do về trễ. Cảm giác tham thiền cũng thật buồn cười. Sau khi thực tập, chúng con ngồi xuống và nói chuyện với nhau.

Michael đã trình bày những hành động của anh ta trong vòng 2 tuần vừa qua chúng tỏ không có gì sai khác cả, miễn là anh ấy thực hành Tâm hiện tiền bất cứ nơi nào. Chúng con cố gắng giải thích cho anh ấy hiểu khi ở trong trung tâm Thiền, điều quan trọng là cùng nhau sinh hoạt chung, tu tập chung. Nhưng anh ấy làm cách thức lễ bái như ở chùa tại Cựu Kim Sơn, mà ở đây anh ta lại không hòa đồng với chúng con.

Trong suốt đời mình, con muốn làm thầy giáo thọ để hướng dẫn cho mọi người bất cứ lúc nào có

dip. Nhưng từ khi con gặp Thầy, con thấy không có gì quan trọng để giáo hóa. Hôm qua, con đã đối diện với một tình huống mà con cho là cần phải hóa độ một số người. Nhưng con nhận ra mình không đủ năng lực sáng suốt trong việc làm này. Tối hôm qua, Micheal có nói về chuyện ra đi, con mặc nhiên như không có gì xảy ra.

Tình huống này đã diễn ra ở trung tâm Thiền và cũng là bài học cho con, nó đã cho con thấy được chỗ yếu kém mà con cần phải nỗ lực tu tập tinh chuyên hơn.

Suốt hai tuần vừa qua, chúng con đã phân xét về chuyện Michael với những ý tưởng phát sinh của anh ấy. Sau đó, chúng con có nói chuyện với anh ấy, con nghĩ mỗi người đều bảo thủ những ý tưởng của mình, chỉ mong sự hóa giải. Hôm nay, Michael ở tại trung tâm Thiền, anh ấy đã tự "thay đổi" ý, không dọn đi nữa. Chúng con không cần phải làm gì cả, chỉ buông xuống hết những ý tưởng của chúng con.

Trước đây, con đã có một nhận thức hiểu biết là làm sao có thể chấp nhận những quan điểm qua phương thức giữ Tâm sáng suốt. Bây giờ, con thấy đó không phải do những quan điểm tạo ra sự chướng ngại cho con, mà chính những ý tưởng của con gây sự chướng ngại cho con, và có thể gây chướng ngại cho mọi người nữa!

Bây giờ, điều vô cùng quan trọng đối với con là phải quyết tâm mãnh liệt hơn để buông xuống những ý tưởng của con, thích và không thích phán xét. Sáng nay, con đã đọc lại “Nội Quy Trường Thiền”, và bất ngờ, thật sự chúng có ý nghĩa nhiều hơn trong thời gian qua.

Làm cách nào trọn vẹn để bày tỏ lòng biết ơn Thầy và Michael đã dạy cho con điều này?

Bài tập Về Công án Rơi Tro Trên Thân Phật:
 Có một gã đàn ông,
 Thân mạnh và gàn bướng.
 Vào chánh điện hút thuốc
 Phà khói lên mặt Phật
 Khảy tro trên thân Ngài,

Sư trụ trì bước ra,
 Quả gã làm sai trái.
 Gã hăm hừ quát lại
 Chấp chặt lời trong Kinh:
 “Mười phương đều có Phật
 Chỉ chỗ nào không Phật
 Cho ta khảy tro tàn.”?!
 Con có mặt nơi đó
 Giáo hóa gã thế nào,
 Cho gã hiểu chánh pháp
 Không làm tổn hại con ?

Con xin trình đáp án:
"Con đứng trên đầu Phật
Cúi xuống đánh lễ ngài" !
Buông bỏ mọi ý tưởng
Lấy gì chướng ngại tâm?
Khi đổ đến, chỉ đổ
Hôm qua, trời đổ mưa
Ngày nay, trời trong sáng.

Thành kính tri ân Thầy,
Đệ tử Jeff

Ngày 5 tháng 12 năm 1977

Jeff thân mến,
Cảm ơn lá thư con gửi đến thầy. Con và Tăng
thân Trung tâm Thiền Berkeley đều khỏe cả chứ?

Con nói là Thầy đã giới thiệu con với Diana và
Ezra, nhưng thực sự đây là nghiệp duyên của con với
Diana và Ezra trải qua từ nhiều kiếp trước.

Đức Phật dạy rằng khi con đi qua bắt gặp ai đó
trên đường phố và chỉ cọ vào tay áo với họ, tức là con
đã có tạo ra duyên nghiệp cùng với nhau trong năm
trăm kiếp sống.

Vào đời trước, con đã tạo chung nghiệp với nhau, nên bây giờ con ở cùng nhà, cùng tu tập chung nhau, con hạnh phúc và may mắn. Con phấn đấu, kiểm điểm và cùng giúp đỡ người khác.

Quan trọng hơn hết, nếu con có thể kiểm soát được nghiệp xấu và tốt trong từng khoảnh khắc, thì con có thể sử dụng nó mà cứu độ tất cả chúng sanh. Nhưng nếu con không kiểm soát được nghiệp, thì nghiệp sẽ kiểm soát lại con, không những chỉ trong đời này, mà còn nhiều đời sau nữa. Hành động tốt hay xấu, vui hay buồn, sẽ dẫn con đi lòng vòng, và lòng vòng. Điều này được gọi là Khổ luân (*bánh xe khổ não của kiếp người*)

Con kể về Michael. Thật thú vị ! Đây là thí dụ giúp cho việc tu tập chính xác. Có 3 hạng người: Hạng người thấp nhất, không kiểm soát chính mình. Với những người này, phải cùng nhau làm chung, cùng nhau ở chung và cùng nhau tu chung rất là quan trọng. Họ cần phải đi theo Tăng đoàn. Đôi lúc, nếu sự ưa thích hoặc chán nản của họ quá mạnh, thì nghiệp lực của họ sẽ xuất hiện, nhưng nếu họ tiếp tục tu hành, và cùng nhau sinh hoạt, thì cái nghiệp lực thích hay không thích đó sẽ yếu đi, và cuối cùng thì không còn sự trở ngại nào khi cùng nhau sinh hoạt. Giữ tâm sáng suốt, từng lúc, từng lúc, sẽ dễ dàng hơn.

Với một số người trong hạng người thấp nhất này, toàn thể Tăng đoàn đều là thầy của họ, Michael đôi lúc cũng thuộc về hạng học trò này. Cậu ấy là một người rất tốt, thích sinh hoạt chung, và hiểu thế nào là hướng đi đúng. Nhưng thỉnh thoảng nghiệp xấu của cậu ấy lại xuất hiện từ trong tâm trí rất khôn lanh của cậu ta, và chính sự khôn lanh của cậu ta đã kiểm soát được cậu ấy. Vì vậy mà cậu ấy đã không thích sinh hoạt chung. Trong những lúc này, cậu ấy thường nói: “Tu tập không quan trọng. Tất cả mọi chuyện đều tốt, nó không ảnh hưởng gì việc tôi làm.”

Cái tâm này rất là nguy hiểm. Một người khôn lanh thì có loại ý tưởng như thế và có nhiều vấn đề ở bên trong, nhưng bề ngoài lại chứng tỏ là mình làm được tất cả.

Vậy thì việc sinh hoạt chung rất là quan trọng cho người này, nó có thể giúp cậu ấy tẩy sạch được nghiệp của mình. Sau đó nó có thể làm cho bên trong và bên ngoài trở thành Một.

Và hạng kế tiếp là những người cùng sinh hoạt chung mà không xảy ra chuyện gì, nhưng nếu những người này đi ra ngoài một mình, đầu họ suy nghĩ, nhìn thấy chuyện gì, thì cái tâm của họ sẽ lay động. Nếu họ ẩn cư trong những miền núi rừng yên tĩnh, tu tập một mình, thì sẽ không có vấn đề gì cả. Trong tình huống xấu, nếu nghiệp lực của họ lay động, thì họ sẽ không

kèm chế được ý tưởng của họ. Với sự tu hành tích cực hơn, họ có niềm tin nơi Phật pháp và trở thành những môn sinh cao cấp.

Hạng môn sinh cao cấp này, tâm của họ không lay động trong bất kỳ hoàn cảnh nào, dẫu ở một mình hay với sống chung với mọi người. Trong tình huống xấu tệ, mặc dù họ có thể xuất hiện làm điều xấu cùng với người khác, đó chỉ là hiện tượng bên ngoài. Còn mặt hạnh bên trong, họ có Tình yêu bao la và lòng Từ rộng lớn. Vì thế bất cứ nơi đâu, bất cứ lúc nào, bất cứ tình huống nào, bất cứ vị trí nào không còn chướng ngại họ nữa. Khi đúng lúc, họ có thể giáo hóa hợp với khế lý, khế cơ.

Con nói, con muốn làm thầy giáo thọ để giáo hóa những người khác, nó đòi hỏi con phải là môn sinh cao cấp, Thầy nghĩ với tác dụng bên trong, con đã thật sự là môn sinh cao cấp rồi.

Không sao hết. Như vậy thì con có thể hướng dẫn Michael cũng tốt. Con nói Michael đã thay đổi ý tưởng của cậu ấy, và ở lại trung tâm Thiền Berkely. Cái sự đi hay ở của cậu ấy, có vấn đề hay không, tu tập chung hay không, và cuối cùng là hành động tốt hay xấu của cậu ấy còn tùy thuộc vào những bậc Chơn sư hướng dẫn.

Con nói, nếu con kèm giữ ý tưởng của con, con sẽ bị dính mắc với nó, cho nên con không thể giúp được người khác. Quả đúng như vậy. Nếu con buông xuống tất cả trong từng giây phút, thì con sẽ nhận ra tình huống đúng và vị trí đúng của con. Đây là cội nguồn của trí tuệ và hạnh lành của Bồ tát. Một khi con đã có cái tâm này, thì Nội Quy Trường Thiền sẽ không cần thiết cho con nữa. Nhưng Nội Quy Trường Thiền rất quan trọng cho tất cả những môn sinh dù sơ cấp, hay cao cấp. Hãy áp dụng Nội Quy Trường Thiền mà giáo hóa mọi người. Về Công án Rơi Tro Trên Thân Phật, con đã trình bày đáp án:

*Con đứng trên đầu Phật,
Cúi xuống đánh lễ ngài.*

Như vậy gã đàn ông đó sẽ nói:

- "Ồ! tuyệt vời, tuyệt vời! Pháp lữ, bạn thế nào? Có khỏe không?"

Sau đó thì là gì? Con không thể nào thay đổi tâm của ông ấy, Ông ấy rất thích hành động của con (*đứng trên đầu Phật*). Nghĩa là hành động của con và ông ấy giống nhau, nhưng làm thế nào con thay đổi được tâm của ông ta? Làm sao con dạy cho ông ấy thích cái này, hay thích cái kia? Điều này quan trọng lắm, Hãy cho Thầy câu trả lời thích đáng, nhanh lên! Thời gian không đợi chờ con nữa đâu !

Bài thơ của con rất tuyệt diệu, tuyệt diệu! Và thầy cũng tặng con bài thơ:

*Tư tưởng đúng khi con không chấp giữ,
Bất cứ điều gì trong cuộc sống đảo điên.
Dù thuận duyên hay gặp cảnh chướng duyên,
Không ảnh hưởng đến hành vi tạo tác.*

*Trong cầu vồng có bao nhiêu màu sắc?
Chó thích xương, bé thích kẹo theo đòi
Con thích gì hãy nói thầy nghe thử !?*

Thầy hy vọng con chỉ đi thẳng-không biết, thật sáng suốt như hư không, nếu con khám phá ra điều con thích, con phải làm ngay. Rồi thì con sẽ nhận ra nó, và hãy cứu độ tất cả chúng sanh thoát khỏi mọi khổ đau.

Thầy,
S.S.

NĂNG LƯỢNG CON VÔ TẬN

Ann Arbor, Michigan
Ngày 28 tháng 11, 1977

Thiền sư kính mến,
Con là một môn sinh của Thiền sư Aitken Roshi,
con đã tham dự khóa tu Đông Mãnh Tinh Tấn do thầy

tổ chức tại Trung tâm Thiền New York vào ngày 25-27 tháng 11 vừa qua. Aitken Roshi khuyến khích con đi đến trung tâm Thiền của thầy. Xin cảm ơn thầy thật nhiều. Con rất vui mừng có cơ duyên gặp gỡ thầy.

*Thầy từ đâu đến?
Con vỗ cả hai tay.*

*Có hằng triệu Tặng thân.
Tặng thân ở Hawaii,
Tặng thân ở Nườu Ước....*

*Chỉ có một Tặng thân,
Hoặc không có Tặng thân.*

*Khi nghe thầy xướng lễ,
Con biết hết nhạc âm đến từ Hàn Quốc.*

*Tụng kinh vào buổi sáng,
Thụ trì vào đầu hôm,*

*Chơi trống sanjò, trong khoảnh khắc,
Con thức giấc theo tiếng chuông tĩnh lặng ban mai.*

Bạch thầy, con phải đi học tại Michigan rồi đây. Làm sao con có thể tiếp tục thực hành Thiền? Thật nan giải cho con, vì không có ai để cùng con tu tập. Con cố gắng ngồi một mình, nhưng năng lượng của

con vẫn tuôn chảy ra ngoài. Con hy vọng sẽ hạnh ngộ cùng thầy thêm lần nữa.

Kính chào thầy,
Aloha Peggy

Ngày 8 tháng 12 năm 1977

Peggy thân mến,

Cảm ơn con đã gửi thư cho thầy. Con khỏe không? Thật là duyên lành để gặp gỡ với các con tại Trung tâm Thiền Quốc Tế Hoa Khê ở Nữu Ước. Cũng rất tuyệt vời có những môn sinh của Ngài Roshi Aitken đến thăm Trung tâm Thiền và cùng thực hành với chúng tôi. Aitke Roshi là một Thiền sư vĩ đại.

Bài thơ của con rất hay, rất tuyệt. Thầy cũng tặng lại con bài thơ:

Đến và đi tay không.

Những âm thanh vỗ tay từ đâu đến?

Không có tai, không có tiếng, vậy là gì ?

Hãy cẩn thận! Hãy cẩn thận! Chớ mắc vào lưới câu.

Nếu con nghĩ rằng, "có hằng triệu Tăng thân" và "không Tăng thân".

Một con quỷ ngủ, ngay lập tức kéo đầu con xuống.

Âm thanh của sóng nước Hawai, xô đẩy tâm của Tăng thân trời hụp.

*Tiếng ồn náo giao thông ở New York, xé nát tâm Tăng
lữ độc hành.*

Thật rõ ràng ! Thật trong sáng !

Cách đây đã lâu, một Tổ sư vĩ đại,

*Nhìn thấy cá bơi giòng nước ngược, không bao giờ
ngủ,*

*Và làm thành chiếc mō con cá nhip nhàng qua giai
điều tụng kinh .*

Kayageum Sanjō, yoeng gok san, ta ryeong.

Tất cả khơi nguồn từ đó,

Đung đung, Đang đang - la, la, la, la là.

Thầy rất vui khi con đang chăm lo học tập. Con cho rằng thực hành thiền một mình thật rất khó khăn. Không cùng nhau sinh hoạt, không thể tu tập chung nhau. Tình huống này nan giải, và xấu tệ. Nhưng thực hành Thiền có nghĩa là, tình huống thực tại của con là gì? Con phải hiểu điều này.

Con nói con đã hết năng lượng, nhưng thực tế năng lượng của con ngút ngàn vô tận. Khi con lạy, khi con ngồi, nguồn cung cấp năng lượng vô tận của con xuất hiện. Không có vấn đề gì. Con hãy làm ngay đi ! Con có thể làm tất cả mọi thứ. Nếu con tạo ra khó khăn, con có khó khăn. Nếu con tạo không có năng lượng, con không có năng lượng. Nếu con tạo ra năng lượng, con có nhiều năng lượng. Không bao giờ chiếc xe con bị dừng, điều này quan trọng nhất.

Chiếc xe con bị dừng nghĩa là con kiểm tra tâm con, cảm giác của con và tất cả mọi thứ. Vì vậy, nhận thức tình huống **chỉ đi thẳng-không biết**. Sau đó, con giống như mạch nước phun trào, suối nguồn vô tận, không có chuyện gì nữa cả.

Thầy hy vọng con Chỉ đi thẳng- Không biết, sáng suốt như không gian, xe vẫn chạy, con vẫn tu, hoàn thành việc lớn sanh tử và cứu độ tất cả chúng sinh khỏi khổ đau.

Thầy ,
S.S.

GIẤC MƠ CHUYẾN DU LỊCH BỊ BỎ DỠ

Boston, Massachusetts
Ngày 31 tháng 8 năm 1977

Kính chào Thiền sư.

Con có một giấc mơ vào tối hôm qua.

Vài người bạn và con chuẩn bị sắp đặt cho một cuộc du ngoạn. Chúng con đến nhà một bà thầy Phù thủy có năng lực làm cho chúng con toại nguyện những điều mong ước. Con được tiếp đón bởi một người đàn bà khả ái. Với sự kín đáo thỏa thuận, chúng con được ở lại đó trong khoảng thời gian dài để thử

nghiệm, cho đến khi chúng con thức giấc nhận ra rằng chúng con đã bỏ dở cuộc hành trình của chúng con. Chúng con muốn tiếp tục lên đường. Nhưng mẹ Phù thủy từ chối yêu cầu về sự ra đi của chúng con. Vì vậy, chúng con quyết định bỏ trốn.

Nhưng bất cứ nơi nào trên đường chúng con đi, mẹ phù thủy luôn luôn ngăn giữ lại. Chúng con sớm nhận ra rằng nếu chúng con muốn thoát khỏi, chúng con phải trả lại tất cả những điều ước muốn mà bà ấy đã ban cho - không có gì thuộc về chúng con cả, ngay cả người đàn bà khả ái. Một khi đã trả về tất cả mọi thứ thì bà ấy cũng biến mất, và chúng con được tự do tiếp tục cuộc hành trình.'

Munindra đã đến thăm căn nhà nơi con cư ngụ. Ram Das thì thường đến hơn. Đây là một nơi lý tưởng để thực nghiệm sự đa dạng của những Pháp môn. Con đã có thử qua vài lần, nhưng con vẫn thẳng tiến về Công án "Ta là gì?". Dù sao, nó cũng là lối tu kế hợp, con đã học hỏi ở đây rất nhiều và có tiến bộ hơn. Con cảm thấy không có gì hối tiếc khi dọn ra khỏi trung tâm Thiên, nhưng con hy vọng sẽ có một số bài thuyết trình cho trung tâm sớm hơn.

Con cầu mong Thầy luôn được mạnh khỏe.

Kính chào thầy,
Fred

Ngày 21 Tháng 9, 1977

Fred thân mến,

Cảm ơn con về lá thư và tấm thiệp đẹp của con gửi đến thầy. Con khỏe không?

Trong thư, con đã kể về một giấc mơ. Đó là giấc mơ tuyệt vời. Tuy nhiên, một giấc mơ vẫn là một giấc mơ. Nếu con giữ giấc mơ này, con chỉ là một người đàn ông mơ mộng. Dưới đây là bài thơ cho con:

Khách vừa kể lại giấc mơ

Chủ nhà cũng nói mộng mơ của mình.

Khách và chủ cũng đồng thanh.

Họ không hiểu nổi rằng mình đang mơ.

Giấc mơ trong cõi mộng mơ.

Hãy nên tỉnh thức đừng mơ mộng nhiều !

Phật pháp có nhiều cách đến và đi từ ngôi nhà tâm linh của con. Thật tuyệt vời ! Nhưng nếu con không hiểu đúng cách, thì ngay cả Phật hay Chúa đều trở thành ma quỷ đến từ ngôi nhà tâm linh của con.

Mấy ngày gần đây, có nhiều người đã mang đến những bông hoa đủ loại cúng một vị thầy đã qua đời, nhưng chưa bao giờ có được sự chân thành rất rạo từ một người trong nhóm của họ.

Con nói "Con học được nhiều". Hãy nhớ rằng tri giác và cảm giác không thể giúp con. Con nói con có

thử vài Pháp môn, đồng thời con cũng tu tập Công án "Ta là gì?". Nhưng nếu con nắm giữ quá nhiều Pháp môn khác nhau, con thử nhiều hương vị hay nhiều ý tưởng, thì "Ta là gì?" của con không thể nào trở thành mạnh mẽ được.

Cả hai thứ suy nghĩ và mộng mơ đều là những hành động từ tâm thức. Mộng thì rất đơn giản – nó là sự diễn tiến của thức thứ bảy và tám, cả hai thức đó đều không có giới hạn bởi thời gian và không gian. Vậy thì trong giấc mộng của con thật dễ dàng, nếu con muốn đi du lịch ở Nữ Ước, Hàn Quốc, hay Los Angeles.

Con cũng có thể biết được những chuyện của quá khứ, nói chuyện với Thượng Đế và ma quỷ. Hoặc khiêu vũ với những người bạn đã mất từ lâu. Nhưng những giấc mộng về ban đêm, chúng ta có thức thứ sáu, là cái nhận thức của ý nối kết với ngũ quan là mắt, tai, mũi, lưỡi, và thân của chúng ta. Thế thì những giấc mộng về ban ngày của chúng ta được tồn tại bởi thời gian và không gian. Vì lý do đó, những giấc mộng ít xảy ra trong khi các giác quan làm việc, hay khi "tỉnh thức".

Với những giấc mộng ban đêm thì thật là thú vị: Ào ào đi ! Ào ào đến! Trong khi những giấc mộng ban ngày, tinh huống tụng kinh của con không phải dễ. Đôi lúc, có tiếng khóc than và nỗi đau khổ cùng cực xảy ra.

Với những giấc mộng ban ngày, có nhiều điều trở ngại, vì vậy con cần phải tỉnh thức, chỉ đi thẳng- không biết.

"Chỉ đi thẳng- không biết" có nghĩa là không hình sắc, không cảm giác, không tri giác, không động lực, không nhận thức. Khi con trải nghiệm điều này, ở đó cũng không có mắt, không tai, không mũi, không lưỡi, không thân, không ý. Lại có nghĩa là không màu sắc, không âm thanh, không mùi hương, không vị nếm, không xúc chạm và cho đến không có đối tượng của ý. Nếu con không có đối tượng của ý, như vậy con đã thật sự hoàn toàn và trở thành Tuyệt đối. Tức thì tâm con bùng vỡ, con tỉnh thức, tỏ ngộ.

Sau đó, con có thể thấy, con có thể nghe, con có thể ngửi, tất cả chỉ như thế, đó là sự thật. Sự thật này, không tùy thuộc vào bất cứ vị Pháp sư nào cả. Thiền có nghĩa là tin tưởng vào chính bản thân mình một trăm phần trăm.

Muốn thành tựu cái tâm tuyệt đối, con cần phải kiểm soát lại nghiệp lực của con. Thầy hiểu được nghiệp của con thích thử nhiều pháp môn khác nhau. Để cho con kèm chế nghiệp của con, thì nên ở trong trung tâm Thiền là điều cần thiết. Sống trong trung tâm Thiền có nghĩa là thực hành với mọi người, buông bỏ cái Tôi, của Tôi, thuộc về Tôi, từng lúc, từng lúc. Như vậy các pháp đều là thầy của con.

Thầy nghĩ rằng từ lúc đọc lá thư của con, cái tâm con vẫn còn chứa cái thích và không thích. Vậy con muốn cái gì? Nếu con muốn Chánh đạo, con cần phải buông bỏ tất cả thích và không thích trong tâm con. Nếu con chưa nhận ra Chân tánh của con, thì cũng tốt thôi. Duy nhất một điều, Thầy hỏi con: "Con đang làm gì bây giờ?" Nếu con đang làm một cái gì đó, thì hãy làm ngay. Đừng tạo ra những giấc mơ.

Thầy hy vọng con chỉ đi thẳng- không biết, kiểm soát cái nghiệp của con, giữ tâm vắng lặng, khi con sáng tỏ rồi, hãy cứu giúp mọi chúng sanh thoát khỏi khổ đau.

Thầy S.S.

TẠO BIẾN PHÁP MỆNH MÔNG

Lawrence, Kansas
Ngày 02 tháng 03 1978

Kính gửi Đại Thiên sư,

Con xin cảm ơn Thầy đã hồi âm cho con trong lá thư vừa qua. Thầy, Tăng thân Berkeley và Tăng thân Cambridge vẫn luôn luôn ngự trong tâm tưởng của con.

Con xin thưa cho thầy biết tin tức tuyệt vời ! Nơi con ở có một tổ chức tu Thiền khá vững chãi và

tốt đẹp. Nó đã hình thành cách đây một tháng, nhưng con mới biết khoảng chừng hai tuần qua. Có hai môn sinh của Hòa thượng Maezumi, một thiền sinh của Hòa thượng Eido, một thiền sinh của Thiền sư Philip Kapleau, con, và một vài người khác chưa bao giờ gặp một Thiền sư, nhưng sự liên hệ rất là mật thiết như tình chị em.

Chúng con đã không tìm thấy các tiêu đích nào hướng dẫn tu tập được nêu ra, nhưng sinh hoạt làm việc với tâm trạng thật tốt. Tất cả mọi người rất vui khi được ngồi chung nhau. Có khoảng một chục người trong chúng con đêm qua. Thường thì chúng con gặp nhau hai buổi tối một tuần, nhưng kể từ đêm nay, chúng con sẽ cố gắng tăng thêm năm đêm mỗi tuần.

Như Thầy đã biết, khi con đến đây, không bao giờ con nghĩ rằng sẽ tìm gặp Tăng thân nào, ít nhất là phải có một người khá vững mạnh. Nhưng sau khi tu tập, mọi người cảm thấy rất hạnh phúc, mà không ai muốn ra về. Chẳng bao lâu nữa, chúng con sẽ trở nên hòa hợp thân quen, cũng giống như đánh răng mỗi ngày vậy, và điều đó sẽ thực là tuyệt diệu.

Thương kính Thầy nhiều,
Judy

Ngày 14 tháng 3 năm 1978

Thân gửi Judy,
Cảm ơn con đã biên thư cho thầy, Con và tất cả
Tăng thân khỏe không?

Trong thư con nói con đang thực hành cùng với những thiền sinh đến từ nhiều trung tâm. Như thế tốt lắm. Nếu con từng làm cho cái Tôi - Của tôi - thuộc về Tôi biến mất, sau đó con sẽ học hỏi lẫn nhau và chỉ bảo cho nhau. Đôi khi có người tu tập từ những trường Thiền khác nhau tốt hơn so với tất cả mọi người đang tu học từ một trường Thiền. Nếu mọi người chỉ giữ theo truyền thống và phong cách riêng của họ rất kiên cố và không thích cùng nhau tu tập, sinh hoạt chung, tức nhiên họ có trở ngại nhỏ.

Tuy nhiên, nếu những người trong nhóm của con đều như vậy, mọi người giáo thọ trong nhóm này cũng có thể học hỏi từ nhóm. Nó rất quan trọng, vì "quan điểm của tôi", "điều kiện của tôi, và "tình huống của tôi" biến mất. Sau đó, quan điểm chính xác của con, điều kiện đúng, tình huống đúng xuất hiện. Nếu con giữ được tâm này, dù ở bất cứ nơi đâu, tiếp xúc với bất kỳ môn sinh nào, và với bất kỳ phong cách nào, cùng nhau sinh hoạt thì chẳng có vấn đề. Đó là Thiền, và là hành động của một Đại Bồ Tát. Con đã hiểu điều này chứ ! Nhiều con sông chảy vào đại dương. Khi ở trong đại dương, tất cả các dòng nước

sông riêng biệt biến mất và chỉ trở thành biển nước mặn. Mỗi dòng sông không thể giữ tình huống và vị trí riêng của mình.

Một Tổ sư nổi tiếng nói, "Đại đạo giống như đại dương". Thầy hy vọng chúng con tạo thành Biển Pháp môn mêng, mọi người chảy vào Biển Pháp của các con, và được tâm đầy đủ trọn vẹn, đó là Tình Yêu rộng lớn, Lòng Từ bao la, và con đường Đại Bồ Tát.

Thầy,
S.S.

9

THẦY VÀ TRÒ

ĐI MUA SẮM

Ngày 10 tháng giêng, 1977

Kính bạch Thiền sư,
Không biết Thầy dạo này ra sao? Con hy vọng thầy được mạnh khỏe.

Con đang ngồi bên trong Trung tâm Thiền tại Barre, Massachusetts, khi thầy vừa đến viếng thăm. Qua buổi pháp đàm của thầy đã giúp con tìm ra phương pháp tu tập chính mình. Con xin được nêu vài câu hỏi, mong thầy dành chút ít thời gian để khai thị cho con. Thầy nghĩ gì về Thiền Minh Sát (Vipassana) mà có lần đã được thầy giải thích tại Trung tâm Thiền? Nó có tốt khi ở một hình thức tu tập hay theo nhiều chiều hướng khác nhau như quý thầy đã dạy?

Con thích lối tu Thiền mà thầy đã giáo hóa, bởi vì nó làm cho con giữ **Tâm không-biết**. Nhưng con cũng nhận thấy lối tu Thiền này làm cho con bối rối, khó hiểu. Con có cần tìm hiểu và học hỏi thêm về Thiền qua đường lối tu tập cũng như sự giảng dạy của thầy không ?

Đây là câu hỏi : "Nếu vạn pháp trở về Một. Vậy Một trở về đâu?" Con muốn hỏi thêm, tại sao các pháp rời xa từ Một, vậy nơi nào là chỗ khởi đầu? Đây là những câu hỏi con thiết nghĩ cũng đã đủ rồi. Con mong được gặp lại thầy tại khóa tu Đông Mãnh Tinh Tấn vào tháng Ba. Con xin cảm ơn và kính chào thầy,
Pax, Steven

Ngày 19 Tháng 1 năm 1977

Chào Steven,

Con có khỏe không? Cảm ơn lá thư của con. Con nói rằng buổi Pháp đàm của thầy đã giúp ích cho con. Tốt lắm. Thầy rất hoan hỷ khi nghe con sẽ đến tham dự khóa tu Đông Mãnh Tinh Tấn trong lần tới.

Như con hỏi thầy về Thiền Minh Sát là tốt hay xấu. Nếu con nghĩ xấu, thì nó sẽ xấu. Còn như con không suy nghĩ gì, thì nó không xấu. Tốt và xấu xuất phát từ trong tâm con, chứ không phải trong Thiền Minh Sát. Con muốn điều gì? Đó mới là quan trọng.

Để trả lời câu hỏi tiếp theo của con, khi người ta đi chợ, có người muốn mua xà phòng, có người muốn mua quần áo, người khác muốn mua thực phẩm... Họ chỉ có những nhu cầu họ muốn, còn những thứ khác không cần thiết. Cũng vậy, mỗi vị thầy có một phương hướng và phong cách giảng dạy

khác nhau. Nếu con tìm thấy một vị thầy với cùng ý hướng khế hợp, thì con thực hành theo sự hướng dẫn của vị thầy đó. Nếu con không có phương hướng, con sẽ chỉ đi loanh quanh từ thầy này đến thầy khác, như kẻ đứng núi này trông núi nọ vậy. Vì thế, một lần nữa, Con muốn gì? Điều này rất quan trọng.

Nếu con muốn thực hành Thiền, tức thì con phải học cách thực hành Thiền. Còn như con không muốn tu Thiền, thì pháp Thiền không cần thiết. Rất đơn giản. Điều quan trọng nhất là lý do tại sao con tu tập. Một khi con hiểu tại sao con tu tập, thì việc tìm kiếm một Chơn sư sẽ không thành vấn đề. Vậy thì, phương thức của một vị thầy chỉ dạy sẽ không cản trở con. Có lẽ con sẽ không hiểu mọi pháp môn, nhưng con sẽ hiểu phương thức của vị thầy hướng dẫn con, vì vậy con nên cố gắng.

Con hỏi tại sao Vạn pháp trở về Một. Thầy trả lời con rằng nếu con làm ra Một, thầy sẽ đánh con ba mươi gậy, và nếu con tạo ra mười ngàn, thầy cũng sẽ đánh con ba mươi gậy. Đừng tạo Một. Đừng tạo bất cứ điều gì. Sau đó, con sẽ nhận ra tất cả mọi thứ... Thầy hy vọng con chỉ **đi thẳng, không biết**, thật rõ ràng sáng suốt như hư không, nhận ra phương hướng của con, sớm tỏ ngộ và cứu độ tất cả chúng sinh khỏi đau khổ. Hẹn gặp lại con.

Thầy,
S.S.

HIỆN TƯỢNG MẠT PHÁP và PHÁ GIỚI

Colorado, Ngày 26 tháng 7 năm 1977

Kính bạch Sư phụ,

Con hy vọng thầy vẫn khỏe. Xin thầy luôn luôn bảo trọng đến cơ thể của thầy. Con đã không gặp thầy trong một thời gian khá lâu. Con cũng đã được vân du đây đó để hưởng dẫn Phật pháp. Tăng thân bên Bồ Đông có khỏe không thưa Thầy? Con vẫn còn ở chung với Paulette. Cô ta rất tử tế và tiếp tục học với vị thầy của cô. Thầy của cô ấy rất tốt và rất gần. Nhiều môn sinh của ông ấy nghĩ rằng họ có đầy đủ tự do để làm những gì họ muốn.

Có nhiều nhóm phóng đảng say sưa, họ cho giới luật thực tế chỉ là con số không. Đối với con, nó rất tốt cho việc giáo dục để chứng kiến hiện tượng mặt Pháp. Giới luật chắc chắn giúp cắt đứt các ý tưởng của con về Giáo pháp tốt và xấu. Tuy nhiên, con khá tỉnh táo, tự do say rượu như họ không ảnh hưởng đến con.

Hiện tại, con đang có cảm giác mạnh mẽ cả thân tâm. Nó rất dễ dàng quên đi chính mình. Con rất thích với hạnh nguyện Bồ Tát. Nguyện cho tất cả chúng sanh được Hạnh phúc và Tự do. Tình yêu thương rộng lớn đến với Thầy và Pháp quyến của chúng ta.

Richard

Ngày 04 tháng 8 năm 1977

Thân gửi Richard,
Cảm ơn con đã biên thư cho thầy, Con và Paulette khỏe không?

Con lo lắng về cơ thể của thầy, nó vẫn mạnh mẽ, không sao cả. Paulette đang theo học với thầy của cô ấy đó là điều không tốt, cũng không xấu, Đây là sự thực tập tuyệt vời trong giáo lý nhà Phật. Tuy nhiên, giới luật rất là quan trọng.

Khi Đức Phật sắp nhập Niết bàn, Đại Đức A Nan Đa là một thị giả hầu cận Phật đã hỏi ngài rằng, "Bạch đức Thế tôn, khi Ngài tịch diệt, chúng con sẽ không còn ai là bậc Đạo sư. Như vậy làm thế nào chúng con có thể tiếp tục tu hành mà không người hướng dẫn? Làm sao có thể kiểm soát được Tăng đoàn? "

Đức Phật huấn thị: "Ta đã ban ra cho các con tất cả giới luật. Giới luật là Thầy của các con. Nếu các con tu đúng Chánh Pháp và giữ đúng Giới luật, các con có thể kiểm soát được Tăng đoàn và giúp họ tìm thấy Chánh Đạo ".

Vì vậy, Giới luật rất quan trọng. Con giữ đúng Giới luật, nó sẽ là Thầy con, nhưng nếu con phạm giới, tức là con tự giết chết vị Thầy của mình. Nếu con đạt được tỏ ngộ, hướng đi của con không thay đổi, thì

việc giữ giới hay không giữ giới, không quan trọng: Vì con sẽ luôn luôn thực hành hạnh Bồ Tát. Nhưng nếu con vẫn còn nhiều nghiệp chướng, con không thể kiểm soát nghiệp lực của con, tự do thao túng làm bậy, phát sinh từ vô minh thì chỉ làm cho nghiệp chướng xấu ngày càng thêm lớn. Và biết khi nào mới được ra khỏi đại dương sanh tử ?

Trong kinh Hoa Nghiêm (Avatamsaka) nói: "Uống rượu và ái dục chướng ngại Tuệ giác". Nói cách khác, khi con đã kiểm soát được nghiệp lực của con, thì Tham, Sân, Si và những hành động khác của con sẽ không còn là vấn đề nữa. Có nghĩa là bất cứ hành động nào con làm sẽ là tấm gương soi cho người khác. Sư phụ của thầy, Thiền Sư Cổ Phong đã từng dạy như vậy.

Ở chùa Đông Hải (Jung Hae) tại Hàn Quốc, lịch trình trước khi nhập Hạ trong ba tháng. Vào kỳ nghỉ, tất cả mọi người phải đi khất thực, quyên góp tiền gạo và thực phẩm rồi mang nó trở lại chùa trong khoảng thời gian kiết Hạ.

Thiền Sư Mãn Không, vị sư Tổ của thầy, lúc đó mới vừa lập chùa, không có tiền nong gì cả. Tăng chúng phải đi đến những nhà cư sĩ chung quanh xóm để xếp hàng, tụng Tâm kinh, nhận lấy gạo, tiền, và trở về tu viện. Nhưng sư phụ của thầy là Đại Thiền sư Cổ Phong khi đã nhận gạo, ông đem bán nó vào cuối

ngày và đi ra ngoài uống rượu. Mọi người khác đều trở lại chùa vào cuối kỳ nghỉ với các bao tải thực phẩm hoặc gạo.

Ngài Cổ Phong lúc đó mang về nhiều rượu vang. Và cả người ông ấy cũng sặc toàn mùi rượu. Khi uống rượu ông thường căn nhắc, "Lập chùa không tốt! Mãn Không không hiểu gì cả! Ông ấy là người hạ cấp!"

Có lần Thiền tổ Mãn Không xuất hiện, trong lúc một mình Cổ Phong chán nản và hét lên inh ỏi: "Ông hiểu cái gì?" Mọi người đang chờ đợi để xem những gì sẽ xảy ra.

Thiền tổ Mãn Không gọi: "Cổ Phong!"

-"Dạ vâng"?

-"Tại sao người luôn luôn xúc phạm, làm nhục sau lưng ta?"

Cổ Phong tỏ vẻ ngạc nhiên và lấm lét: "Thưa thầy! Con không bao giờ nói bất cứ điều gì xấu về thầy cả! Con chỉ nói tốt Mãn Không chả có gì mà thôi."

Mãn Không hỏi: "Người nói Mãn Không chả có gì là nghĩa gì? *Ta là Mãn Không* đây! Cái gì khác biệt giữa Mãn Không và ta?"

-KAAAATZ! Cổ Phong hét lớn, tiếng vang như trống sấm lan truyền đến tai mọi người rồi ngưng bật .

-“Thôi hãy đi ngủ đi,” Mãn Không nói xong trở về phòng.

Sư phụ của thầy thường xuyên say rượu, hay dùng lời lăng mạ, và hành vi tỏ ra thiếu tôn trọng. Tuy nhiên, ông luôn luôn giữ tâm sáng suốt. “Mãn Không là gì? Sự khác biệt giữa Mãn Không và ta là gì? “KAAATZ !” Tiếng hét “KAAATZ” rất quan trọng, tốt hơn so với tiền và gạo, Thiền sư Cổ Phong hoàn toàn tin vào Tự tánh của ngài.

Nếu con tin tưởng hoàn toàn vào Tự tánh của con, nghĩa là con đã Kiến tánh, thì những nghịch hạnh Bồ tát này sẽ giáo hóa cho người khác. Ngoài ra, con có thể làm bất cứ hành động nào để phụng sự chúng sanh. Đây là con đường Đại Bồ tát.

Có bốn loại thực hành hạnh Bồ Tát:

Thứ nhất, ban cho những người không có cái gì mà họ muốn hoặc cần.

Thứ hai, nói lời từ tốn, tử tế làm vui lòng người và hiển thị tình yêu thương cho họ.

Thứ ba, hướng dẫn về Phật pháp. Nhưng nếu họ không lắng nghe, thì con phải hành động cùng với họ. Cùng hành động có nghĩa là nếu họ thích làm điều gì con phải tham gia cùng làm với họ. Không phải vì bất cứ ham muốn nào cho chính mình, mà hành động của con chỉ vì cảm hóa những người khác (hòa quang đồng trần).

Và cuối cùng, khi đau khổ đến, họ sẽ lắng nghe con và con có thể giáo hóa họ dễ dàng.

Nếu con có một tình yêu rộng lớn, thì bất kỳ tình huống nào con sẽ không bị cản trở bởi tham, sân, si. Nhưng nếu con chưa thành tựu hạnh Bồ Tát, thì trước hết phải thấu tỏ Tự tánh của con. Điều này rất cần thiết. Chớ nên bắt chước làm càn, nói càn ắt tổn hại Giới đức.

Nếu chúng ta bị điều khiển bởi tham muốn, giận dữ, và si mê, tức nhiên chúng ta không thể tìm thấy Chánh đạo. Nếu chúng ta giữ vị trí đúng từng giây phút, Tâm hiện tiền chúng ta trở nên mạnh mẽ hơn. Khi chúng ta nhầm lẫn hoặc không thể kiểm soát bản thân, giới luật chỉ cho chúng ta giữ vị trí đúng. Vì vậy, thầy sẽ cho con bài tập về nhà:

NAM TUYỀN CHÉM MÈO

Một hôm, có con mèo chạy vào thiền viện rất dễ thương, Tăng chúng ở hai dãy nhà phía Đông và phía Tây đua nhau tranh giành lấy nó, gây cảnh ồn náo thiền viện. Thiền sư Nam Tuyền thấy vậy, một tay bắt giữ lấy con mèo đưa lên và tay kia rút giới đao ra nói, "Này các người ! Hãy cho ta một lời, ta sẽ tha cho con mèo này! Nếu các người không thể nói được, ta sẽ giết nó". Mọi người đều im lặng, không ai nói được một lời. Cuối cùng, Nam Tuyền giết chết con mèo.

Tối đến, sư Triệu Châu trở về Thiền viện, bước vào phương trượng gặp ngài Nam Tuyền nghe kể lại vụ việc đã xảy ra. Triệu Châu lấy đôi dép cỏ của mình, đặt nó trên đầu rồi lui ra. Nam Tuyền nói, "Rất tiếc, nếu khi sáng ông có mặt, thì có thể đã cứu được con mèo rồi !".

Nam Tuyền nói "Hãy cho ta một lời !" Vào lúc đó con làm gì? Triệu Châu lấy đôi dép cỏ của mình để trên đầu. Điều này có nghĩa là gì?

Nếu con đạt được Tâm Bồ tát của ngài Nam Tuyền, sau đó con hiểu được giữ giới và phạm giới. Thầy hy vọng con luôn giữ tâm đó sáng suốt như hư không, tin tưởng hoàn toàn vào Tự tánh, được tỏ ngộ, và cứu độ tất cả chúng sinh khỏi khổ đau.

Thầy,
S.S .

TỐT HƠN MỘT THIỀN SƯ

Chicago, Illinois
Ngày 12 tháng 9 năm 1977

Kính bạch Thiền sư,

Thật hết sức hân hạnh khi biết rằng Thầy sẽ đến giáo hóa trong tháng Mười. Đây là dịp tốt để con được hạnh ngộ cùng Thầy.

Trong suốt nửa năm qua, như thiếu duyên lành, vì chúng con không nhận được sự nhiệt tình tha thiết lắm, khi các lời thỉnh mời một vị thầy mà chưa được đáp ứng. Chúng con đang tìm kiếm một Thiền sư có thể cư trú ở đây toàn thời gian, để hướng dẫn mọi người chung quanh tu tập được sâu rộng hơn.

Chúng con đã chọn địa điểm, và có thể cung cấp nơi ăn chốn ở cho vị ấy để sinh sống và giảng dạy Phật pháp. Không biết khi nào chúng con được may mắn tìm ra một người như thế. Nếu thầy có thể giúp tìm giùm cho chúng con, chúng con sẽ rất biết ơn. Một thời gian dài cho khóa tu Đông Mãnh Tinh Tấn sẽ thu hút một số lượng người khá tốt, con sẽ mời họ. Con hy vọng thầy vẫn khỏe.

Thành kính,
Richard

Ngày 07 tháng 10 Năm 1977

Thân gửi Richard,

Con khỏe không? Cảm ơn con đã biên thư cho thầy. Lời thỉnh cầu này quá muộn, cho Thầy xin lỗi. Thầy đã được thỉnh giảng trước tại Tahl Mah Sah ở Los Angeles, và tại Berkeley. Môn sinh của Thầy, Diana và Ezra Clark, vừa biến đổi căn nhà của họ tại Berkeley thành một Trung tâm Thiền. Do đó, Thầy

phải đến thăm họ và thực hiện khóa tu Dõng mãnh Tinh tấn với họ tại đó.

Thầy cũng muốn đến thăm Chicago, nhưng vào lúc này chưa thể được. Thầy xin lỗi, vì không thể giúp các đệ tử tại Chicago bây giờ, nhưng Thầy có thể giúp con trong tương lai. Một số môn sinh của Thầy ở các thành phố khác cũng đã bắt đầu mở các Trung tâm Thiền. Hiện tại các trung tâm Thiền của Thầy cần được trợ giúp để họ có thể phát triển mạnh mẽ. Sau đó, Thầy mới có thể giúp cho trung tâm Thiền tại Chicago. Nhưng con nói con muốn có một vị Thiền sư cư trú toàn thời gian. Đó là một ý tưởng tốt đẹp. Nếu con muốn tìm thấy một Thiền sư vĩ đại, con cần phải cố gắng.

Thầy biết tâm con. Tâm con đã không lãnh hội đầy đủ sự giảng dạy của thầy. Con có biết câu chuyện của Thiền sư Nam Nhạc Hoài Nhượng chăng? Sư là Tổ thứ bảy tại Trung Quốc.

Lần đầu tiên Sư đến Tào Khê viếng thăm Lục tổ Huệ Năng, Sư thưa:

-“Bạch thầy, xin thầy chỉ dạy Pháp yếu cho con” .

Tổ hỏi: "Từ đâu đến?"

Sư thưa: "Ở Tung Sơn đến."

Tổ hỏi: "Vật gì đến?"

Sư không biết trả lời ra sao, bèn giữ Tâm Không Biết này rời chùa Lục tổ, trở về Tung Sơn. Nơi

đó Sư ngồi tám năm, cuối cùng Sư chợt tỉnh, đến trình Tổ câu trả lời sau: "Tám năm trước thầy nói con: Vật gì đến, nếu gọi Nó là Vật thì cũng nhằm lẫn."

Tổ hỏi: "Lại có thể đạt được chăng?"

Sư đáp: "Tu chứng tức chẳng không, niễm ô tức chẳng được." Khi Lục tổ nghe câu này ngài thấu hiểu Sư đã liễu ngộ. Ngay sau đó, Sư Hoài Nhượng được Lục Tổ truyền Tâm ấn trở thành Tổ thứ Bảy.

Cách đây khá lâu, nhiều Thiền sinh tuyệt vời như thế tới gặp Thiền sư chỉ một lần, rồi trở về nhà của họ thực hành, và sau đó họ đạt được giác ngộ vĩ đại. Nếu con có Tâm chính xác, Chỉ Đi Thăng – Không Biết. Sau đó bất kỳ vị Thiền sư nào, Kinh nào, Bồ Tát nào đều là của con. Tuy nhiên, tâm con muốn một cái gì đó, vì thế con muốn có một Thiền sư.

Thầy thấy con là một Thiền sinh rất tốt. Nhưng con muốn một cái gì đó, cho nên con có vấn đề. Hãy buông xuống cái "Tâm muốn" này. Vì vậy, Thầy hỏi con, Con là gì ? Nếu con không biết, chỉ đi thăng, Không Biết. TÂM KHÔNG BIẾT này tốt hơn một thiền sư, tốt hơn Phật, tốt hơn Chúa, tốt hơn bất cứ thứ gì.

Thầy hy vọng con chỉ đi thăng, Không biết, giữ tâm sáng tỏ như hư không, cố gắng, cố gắng, hãy cố gắng cho mười ngàn năm không nghỉ, được tỏ ngộ, và cứu độ tất cả chúng sinh khỏi khổ đau.

Thầy S.S.

29 CÁI TÔI

Kính chào Thiên sư.

Tôi ghi lá thư này, xin Thầy vui lòng cho tôi lời khuyên. Vấn đề của tôi là mối quan tâm về sự khổ luyện - (tự xử kỷ luật). Vài năm gần đây, tôi có học một số bộ môn thuộc về tính chất tâm linh, bạn bè thường gọi tôi là "bộ phận lưu trữ tâm linh". Nó như một mảng bối rối về kỹ thuật và triết học. Trong những năm qua, nó chỉ đến với tôi một chiều hướng, đó là chiều hướng theo định kiến của mình. Nhưng vào lúc này, tôi gặp phải khó khăn quá lớn trong kỷ luật tự giác. Tôi đã hưởng thụ ái dục, tôi ăn những thực phẩm bổ dưỡng sang trọng và tôi tỏ ra lười biếng giải đãi hơn. Trong Bhagavad Gita có nói:

*"Sự điều độ sẽ bỏ xa những đam mê dục vọng.
Nhưng nếu mang theo những dục vọng bên mình.
Khi đi vào hiện thực,
Người ấy sẽ bỏ đi những dục vọng sau lưng."*

Khi tôi cố gắng thực hành tự xử lý kỷ luật bản thân tôi, thì tôi cảm thấy vô cùng khó chịu, và nội tại là cả một sự phấn đấu khi tôi mất sự tập trung. Tôi đã phóng túng cho đi, và cảm thấy tội lỗi của cái cho và nhận. Như Thầy đã đoán, tôi suy nghĩ rất nhiều, tôi thử không phấn đấu với chính mình nữa, nhưng nếu tôi từ bỏ không phấn đấu, thì cuối cùng tôi chẳng tu

hành gì cả, chỉ là cái xác vô dụng không hồn. Tình huống này đồng lõa với sự thất bại.

Tôi biết tôi cần phải "buông bỏ tất cả" nhưng, tôi không làm được. Tôi cảm thấy như bị giăng co giữa cảm giác tự xử lý kỷ luật và nỗi khó chịu khi bắt bản thân mình ngăn chặn những thói hư tật xấu của tôi. Với thực tại, tôi vô cùng xao động, bất an giữa hai động thái cực đoan này, tôi cần phải lập lại sự thăng bằng. Thầy có thể cho tôi vài lời khuyên bảo chăng?

Tôi vô cùng biết ơn Thầy. Thầy luôn luôn ở trong lòng tin tưởng của tôi.

Kính thư,
Dave.

Chào Dave.

Cám ơn về lá thư của con. Con có khỏe không?

Con gửi cho Thầy cái "Tôi" của con 29 lần, khoảng số lượng như vậy, thì đây chính là vấn đề mấu chốt của con. Con chỉ gửi cho Thầy một mảnh giấy nhỏ, nhưng có 29 vấn đề trong đó.

Con dùng "Tôi", nhưng con không hiểu cái "Tôi" này, như vậy con bị vướng mắc. Con cần phải tháo gỡ cái "Tôi", "của Tôi", "thuộc về Tôi" cho nó biến mất. Lúc ấy không còn "Tôi", khi không còn "Tôi", thì không còn vướng mắc. Nếu con còn "Tôi", con sẽ còn vướng mắc. Nếu con có mười cái "Tôi", con có mười vấn đề vướng mắc. Nếu con có hai mươi cái "Tôi", con có hai

mười vấn đề vướng mắc. Nếu con có một ngàn cái "Tôi", con có một ngàn vấn đề vướng mắc. Nếu con có mười ngàn cái "Tôi", con có mười ngàn lần vướng mắc. Vậy con muốn bao nhiêu?

Trong thư con nói, tôi thích ái dục, tôi thích thức ăn bổ dưỡng sang trọng, tôi lười biếng, giải đãi. Tôi thử ăn kiêng, tôi thử vào khuôn phép, tôi cảm thấy có lỗi, tôi suy nghĩ thật nhiều, tôi tranh đấu với chính mình, tôi chuyên về bộ môn tâm linh, tôi đang xao động, "Tôi", "Tôi", "Tôi", "Tôi", "Tôi", "Tôi", "Tôi", "Tôi", "Tôi", "Tôi". Đây là những vấn đề của con. Nếu con thấy rõ ở đó không có "Tôi" thì những vấn đề này đến từ đâu? Nó sẽ ở đâu? Nếu con thấy được điều đó, thì những cái đó sẽ tự động biến mất.

Thế thì sao con không nên tạo ra cái "Tôi"? Thầy mạnh dạn hỏi con "Con là gì?" Nói cho Thầy biết, nếu con không hiểu, chỉ đi thẳng-không biết. Hãy cố gắng, cố gắng mười ngàn năm không ngừng, đừng kiểm soát tâm của con, đừng kiểm soát cảm giác của con, đừng kiểm soát sự hiểu biết của con. Đồng ý chứ? Chỉ đi thẳng - không biết. Điều này sẽ giúp đời sống của con. Nhưng hãy cẩn thận! Cây thiên trượng của Thầy có những con mắt, và đi theo cái đầu của con, nếu con còn cái "Tôi", thì cây thiên trượng của Thầy sẽ tìm đánh con luôn luôn bất luận là chỗ nào và bất cứ lúc nào.

Thầy hy vọng con chỉ đi thẳng- không biết, sáng suốt như hư không, thấu được việc trọng đại của sanh tử, sớm tỏ ngộ, và cứu độ chúng sanh thoát khỏi sự đau khổ.

Thầy,
S.S.

NGỤC TỪ TƯ TƯỞNG

Ngày 03 tháng 8, 1977

Kính chào Thiên sư.

Sau một vài cân nhắc kỹ lưỡng, buồn bã, và đau lòng, con đã quyết định từ bỏ chức vụ Pháp sư. Con thật lòng muốn duy trì mối quan hệ giữa con và Thầy, nhưng đó chỉ là quan hệ cá nhân, chứ không phải như một Pháp sư. Trong khoảng thời gian giảng Pháp vào mỗi cuối tuần, với nhiệm vụ một Pháp sư giỏi phải trở nên sáng suốt nhiều hơn. Nhưng con cảm thấy không đáp ứng với những nhu cầu của một Pháp sư, đó là một gánh nặng hết sức lớn lao đối với con.

Ngay từ đầu, cái nghiệp của con đã tạo một khoảng cách xa với những tổ chức lễ lược, những buổi Pháp đàm, những Công án. Theo thời gian, khoảng cách này tăng thêm. Dầu sao đi nữa, con rất hạnh phúc khi thấy được những niềm vui và nghị lực của các Pháp sư giảng dạy cuối tuần.

Sự quyết định ra đi của con sẽ có nhiều dễ dàng hơn, nếu đó không phải là tình thương yêu bao la và sự kính trọng Thầy như một bậc Đạo sư. Chủ yếu giáo hóa với sự thuần khiết và quyền năng tối thượng của thầy. Thầy là một vị Thầy tuyệt vời mà con chưa từng gặp ai khác. Tuy nhiên, con cảm thấy con cần phải đi một mình. "Hãy tin vào chính mình !" Có thể cho con phải đối mặt với những lo sợ được ném xuống từ "Tôi là một giáo sư chuyên môn" và bây giờ "Tôi là một Pháp sư dạy về Thiên".

Xin đừng bận tâm cho con, con cảm thấy rất mạnh dạn, nhưng đồng thời cũng buồn vì phải ra đi. Con đi ẩn dật nhập thất khoảng 100 ngày. Con sẽ gặp lại Thầy trước khi con thừa chuyện và trả lại những y bát. Con xin được cảm ơn Thầy mãi mãi trong tình yêu thương hiện hữu và lòng quảng đại bao la.

Andrew

Ngày 12, tháng 8, 1977

Chào Andrew.

Con khỏe không? Cám ơn về lá thư rất ý nghĩa của con. Tâm con không vui, tâm Thầy cũng không vui như con vậy.

Trong tâm của con có nhiều chướng ngại, và đồng thời Thầy cũng có một chướng ngại với con. Con

sẽ ngưng việc làm Pháp sư và trả lại y bát, Nhưng cái danh hiệu, y bát đó chỉ là hình thức bề ngoài, những tác dụng bên ngoài. Nhưng Thầy luôn luôn muốn hỏi con: Điều quan trọng nhất là gì? Tại sao con sống trên thế gian này? Tại sao con phải tu tập? Tại sao con phải ẩn dật? Con đã dạy thứ gì? Con là gì ?

Nếu con trả lời được thì hãy nói cho thầy biết, nếu như con không trả lời được, con cần phải làm cái Tôi, của Tôi, thuộc về Tôi, biến mất trong tâm con.

Con nói con hiểu nghiệp của con, nhưng thực tế, con không hiểu gì về nghiệp cả. Nếu con hiểu chính xác nghiệp của con, thì con có khả năng làm cho cái nghiệp của con tiêu trừ. Thực ra con chỉ giữ được sự tạo nghiệp của con, và làm nó trở thành kho tàng của con. Đây là mê lầm.

Thầy rất quý thương con, nhưng con không biết nghe lời Thầy, bất cứ hành động nào cũng không phải tốt hay xấu. Đơn giản hơn là đừng tạo tác thứ gì. Nếu con tạo ra những sự rắc rối, thì rắc rối sẽ đến với con, nếu con không làm gì cả, thì tâm con rỗng lặng. Rồi thì không có cái gì chướng ngại cả. Con nói là nghiệp của con đã "cách xa" cái gì đó, nghĩa là con làm một cái gì đó trong tâm con và mạnh dạn nắm giữ nó. Nếu con không thay đổi tư tưởng đó, thì dù con có sử dụng một trăm ngày nhập thất, hay một ngàn ngày ẩn tu,

hay cả một đời ẩn dật, thì con cũng sẽ không bao giờ tìm thấy Chánh Đạo.

Trở lại chuyện y bát của Pháp sư, theo Thầy, nó giống như là sự ôm giữ thêm một ý tưởng cho con, Thầy luôn luôn nói với con rằng hãy làm cho cái "ý tưởng của tôi, điều kiện của tôi, vị trí của tôi" biến mất, thì những ý tưởng đúng, điều kiện đúng, vị trí đúng sẽ xuất hiện.

Đây là câu chuyện Phật pháp, thầy đã kể qua một lần rồi, câu chuyện nói về một con gấu bị nhốt trong chuồng, đó là một câu chuyện hay.

Có một con gấu đen to lớn đã quen sống ở núi rừng, con gấu ấy rất vui vẻ và tự do, những lúc không đi ngủ, thì nó dành hết thời gian cho việc tìm kiếm thức ăn, đôi lúc nó tìm được, đôi lúc không tìm được gì cả. Đời sống hoang dã của nó là thế đó.

Rồi một ngày nọ, có những tay thợ săn tìm thấy và bắt được nó. Họ đã đưa nó vào một đoàn xiếc lớn, nhốt nó lại trong cái chuồng nhỏ, sau đó, người huấn luyện dạy cho nó cách biểu diễn những trò xiếc. Mỗi lần biểu diễn đúng, thì nó được thức ăn, với thời gian nghỉ ngơi còn lại, nó chỉ đi qua đi lại trong chuồng. Đó là một cái chuồng nhỏ, nó đã quen với những điều kiện như vậy, nó luôn luôn có đầy đủ thức ăn. Chẳng bao lâu, nó đã quên đi đời sống của núi rừng.

Sau vài năm trôi qua, một đêm nọ, có vài kẻ quậy phá đã lần vào trong gánh xiếc, bẻ gãy các chuồng thú vật. Bất ngờ, con gấu được tự do, nó bỏ gánh xiếc, và tìm đường trở lại núi rừng mà đã có một thời coi như là nhà của nó.

Nhưng núi rừng bây giờ nó nhận ra đã không còn quen thuộc như trước, và không còn dễ dàng cho nó tìm kiếm thức ăn nữa. Như vậy, nó bắt đầu nhào lộn làm trò xiếc. Có một vài con gấu khác nhìn nó một lúc như muốn hỏi nó đang làm cái gì vậy. Với vẻ ngạc nhiên, thú vị, nó trả lời: "Ô! Tôi đang biểu diễn xiếc để lấy thức ăn." Lũ gấu cười chế giễu: "Đồ ngu muội, người đang ở trong rừng, khi người nhào lộn như vậy ai là người sẽ mang thức ăn cho người? Người phải tự tìm kiếm bằng chính bản thân của người chứ?". Con gấu đã gắn bó với cái chuồng của nó, và đã quên đi sự tự do.

Mỗi người chúng ta cũng vậy, ai ai cũng gắn bó với cái chuồng của mình, gắn bó trong ngục tù tư tưởng của mình - cái vỏ của lãnh đạo, cái vỏ của bác sĩ, cái vỏ của luật sư, cái vỏ của giáo sư, cái vỏ của việc làm, của địa vị, cái vỏ của bạn bè, của gia đình, của đoàn thể, v.v...

Mọi người sống trong những cái chuồng này, họ đều là những người thật sự không hiểu được giá trị của sự tự do, nghĩa là họ không hiểu được những gì

yên lặng của thế giới này, họ chỉ hiểu sự sống trong cái chuông của họ, trong ngục tù tư tưởng của họ.

Hiện tại cái đầu của con cũng giống như đầu của con gấu vậy. Con thích thú với cái chuông của con, nên con nói: Tôi rất mạnh mẽ, nghĩa là "Cái chuông của tôi rất cứng rắn" thay vì nói "không còn làm Pháp sư nữa" thì cũng giống như con nói với Thầy: "Đừng đụng vào cái chuông của tôi". Nhưng Thầy vẫn muốn bẽ gãy cái chuông của con, làm cho con hoàn toàn tự do, và trở thành người đàn ông tuyệt diệu. Chính vì vậy, Thầy rất buồn khi con làm cho cái chuông của con cứng rắn hơn.

Có một số người cho là cái chuông của con không được cứng rắn lắm, và Thầy có thể giúp con. Nếu con bỏ xuống tâm nắm bắt, bỏ những tư tưởng mông lung tức thì cái chuông của con sẽ phá vỡ, ngục tù của con biến mất. Tâm nắm bắt là "Tôi", con cần phải tiêu hóa cái "Tôi" của con đi. Điều này rất cần thiết. Nếu con còn nắm bắt cái "Tôi" này, ngay những khi con sử dụng cả một đời mình để tu tập, con cũng không thể nào tìm ra Chánh đạo.

Con cần phải hiểu $1 \text{ trừ } 1 = 0$. Rất đơn giản, không có gì khó cả. Nếu con không hiểu bài toán này, con cần phải trở về trường sơ cấp. Sự hiểu biết của con quá nhiều, con cần bao nhiêu nữa để giúp thêm sự hiểu biết này? Con luyện tập Yoga mỗi ngày. Tại

sao con luyện tập Yoga? Cái tại sao này rất quan trọng. Chỉ vì cho cơ thể của con? Cho cuộc sống của con? Cho tư tưởng của con? Cho lẽ thật? Vì cái nào?

Để cho con và Thầy biết rằng cuộc sống của chúng ta sớm muộn gì cũng phải chấm dứt. Vậy ai là người có thể bảo đảm cuộc đời của mình? Con muốn cái gì? Con có mọi thứ rồi! Nhưng nếu con không thức tỉnh giấc mộng của con, vậy thì Thầy nói "Thức tỉnh! Thức tỉnh! Chỉ đi thẳng- không biết" Đừng tạo tác, đừng nắm bắt. Đừng bận tâm về y bát, hay những điều giảng dạy trong khuôn khổ. Con cho đây là công việc của Thầy, chứ không phải của con à!

Con nói với Thầy, con muốn đi ẩn tu trong một trăm ngày, nếu con muốn nói về chuyện ẩn tu của con trước khi đi, cũng tốt thôi. Rồi sau một trăm ngày ẩn tu đó, chúng ta sẽ gặp nhau và nói về thực chất của một vị Pháp sư, Con nói : "Con quyết định cứng rắn, đừng bận tâm vì con". Thầy không thể nào không quan tâm được. Thầy có bốn phận và rất lo lắng cho con, vì con đã tạo cái chuồng của con quá cứng rắn.

Thầy hy vọng, con chỉ đi thẳng- không biết, làm mất đi cái bản ngã nhỏ nhoi của mình, giữ tâm sáng suốt như hư không, sớm làm xong việc lớn sanh tử, hoàn toàn tự do tự tại, trở thành người đàn ông tuyệt diệu, và cứu độ chúng sanh thoát khỏi khổ đau.

Thầy S.S.

GIẤC MƠ BUÔNG XẢ

California, tháng 7, 1977

Kính chào Thiên sư.

Con đoán chắc Thầy đã nghe được thông báo là chúng con phải dọn ra khỏi Trung tâm thiền Tahl Mah Sah, hiện tại nơi chung cư chúng con đang ở vào ngày 18 tháng 7. Mặc dù dọn đi trong sự vội vã, nhưng chúng con vẫn quyết định ở chung, nếu có thể được.

Suốt cả tuần qua, chúng con đang tìm một chỗ ở, vì bây giờ không có khả năng kiếm được nhà, chúng con buộc phải sống tách biệt, cho đến khi nào có điều kiện thuận lợi xảy ra. Chúng con ai nấy đều cảm thấy buồn, khi không còn ở chung trong trung tâm Thiên, và phải thực hành riêng lẻ.

Hiện tại con đang ở với Pam, chúng con đang chơi vĩ cầm, ngồi với nhau vào mỗi sáng và tối tại một khu chung cư nhỏ. Con rất nhớ đến bạn bè và tất cả mọi người.

Cách đây vài tuần, con có một giấc mơ thú vị. Trong những năm về trước, con cũng thường có những giấc mơ tương tự như vậy, nhưng lần này đã khác hẳn. Thông thường, trong những giấc mơ, con thường mơ thấy có người nào đó đang muốn giết con, hoặc hành hạ con đau đớn. Con cố gắng gào thét thật

to để cầu cứu, nhưng không la thành tiếng được, lúc đó con biết rằng con đang mơ ngủ, và nếu con cố gắng thức dậy thì mọi chuyện sẽ ổn thỏa. Thông thường, con bị như thế, và khi giật mình thức dậy thì mồ hôi ướt đầm và cảm giác rất kinh hoàng.

Nhưng lần này con mơ thấy có người nào đó làm cho con đau đớn, thay vì cố gắng thoát ra khỏi tình trạng này, thì tâm trí con nhận thức con đang ngủ, thỉnh linh cho con biết rằng phải có một cách khác để đối phó với tình huống này.

Nó nói tự chính trong giấc ngủ của con "Hãy rút đi, đừng đánh nữa. Nếu muốn chết toi, thì cứ làm", con cảm thấy mình thật nhẹ nhàng, thư giãn, và chuyện xảy ra, hãy để cho nó đến tự nhiên. Con thức dậy hơi trễ, không lo sợ, không bị ướt đầm mồ hôi. Thật đáng buồn cười làm sao khi chúng con thấy được diện mạo của chính mình, và biết rằng chúng con vẫn còn ích kỷ, xấu tệ, nhưng sao chúng con vẫn khư khư nắm giữ nó?

Để trừ diệt những điều này không phải dễ, nhưng có cách nào khác hay không thưa thầy? Chỉ có tí chuyện đó thôi. Xin thầy hãy bảo trọng sức khỏe. Cho con gửi lời thăm tất cả Thiên sinh ở Providence.

Hy vọng gặp lại thầy sớm hơn.

Trân trọng,
Alicia

Ngày 04 tháng 8 năm 1977

Chào Alicia.

Con và người bạn đồng Thiền khỏe không? Cảm ơn về lá thư đầy thú vị của con.

See Hoy mới vừa đến từ nơi thầy Giáo thọ trong khóa Dõng mãnh Tinh tấn và đã kể cho Thầy nghe giống như những gì con đã làm về tình huống ở trung tâm thiền Tahl Mah Sah. Trong tình huống xấu lại là tốt, và trong tình huống tốt lại là xấu.

Bây giờ các con đang sống biệt lập và thực hành riêng lẻ, mặc dù có vài trở ngại trong lúc tìm chỗ ở mới. Nhưng con lại có một tình thế tốt, vậy thì bao khó khăn con gặp phải đều là sự chỉ dạy tốt cho con.

Nếu con không có phương hướng, tất cả mọi vấn đề trở thành nghiêm trọng, và mang lại nhiều sự đau khổ, nhưng chúng ta đang thực hành phương cách Chỉ đi thẳng- đừng kiểm soát cái Tôi, của Tôi, thuộc về Tôi. Như vậy, thì những tình huống tốt, xấu, và những vấn đề nghiêm trọng khác đều là những bậc Thầy tốt, tất cả mọi việc đều được hóa giải hết.

Thầy đã đọc lá thư của con, con quả thật can đảm, tuyệt vời ! Con là một thiền sinh vững chãi giỏi dang, có lẽ không bao lâu, con sẽ có được ngôi nhà mới, cùng tụ họp lại, và tu tập chung nhau nữa. Bây

giờ thật không mấy thuận duyên cho chúng ta, nhưng đừng tạo ra "lúc xấu tệ" thì con sẽ có "lúc tốt hơn". Như vậy hãy đi thẳng- đừng tạo tác, con sẽ có tất cả.

Trong thế giới rộng lớn này, mọi thứ đều thay đổi, đổi thay như thế đó, nhưng mỗi sự thay đổi đều từ từ, từ từ, đến khi hoàn toàn rõ ràng. Có nghĩa là khi tâm con đầy đủ thì mọi thứ đều hoàn toàn, nếu như tâm con không đầy đủ, thì mọi việc cũng sẽ khiếm khuyết. Vậy thì mỗi phút chốc đều là sự việc lớn, vấn đề lớn.

Không hoàn toàn đầy đủ có nghĩa là làm một việc gì chưa trọn vẹn bị tách rời ra, như thầy và con, chủ thể và đối tượng đều không xuất hiện tại đây, bây giờ. Dầu sao đi nữa, nó hoàn toàn đầy đủ có nghĩa là đừng tạo thêm cái gì cả, thực sự nó đã hoàn chỉnh rồi, như vậy thầy nói với con **Chỉ đi thẳng- không biết**.

Trong quá khứ, con có những giấc mơ, sau những giấc mơ đó, mờ hồ con ra thật nhiều, và vô cùng sợ hãi. Còn bây giờ, con không còn ướm dẫm mờ hồ, và không còn lo sợ nữa, thầy có thể nói thật là tuyệt vời. Như vậy cái nghiệp xấu của con đã dần dần biến mất, và con trở nên vững chãi hơn. Giấc mơ là diễn biến của thức thứ bảy và tám, trước khi con làm một điều gì, thì cái điều mà con muốn làm sẽ cất giữ trong thức thứ tám, và đến tối ngủ, thì thức thứ sáu của con được tách rời ra bởi thức thứ bảy và tám. Tất

cả những nghiệp xấu và tốt đều được cất giữ trong thức thứ tám, đó là "kho chứa, hàm tàng thức", hay gọi đó là lãnh vực của bộ nhớ tinh khiết.

Có một số người mang nhiều nghiệp xấu, cho nên họ có những giấc mộng xấu vào mỗi đêm, và một số người có nhiều nghiệp tốt, nên họ có những giấc mộng tốt vào mỗi đêm. Nhưng những giấc mộng khởi nguyên vốn rỗng không, không có gì cả. Nếu con giữ tâm rỗng không trong một thời gian dài, thì những điều tốt và xấu không còn hiện diện, và những cái thức của con sẽ trong sáng.

Giấc mộng của con xấu, nhưng con biết kèm chế nó thì tâm con sẽ trở nên trong sáng. **Chỉ đi thẳng-không biết**, tâm con sẽ sáng hơn, và sự kèm chế cuộc sống của con sẽ không còn vấn đề gì nữa. Như thế, con sẽ hiểu về những giấc mộng và có hướng đi đúng.

Trước đây ở Trung Quốc, đã có năm trường phái Thiền: Lâm Tế, Tào Động, Pháp Nhãn, Vân Môn và Quy Ngưỡng. Quy sơn và Ngưỡng sơn cùng nhau tu chung một trường Thiền. Quy Sơn là Sư phụ, Ngưỡng sơn là môn đệ, làm bốn phận thư ký. Một hôm Quy Sơn ngủ trưa. Ngưỡng Sơn thành linh mở cửa, thấy Sư phụ còn ngủ, bèn từ từ khép cửa lại. Nhưng Thiền sư Quy Sơn thức dậy và nói: "Ngay bây giờ, ta có một giấc mơ, người có hiểu không?"

Ngưỡng Sơn đáp, " Dạ vâng, thưa thầy, giấc mơ của thầy ngay bây giờ con hiểu ạ !", nói xong Ngưỡng Sơn đi lấy nước rửa mặt cho Thiền sư. Thiền sư nói, "Ồ!, cảm ơn người đã rửa mặt cho ta". Sau đó, một đệ tử khác tên Hương Nghiêm, người này về sau cũng trở thành Đại Thiền sư, đi vào phòng của Sư phụ. Quy Sơn nói, "Ta vừa nói về giấc mơ của ta với Ngưỡng Sơn, người có hiểu được giấc mơ của ta không?" Hương Nghiêm nói, "Dạ thưa hiểu, Sư phụ", rồi ông đi vào nhà bếp, và mang ra một tách trà dâng lên Quy Sơn. Thiền sư Quy Sơn nói: "Ah, Đệ tử của ta rất tuyệt vời! Tất cả các người đều hiểu được giấc mơ của ta".

Câu chuyện này có ý nghĩa gì? Thầy sẽ nói cho con rõ, khi con thức dậy, con rửa mặt, sau đó con uống trà. Tất cả **chỉ như vậy** ! Đây là phương hướng đúng. Nếu con hoàn toàn hiểu được những giấc mơ, thì con sẽ hiểu được phương hướng đúng. Rất đơn giản, phải không? Nhưng mọi người đều thích làm cho rắc rối, nên họ không hiểu gì cả.

Bởi vậy, cả thế giới này chỉ là giấc mộng, những ham muốn của con vẫn là mộng, sự giận dữ của con là mộng, và cuộc sống của con cũng là mộng. Con cần phải hiểu được những giấc mộng đó thì con sẽ không còn ham muốn gì cả. Con làm vì mọi người, con có giấc mộng Bồ Tát chỉ phụng sự chúng sanh, Nhưng phải hiểu thì cũng chưa đủ, con cần phải thành tựu giấc mơ, thì con mới hiểu được chính mình.

Thân thể thầy khỏe mạnh không sao cả. Mọi người trong Trung tâm Thiền đều gửi lời thăm con. Thầy hy vọng con chỉ đi thẳng – Không biết. Hoàn thành giấc mộng và cứu giúp chúng sanh thoát khỏi khổ đau.

Thầy,
S.S.

BỨC TRANH GIÁO HÓA

Washington, D.C.
Ngày 01 tháng 12, 1976

Kính chào Thiền sư,

Con chỉ muốn thưa với thầy, là con rất thích thú khi sinh hoạt tại trường Thiền của thầy vừa mới mở và các thầy Giáo thọ ở Thủ đô Washington. Giống như đã từ lâu con làm việc trong một công ty vậy.

Con chưa biết về những nghi thức tu tập xã giao, xin gửi biểu cho thầy cuốn băng và áo choàng. Con cũng dự định làm chút ít “bài tập ở nhà” trước khi dự khóa tu Đông mãnh Tinh tấn ở Nữu Ước.

*Có đũa tre trong một vùng đất vinh quang xa lạ ,
Ngửi những bông hoa , và
đang ăn cây cối,*

Cảm ơn thầy đã chấp nhận con như một môn sinh của thầy.

Thương kính,
Merrie

Ngày 15 tháng 12 năm 1976

Chào Merrie.

Bài thơ của con rất dễ thương, nhưng thầy không hiểu nghĩa lý gì ? Các từ cuối cùng "đang ăn cây cối" đó là nghĩa gì ? Ai ăn cây cối ? Và cây cối được ăn như thế nào? " Đây là bài thơ cho con:

*Hai con trâu đất ,
Cùng nhau đấu vật.
Lôi kéo vòng vòng.
Chạy nhào xuống biển.
Ai thắng? Ai thua?
Biệt tâm mất dạng.
Có con hải cẩu
Nhảy vọt trên nước.
Biển vẫn xanh rờn.*

Thầy,
S.S.

Ngày 27 tháng 12, 1976

Kính bạch Thiên sư,

Bài học đầu tiên trong bất cứ ngôn ngữ mới nào, luôn luôn chậm rãi và chuyên cần thực tập để trở nên thông thạo. Và đây là bài tập của con đã làm:

Muốn học bơi,
Phải vào trong nước.

Bên dưới đồng rác phủ kín Chơn sư.
Xin đừng mang xe đổ rác.

Hãy đi tìm Chơn sư.

Và đồng rác sẽ tự nhiên biến mất .

Trong hân hoan, thất vọng xiết bao!

Nó thường ở dưới lỗ mũi tôi.

Nhưng tôi lại kiếm tìm thứ gì khác.

Bị mất nó....

Có gì đặc biệt !

Không gì khác nhau!

Lúc đầu là những luật lệ,

Và ... giáo điều,

Còn bây giờ,

Không một vật !

Nhưng.....những luật lệ.

Tôi hỏi Chơn sư "Tại sao tôi ở đây ?"

Xin trả lời, " Để giáo hóa"

" Giáo hóa cái gì?"

" Bạn biết rồi !"

"Nhưng còn tôi không biết ra sao ?!"

"Mọi việc đều ổn thỏa. Đại Thiên sư dạy anh cách nào?"

Cá trong ao,
Meerie

Ngày 30 tháng 12, 1976

Merrie thân mến,

Cảm ơn con đã gửi thư cho thầy cùng bài thơ tuyệt, rất trơn tru và đẹp, nhưng con chỉ sờ vào đầu và chân. Còn phần thân và đôi tay của con đâu?

Cách đây khá lâu, Thiên tổ Cổ Phong nhắc nhở với môn sinh của mình mỗi ngày: -"Đây là bài thơ cho các vị. Trong bài thơ này, các vị phải tìm ra một câu Sinh tử Tự do tự tại. Vậy đó là câu nào?"

*"Đáy biển, trâu bùn nuốt mặt trăng.
Vách núi, cọp đá ôm con ngủ.
Rắn sắt khoan thủng mắt kim cương.
Núi Côn lôn chở trên lưng voi.
Kéo theo sau một con chim nhỏ".*

Con có thể tìm ra câu Sinh tử Tự do Tự tại chẳng? Khi con làm, con sẽ tìm thấy thân thể, tay chân của con.

Thầy S.S.

Ngày 04 tháng 02 , 1977

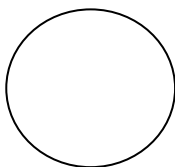
Thiền sư kính mến,

Trân trọng,

Merrie

Ngày 23 tháng 2, 1977

Thân gửi Merrie,

Con hiểu điều này không? Cái này là gì?

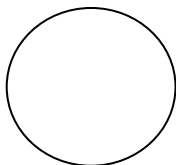
Thầy,

S.S

Ngày 12 tháng 03 , 1977

Đại Thiên sư kính mến,

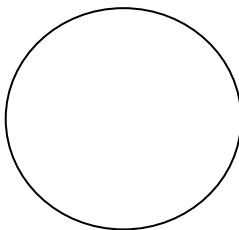

Trân trọng,

Merrie

Ngày 17 tháng 03, 1977

Thân gửi Merrie,

Đáp án của con khá lểm. Nhưng con là một con khi.

Thầy hỏi con một lần nữa, *Cái này là gì?*

Thầy, S.S

Ngày 03 tháng 04 , 1977

Đại Thiên sư kính mến,

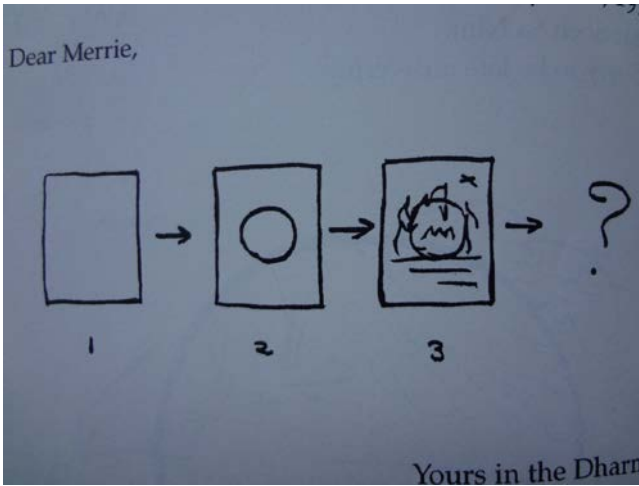

Con xin lỗi để được trả lời sau.

Trân trọng,
Merrie

Ngày 12 tháng 04, 1977

Thân gửi Merrie,

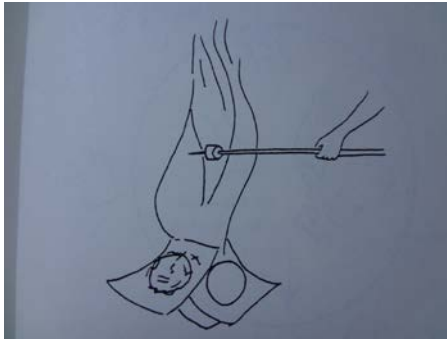

Thầy,

S.S.

Ngày 22 tháng 4, 1977

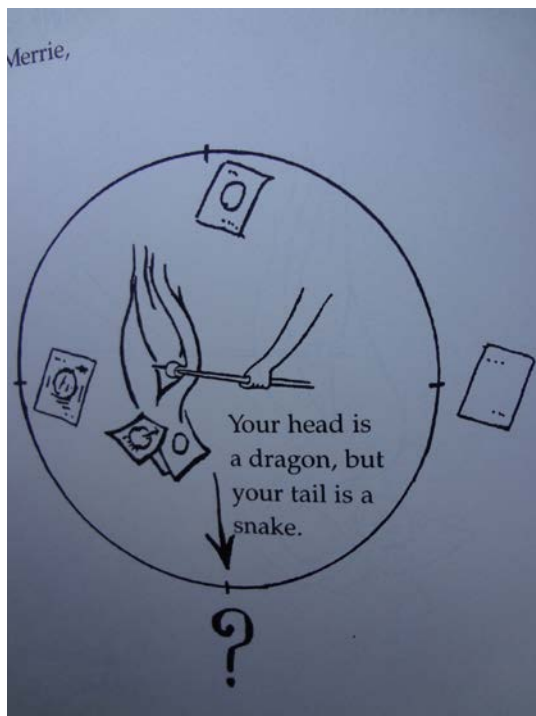
Đại Thiên sư kính mến,

Trân trọng,
Merrie

Ngày 26 tháng 4, 1977

Merrie thân mến,

Đầu con là rồng, đuôi con là rắn
Thêm một bước nữa rất cần thiết !

Thầy,
S.S.

Ngày 10 tháng 05, 1977

Kính bạch Thiên sư,
Con đang viếng thăm Ba Má con ở Arizona.
Nhưng sau ngày 17 tháng 5, con sẽ ở Washington, D.C.

Mong thầy có chuyến du hóa tốt đẹp.

Trân trọng,
Merrie

Ngày 05 tháng 6 năm 1977

Thân gửi Merrie,
Cảm ơn con đã hồi âm cho thầy. Con khỏe
không? Thầy muốn có một câu trả lời bằng hình ảnh.

Thầy,
S.S.

Ngày 25 tháng 8 năm 1977

Thưa Thầy,

Trân trọng,
Merrie

Ngày 16 tháng 9 năm 1977

Thân gửi Merrie,
Câu trả lời của con không phải là xấu, rất tốt,
nhưng điều này chỉ là 350 độ, chứ không phải 360 độ.

Thế nào "Sắc là sắc, Không là không?" Thầy sẽ
cho con một gậy. Quy luật Thiên môn nói, "Gương
tròn rộng lớn, không có thích hoặc không thích".

Thầy,
S.S.

Ngày 06 tháng 11, 1977

Kính bạch Thiên sư,
Mây đến, ... mây bay. Phi cơ đến, ... phi cơ bay.

Trân trọng,
Merrie

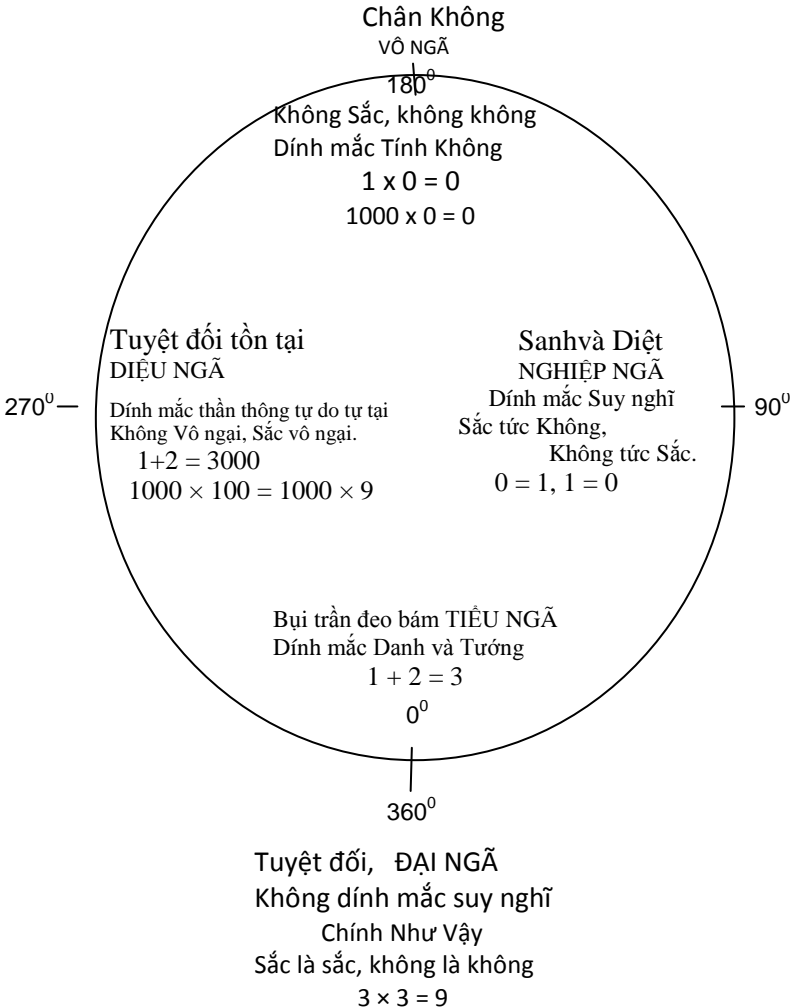
Ngày 07 tháng 11, 1977

Thân gửi Merrie,
Câu trả lời của con thật tuyệt vời! Thật tuyệt vời!
Hết sức tuyệt vời!

Bây giờ con hiểu **chỉ như vậy**.
Sự hiểu biết **chỉ như vậy** là rất dễ dàng, còn
ôm giữ **chỉ như vậy** thì rất khó khăn.

Thầy hy vọng con luôn **chỉ như vậy**, sớm hoàn
thành việc lớn sanh tử và cứu độ tất cả chúng sanh
khỏi khổ đau.

Thầy,
S.S.

VÒNG TRÒN THIỀN

PHỤ LỤC

Tóm lược Hành trạng Thiền sư Sùng Sơn

(1927-2004)

Ngài Sùng Sơn – Hạnh Nguyễn là một vị Thiền sư người Hàn Quốc đầu tiên đến Hoa Kỳ giáo hóa Thiền Tông ở phương Tây vào năm 1972. Ngài họ **LÝ** tên **ĐỨC NHÂN**, sanh ngày 01.08. 1927 (Đỉnh Mão) tại Thành phố Seun Chun, gần Kinh đô Bình Nhưỡng, Bắc Hàn. Cha mẹ đều theo đạo Tin Lành.

Ngài lớn lên trong thời kỳ đất nước Đại Hàn rơi vào tay quân Nhật chiếm đóng. Khi nền chánh trị và tự do văn hóa đều bị cấm đoán.

Sau Thế giới Chiến tranh thứ hai, ngài học Triết Tây tại Đại học Đông Quốc ở Hán thành (Seoul). Nhưng sự theo đuổi con đường học vấn không làm cho ngài cảm thấy hài lòng, mặc dù với khả năng trau dồi kiến thức, học thuật của mình, ngài đã từng tham gia hoạt động chánh trị để cứu giải quê hương, nhưng không đạt được kết quả mong muốn. Ngài bị quân Nhật bắt bỏ tù và tuyên án tử hình. Nhưng sau đó ngài tìm cách vượt ngục được thành công.

Ngài nhận thấy không thể giúp đỡ dân tộc mình một cách trọn vẹn bằng con đường chánh trị, bèn vào núi ẩn tu. Có một nhà sư trú trì trong một ngôi chùa nhỏ trên núi, trao cho ngài quyển kinh Kim Cang. Sư khuyên ngài nên suy nghiệm Chân lý từ quyển kinh này, nếu ngài thực sự muốn giải trình nghi vấn lớn về sự sanh tử khổ đau của con người.

Trải qua thời gian ngắn nghiên tầm giáo điển, tu tập tinh chuyên, ngài được thọ Tam Đàn Cụ Túc Giới, (Sa di, Tỳ khưu và Bồ tát giới một lần) trở thành tu sĩ vào tháng 10 năm 1948. Ngài bắt đầu nhập thất một trăm ngày với lối tu khổ hạnh trên núi Viên Giác, hằng ngày chỉ ăn một bữa rau rừng hoặc bột lá thông và uống nước suối thiên nhiên, tắm giặt trong băng giá. Cuối cùng ngài được minh tâm kiến tánh.

Sau khi tỏ ngộ, ngài xuống núi tìm Chơn sư khảo nghiệm tâm mình và nhận sự Ấn khả của hai vị Thiền sư Kim Phong và Kim Ngộ. Sau cùng ngài được Thiền tổ Cổ Phong Ấn chứng truyền thừa ngôi Tổ vị đời thứ 79 từ đức Thích ca Mâu Ni vào năm 1949, lúc đó ngài được 22 tuổi.

Thiền sư Sùng Sơn trở thành một vị Thiền sư trẻ nhất ở Hàn Quốc. Lúc đó Ngài vẫn ở quê hương mình để đẩy mạnh công cuộc chấn hưng Phật giáo Hàn Quốc vốn đã bị phân hóa suy đồi dưới sự cai trị của Nhật Bản.

Tiếp tục sứ mạng hoằng pháp, ngài được Phật tử cung thỉnh đi giảng dạy có tính cách quốc tế, cho nên trước hết, ngài qua Nhật Bản và sau đó đến Hoa Kỳ vào năm 1972. Khi ngài trở thành quen thuộc hơn với các nhu cầu truyền bá Chánh pháp Nhân tạng ở Phương Tây, ngài đã phát minh ra phương pháp giáo hóa được xây dựng một phần trên nền tảng của Phật giáo Hàn Quốc và Thiền, một phần dung thích với kế cơ kế lý hiện nay tại mỗi quốc độ mới.

Mối quan tâm của ngài là luôn luôn làm cho Phật giáo Thiền tông dễ hiểu, dễ tu, đơn giản và có liên quan áp dụng thực tế trong đời sống hằng ngày. Bởi vì ngài không bao giờ dính mắc đến truyền thống, ngài ban cho phương Tây món quà của sự giáo hóa và các dạng thức phù hợp với từng tình huống. Ngài đã dành ba mươi hai năm cuối

của cuộc đời, thiết lập trên một trăm hai mươi Trung tâm Thiền khắp nơi trên thế giới.

Nhận thấy tuổi hạc đã cao, bệnh duyên chi phổi, dấu chân du phương của ngài tung rải Ánh đạo vàng đã trải dài theo bóng ngả đường chiều của cuộc đời giả hợp, sắp đến hồi kết thúc. Hạnh nguyện hoằng pháp lợi sanh đã hoàn mãn, ngài bèn giao phó trách nhiệm gánh vác Phật sự cho các môn nhơn đệ tử kế thừa. Ngài trở về Seoul, quê hương chốn Tổ vào năm 2002 để tịnh dưỡng cuối đời và xả báo thân tịch diệt tại Tổ đình Hoa Khê, núi Viên Giác vào ngày 30 tháng 11 năm 2004. Nhằm ngày 19 tháng 10 năm Giáp Thân, Trụ thế 78 tuổi, Tăng lạp 57. Kế thừa Đạo nghiệp Tông phong Tổ vị 56 năm.

Thiền sư Sùng Sơn là tác giả của bảy cuốn sách Thiền mà ngài đã giáo hóa bằng tiếng Anh tại Hoa Kỳ cũng như các nước phương Tây:

- Rơi Tro Trên Thân Phật (Dropping Ashes on the Buddha)
- Chỉ Không Biết (Only Don't Know)
- Mười Cổng (Ten Gates)
- Xương Hư Không (Bone of Space)

- Thế Giới Nhất Hoa (The Whole World Is a Single Flower)
- Thiền Tông Chỉ Nam (The Compass of Zen)
- Muốn Tỏ Ngộ Là Một Sai Lầm Lớn (Wanting Enlightenment Is a Big Mistake)

Một tài liệu đầy đủ trọn vẹn của Thiền sư Sùng Sơn về cuộc sống tỉnh thức, có thể được tìm thấy trong các chương trước của tác phẩm Rơi Tro Trên Thân Phật, phiên bản tiếng Việt đã được tái bản, ấn tống, phát hành tại Việt Nam và phổ biến dạng đọc trên trang Web Thư viện Hoa sen.org.

Thành kính đảnh lễ Giác linh Thiền tổ ân sư, và xin sám hối những sai sót nếu có trong công việc chuyển ngữ những tác phẩm này của ngài. Kính mong các bậc thiện hữu tri thức Từ bi chỉ giáo.

*Đại Lễ Phật Đản, Rằm Tháng Tư Nhâm Thìn (2012)
Thành phố San Jose, California, Hoa kỳ*

Sa môn Thích Giác Nguyên
Khể thủ

CHÚ GIẢI

Beads: Xâu chuỗi hạt đeo vòng tay hoặc nơi cổ người tu, được sử dụng để tính số niệm danh hiệu Phật và Bồ tát. Hoặc số lượng trì Thần chú trong các giáo phái khác nhau của Phật giáo. Tương tự như chuỗi Mân Côi.

Bodhisattva (Sanskrit): Bồ đề tát đỏa. Bodhi: Bồ Đề có nghĩa là trí tuệ hoàn hảo, và Sattva là hành động thúc đẩy sự thống nhất hoặc hài hòa. Một người giác ngộ giải thoát của riêng mình mang thệ nguyện hoãn chứng quả Phật, và mưu cầu an lạc hạnh phúc cho tất cả chúng sanh. Lý tưởng Bồ Tát là ở trọng tâm của Phật giáo Đại thừa và Thiền.

Buddha–nature: (Phật tính): Tất cả chúng sinh đều có tính tĩnh Giác, có khả năng đoạn lìa uế nhiễm, trở thành thanh tịnh. Theo trường Thiền, Phật tính có tiềm năng tu tập để thành Phật.

Compass of Zen: Thiền Tông Chỉ Nam. Một cuốn sách gối đầu được biên soạn bởi Thiền Sư Sùng Sơn. Nội dung có chứa đựng một phác thảo của giáo lý cơ bản của Phật giáo Nguyên Thủy, Đại Thừa, và truyền thống Thiền.

Chỉ Nam bao gồm Mười Cổng của dòng truyền thừa Hoa Khê từ Đức Phật đến hiện tại mà Đại Thiền sư Sùng Sơn được nối pháp đời thứ 78.

Dharma Room: Pháp đường, Trong các trung tâm Thiền của Thiền Sư Sùng Sơn sử dụng để tham thiền và nơi hội trường hành lễ.

Dharma Teacher: Giáo thọ sư, Pháp sư: Một Thiền sinh cao cấp, thọ năm giới hoặc 250 giới truyền thống được ấn khả và nhận trách nhiệm để hướng dẫn môn sinh mới vào thực hành Thiền.

Five Precepts: Năm giới: Năm điều răn của Đức Phật thiết lập cho tất cả những ai chính thức nương về Tam bảo phải tuân theo: Không giết mạng sống, không trộm cắp, không tham gia vào các hành vi tình dục bất hợp pháp, không được nói dối, và không lạm dụng chất gây say.

Four Bowls: Bốn cái bát được sử dụng trong bữa ăn chính thức tại các trung tâm Thiền theo sự chỉ đạo của Thiền Sư Sùng Sơn. Mỗi người có số lượng thực phẩm đựng trong bốn cái bát này. Trong khi ăn tuyệt đối giữ im lặng là một phần truyền thống của thực hành Thiền. Và sau khi ăn xong tráng sạch bát của mình bằng nước dùng trong bữa ăn để không còn có dấu vết thực phẩm.

Hapchang (tiếng Hàn) Gasshoō (tiếng Nhật): Hiệp chưởng, chấp hai bàn tay trước ngực để chỉ sự tôn trọng, lòng biết ơn, và khiêm nhường.

Hara(Nhật Bản): Đơn điền, Trung tâm năng lượng quan trọng của bụng, trong nhiều truyền thống Thiền, nó được coi là chỗ trung tâm cơ thể. Tập trung sự chú ý của một người trên Hara là một kỹ thuật được sử dụng trong một số hình thức thực hành thiền và phát triển định lực nhân diện.

Heart Sutra: Tâm Kinh. Kinh Bát Nhã Ba La Mật. Tụng ít nhất hai lần một ngày trong tất cả các chùa Đại thừa Bắc tông và các trường Thiền.

Interview: Thịnh vấn. Một cuộc họp mặt chính thức giữa Thiền sư và môn sinh, trong đó những Công án được sử dụng để thử nghiệm và sách tấn thực hành cho môn sinh, hoặc những thắc mắc của môn sinh đặt các câu hỏi nhờ hướng dẫn.

Ji Do Poep Sa (tiếng Hàn): Thế độ Pháp sư. Nghĩa đen, "người chỉ đường". Trong trường Thiền Quan Âm, chỉ một Thiền sinh cao cấp, được ấn khả, chưa phải là Thiền sư đã được ủy quyền bởi Thiền Sư Sùng Sơn để hướng dẫn những tham vấn Công Án.

Kalpa: (tiếng Phạn) Kiếp. Một kiếp là khoảng thời gian trong vũ trụ vật lý được hình thành và bị phá hủy. Một thời gian dài không tưởng tượng nổi. Ở đây chỉ một đời người.

Karma: (tiếng Phạn) Nghiệp, có nghĩa là "hành động", thường được dịch là "nhân quả". Quá trình tiếp tục gây nhân và gặt lấy hậu quả, cộng thêm yếu tố duyên, được phản ánh và kết tập thành một dòng chảy trong đời sống của mỗi con người, trải qua bao kiếp luân chuyển. Vì vậy, những tình huống trong cuộc sống hiện tại, là kết quả của những gì chúng ta đã gây ra trong quá khứ. Và những suy nghĩ, hành động tạo tác của chúng ta trong đời sống hiện tại sẽ là sản phẩm của những gì chúng ta nhận lấy ở mai sau. Tất cả các kết quả nghiệp cá nhân từ quá trình này.

Kayagum(tiếng Hàn): Một dây nhạc cụ xuất xứ Hàn Quốc.

Kido (tiếng Hàn): Nghĩa đen, "năng lượng". Một khoảng thời gian chuyên sâu của những thực hành khóa tu thiền định, bao gồm tụng kinh, ngồi thiền, lễ lạy....

Kong - an (tiếng Hàn) Kung-an (tiếng Trung Quốc), Kōng oz (tiếng Nhật): Một đề án công chứng của chính phủ. Trong thực hành Thiền, Công án là những câu nói ghi lại nhằm giải mã cho một hành động phát sinh Tuệ giác, hoặc cuộc đối thoại giữa Thiền sư với môn sinh, hoặc với Thiền sư khác. Nó là cốt lõi của văn học giảng dạy Thiền. Như một công cụ trong thực tế, chúng được sử dụng bởi một Thiền sư hoặc thiền sinh cao cấp có thẩm quyền để kiểm tra rõ ràng trực quan của môn sinh, hoặc để đưa một thiền sinh từ suy nghĩ trở lại tâm "Không-biết".

Có khoảng 1.700 Công án truyền thống. Các ngữ lục, văn bản của người xưa khai thị cho môn sinh, mà Thiền Sư Sùng Sơn sưu tập thực hiện cho công việc hoằng hóa giảng dạy bộ môn Thiền. Nó cũng bao gồm các bài thơ, thư từ, và những cuộc Pháp đàm ngắn, giữa Ngài và một số Thiền sinh cao cấp. Lựa chọn từ Công án lập thành một cuốn Kinh Nhật Tụng, được tụng đọc vào buổi sáng và buổi tối tại các trung tâm Thiền do Thiền sư Sùng Sơn lãnh đạo.

Kong-an book: Bộ sách sưu tập các Ngữ lục do Thiền Sư Sùng Sơn hướng dẫn tu tập Công án. Nó cũng bao gồm các bài thơ và pháp thoại ngắn của ngài, và thư từ của một số môn sinh của mình.

Kwan Seum Bosal (tiếng Hàn); Avalokitsvara (tiếng Phạn); Kwan (Shih) Yin (Trung Quốc); Kwan Um (Hàn

Quốc); Kannon, Kanzeon (Nhật Bản): "Một vị Bồ tát có lòng Từ bi cảm nhận được tiếng kêu than giữa cõi đời" đến để tiếp ứng cứu giúp.

Matra (tiếng Phạn): Thần Chú, Âm thanh huyền bí được cất lên, hoặc những từ được sử dụng khi thực hành Thiền trong truyền thống Phật giáo Bắc truyền như Trung Quốc và Hàn Quốc, nhằm cắt dòng tư tưởng suy nghĩ phân biệt, mà chỉ làm cho tâm trí trở nên an định rõ ràng. Trong một số thực hành, Thần chú được sử dụng để tạo ra nhiều mục đích khác nhau với thực chứng sâu sắc, tinh tế và mầu nhiệm.

Moktak (Hàn Quốc): Cái mõ, một dụng cụ bằng gỗ tạc hình con cá, hoặc quả bầu có khoét ruột trống được sử dụng bằng dùi, gõ theo nhịp tụng Kinh để thiết lập nhịp điệu hòa hài trong quá trình khóa lễ tại các ngôi chùa thuộc hệ phái Bắc truyền như Trung Hoa và Hàn Quốc.

Roshi (Nhật Bản): Hòa Thượng, vị lãnh đạo tinh thần, giáo thọ, một Thiền sư trong truyền thống Nhật Bản.

Samadhi (tiếng Phạn): Chánh định. Một trạng thái thiền định chuyên sâu mãnh liệt.

Samara (tiếng Phạn): Vòng luân hồi. Ban đầu nó có nghĩa là "Dòng chảy" như trong các chu kỳ liên tục của sinh và diệt, sự biến đổi vô tận của tất cả các hiện tượng theo quy định của luật nhân quả, nghiệp báo.

Sangha: (tiếng Phạn). Tăng đoàn. Trong truyền thống Nguyên thủy, một nhóm chúng xuất gia thành Tỳ khưu, Tỳ

khuru ni từ bốn vị trở lên, gọi là Tăng đoàn. Trong Đại thừa và truyền thống Thiền gọi là Tăng thân, Giáo hội, Cộng đồng Phật tử. Cũng có thể là một Đại gia đình tâm linh, Môn đồ pháp quyến.

Sanjo (tiếng Hàn Quốc): Một loại nhạc cụ giống như cây đàn Guitar.

Satori (tiếng Nhật): Trải nghiệm của sự thức tỉnh. Giác ngộ.

Soen Sa Nim (tiếng Hàn): Thiền sinh cao cấp được ấn khả làm Giáo thọ, hoặc ấn chứng là Thiền sư.

Temple Rules: Thiền môn quy củ. Phương thức hướng dẫn cho cuộc sống cộng đồng Tăng thân được hài hòa và thực hành tại các trung tâm Thiền của Trường Thiền Quán Âm. Do Thiền sư Sùng Sơn quy định như các ngôi chùa ở Hàn Quốc và Trung Quốc .

Yong Maeng Jong Jin: (tiếng Hàn): "Dõng Mãnh Tinh Tấn" Nghĩa đen, dũng cảm hoặc sự gan dạ kiên trì, tập trung vào sự siêng năng, cần mẫn đôi khi còn gọi là "bước nhảy vọt như một con hổ trong khi ngồi". Trong trường Thiền của Hàn Quốc, đó là một khoảng thời gian quy định, trong đó các tu sĩ Tăng Ni không được nằm hoặc ngủ nghỉ, thường kéo dài từ một đến ba tuần.

Ở phương Tây thường là hai, ba, hoặc đến bảy ngày im lặng nhập thất, Suốt trong mười ba giờ tu tập, hành thiền chính thức một ngày. Những người tham gia theo một lịch trình của lễ lạy, ngồi thiền, tụng kinh, ăn uống, và làm

việc, với trọng tâm ngồi thiền. Trong lúc tham dự khóa tu, mỗi người có cuộc thỉnh vấn với Thiền sư hoặc vị Giáo thọ.

Zen Centers: Cộng đồng, hoặc những trung tâm Thiền, một số trong đó bao gồm nơi cư trú ăn ở. Tất cả các trung tâm Thiền thuộc Trường Thiền Quán Âm dưới sự chỉ đạo tinh thần của Thiền Sư Sùng Sơn, nơi thực hành thường xuyên và mở định kỳ khóa tu Thiền thất.

Trường Thiền Quán Âm (Kwan Um The School of Zen) là một mạng lưới các trung tâm dưới sự chỉ đạo tinh thần của Thiền Sư Sùng Sơn, và các Thiền sư cùng với những Thiền sinh cao cấp làm Giáo thọ. Nhà trường có xuất bản tờ Nguyên Điểm, (*Primary Point Press*), một tạp chí quốc tế của đạo Phật nói về Thiền.

Để biết thêm thông tin, bao gồm cả một danh sách các Trung tâm trên toàn thế giới, có thể nhận được bằng cách liên lạc với trường tại:

Kwan Um School of Zen
99 Pound Cumberland,
Rhode Island 02864
USA,
Phone: (001- 401) 658-1476
Fax (401) 685-1188
Website: <http://kwanumzen.com>

*Thích Giác Nguyên,
Những tác phẩm và dịch phẩm tiếng Việt:*

- *Tiếng Thơ (1965)*
- *Thơ Quê Hương (1975)*
- *Hương Tâm Ảnh (Thơ Thiền 1982)*
- *Nghi Thức Lễ Tang Cư sĩ Tiếng Việt (1985)*
- *Tưởng nhớ Mẹ Hiền (hồi ký 1986)*
- *Kinh Tụng Hằng Ngày (1987)*
- *Nghi Cúng Gia Tiên (1987)*
- *Yếu lược Kinh Pháp Hoa (1988)*
- *Yếu lược Kinh Địa Tạng (1989)*
- *Sớ Điệp Tiếng Việt (1990)*
- *Địa Tạng Vấn Đáp (1997)*
- *Khóa Lễ Hằng Thuận (1998)*
- *Phương Thức Thực Hành Hạnh Bồ Tát (1999)*
- *Thần Chú Kinh Vua Khổng Tước (1999)*
- *Thế Giới Nhất Hoa (2000)*
- *Rơi Tro Trên Thân Phật (2001)*
- *Thiền Là Gì? (2001)*
- *Đất Phật Hồn Xưa (Ký sự Ấn Độ 2002)*
- *Kinh Di Lặc Hạ Sanh Thành Phật (2003)*
- *Xương Hư Không (2010)*
- *Chỉ Không Biết (2011)*
- *Mười Cổng (2012)*
- *Thiền Tông Chỉ Nam (2012)*